

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I Meddelelser	
	Europa-Parlamentet	
	<i>Besvarede skriftlige forespørgsler:</i>	
92/C 202/01	nr. 246/91 af Antoni Gutiérrez Díaz til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: Affaldsbehandlingsanlæg i Tarfaya (Marokko)	1
92/C 202/02	nr. 258/91 af Ben Visser til Kommissionen Om: Forskelsbehandling mellem nederlandske og ikke-nederlandske flod- og kanalfartøjer, der befarer Dollart (Supplerende svar)	1
92/C 202/03	nr. 352/91 af Sérgio Ribeiro til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: Forbindelserne mellem EF og PLO	2
92/C 202/04	nr. 371/91 af Dorothee Piermont til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: Sultestrejke i spanske fængsler	2
92/C 202/05	nr. 727/91 af Luigi Colajanni til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: Den hemmelige Gladio-struktur	3
92/C 202/06	nr. 839/91 af Víctor Manuel Arbeloa Muru til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: Bekæmpelse af illegal beskæftigelse	3
92/C 202/07	nr. 849/91 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Larm fra forlystelsescentre	3
92/C 202/08	nr. 892/91 af Raymonde Dury til Kommissionen Om: Situationen i sundhedscentre i Nicaragua	4

Pris: 14 ECU

(Fortsættes på omslagets anden side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
92/C 202/09	nr. 1218/91 af Carlos Robles Piquer til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: Generhvervelse af kunstgenstande, der ulovligt blev fjernet under besættelsen af Kuwait . . .	4
92/C 202/10	nr. 1219/91 af Carlos Robles Piquer til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: En iransk lov om påklædning («Attire Law»)	5
92/C 202/11	nr. 1227/91 af Víctor Manuel Arbeloa Muru til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: Uretfærdige retssager i Rwanda	5
92/C 202/12	nr. 1228/91 af Víctor Manuel Arbeloa Muru til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: Mord i Uganda	5
92/C 202/13	nr. 1230/91 af Gerardo Fernández-Albor til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: Møder mellem EF's statsoverhoveder	6
92/C 202/14	nr. 1261/91 af María Izquierdo Rojo, Eusebio Caño Pinto, Juan de la Cámara Martínez, Pedro Bofill Abeilhe, Víctor Arbeloa Muru, José Álvarez de Paz, Jesús Cablesón Alonso, Carmen Díez De Rivera Icaza, Ludvina García Arias, Francisco Sanz Fernández, Enrico Sapena Granell, Mateo Sierra Bardaji, José Vásquez Fouz og José Duarte Cendán til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: Fremme af Konferencen om Sikkerhed og Samarbejde i Middelhavsområdet (CSCM) . . .	6
92/C 202/15	nr. 1318/91 af Gijs de Vries til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: Trojkaen	6
92/C 202/16	nr. 1494/91 af Marijke Van Hemeldonck til Kommissionen Om: Anvendelse af direktiv 76/464/EØF på udledninger af farlige stoffer	7
92/C 202/17	nr. 1496/91 af Marijke Van Hemeldonck til Kommissionen Om: Indledning af procedurer som følge af manglende efterlevelse af direktiv 76/464/EØF . . .	7
92/C 202/18	nr. 1848/91 af Carlos Pimenta til Kommissionen Om: Kommissionen og FN's skovkonvention	8
92/C 202/19	nr. 1849/91 af Carlos Pimenta til Kommissionen Om: Kommissionen og FN's skovkonvention	8
	Samlet svar på skriftlig forespørgsel nr. 1848/91 og nr. 1849/91	8
92/C 202/20	nr. 1951/91 af Dimitrios Pagoropoulos til Kommissionen Om: Forurening af vandforsyningen til 52 landsbyer i Joannina (Grækenland)	9
92/C 202/21	nr. 1956/91 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Højspændingsledning over husene i kommunen Krioneri (Attika)	9
92/C 202/22	nr. 1987/91 af Gerhard Schmid til Kommissionen Om: Lattergas som ozonnedbryder	10
92/C 202/23	nr. 2061/91 af Gerhard Schmid til Kommissionen Om: Vækst af de iltfattige områder i Vadehavet i Nordsøen	11

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
92/C 202/24	nr. 2174/91 af Proinsias de Rossa til Kommissionen Om: Bilpriserne i EF	12
92/C 202/25	nr. 2454/91 af Proinsias de Rossa til Kommissionen Om: Bilpriser i EF	12
	Samlet svar på skriftlig forespørgsel nr. 2174/91 og nr. 2454/91	12
92/C 202/26	nr. 2184/91 af Giuseppe Mottola til Kommissionen Om: Færdiggørelse, forvaltning og udnyttelse af »Parco Pubblico dei Camaldoli« i byzonen i Napoli kommune	12
92/C 202/27	nr. 2242/91 af Proinsias de Rossa til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: Racisme og fremmedhad	13
92/C 202/28	nr. 2249/91 af Vincenzo Mattina til Kommissionen Om: Nye bygninger til de europæiske institutioner i Bruxelles	14
92/C 202/29	nr. 2332/91 af Paul Lannoye, Virginio Bettini, Eva-Maria Quistorp, Solange Fernex og Didier Anger til Kommissionen Om: Følger og opfølgning af Tjernobyl-atomulykken	14
92/C 202/30	nr. 2400/91 af Florus Wijsenbeek til Kommissionen Om: Kontrol med køre- og hviletiden inden for transportsektoren	15
92/C 202/31	nr. 2423/91 af Marijke Van Hemeldonck til Kommissionen Om: Retlig beskyttelse af edb-programmer	16
92/C 202/32	nr. 2452/91 af James Ford til Kommissionen Om: Falkeopdræt	17
92/C 202/33	nr. 2458/91 af Alex Smith til Kommissionen Om: Deltidslandbrug i EF	17
92/C 202/34	nr. 2459/91 af Alex Smith til Kommissionen Om: Deltidslandbrug i EF	17
92/C 202/35	nr. 2460/91 af Alex Smith til Kommissionen Om: Deltidslandbrug i EF	17
92/C 202/36	nr. 2461/91 af Alex Smith til Kommissionen Om: Deltidslandbrug i EF	17
	Samlet svar på skriftlig forespørgsel nr. 2458/91, nr. 2459/91, nr. 2460/91 og nr. 2461/91	17
92/C 202/37	nr. 2469/91 af Sotiris Kostopoulos til Kommissionen Om: Forurening fra cementfabrikker	18
92/C 202/38	nr. 2493/91 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Risici i forbindelse med langvarig brug af audiovisuelle midler	19
92/C 202/39	nr. 2994/91 af Ben Visser til Kommissionen Om: Den nye tyske lov om transportemballage	19

(Fortsættes på næste side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
92/C 202/40	nr. 2520/91 af sir Fred Catherwood til Kommissionen Om: Cadmiumrødt	20
92/C 202/41	nr. 2644/91 af Virgílio Pereira til Kommissionen Om: Europæiske vej- og jernbanenet	20
92/C 202/42	nr. 2687/91 af Carlos Robles Piquer til Kommissionen Om: Sikring af den frie konkurrence ved fremstillingen af tv-apparater	21
92/C 202/43	nr. 2773/91 af Mary Banotti til Kommissionen Om: Coastwatch Europa-projektet	21
92/C 202/44	nr. 2780/91 af Reimer Böge til Kommissionen Om: PHARE-programmet	22
92/C 202/45	nr. 2803/91 af John McCartin til Kommissionen Om: Omklassificering af mindre gunstigt stillede områder i Irland	22
92/C 202/46	nr. 2932/91 af Christine Crawley til Kommissionen Om: Handel med antikviteter	22
92/C 202/47	nr. 2939/91 af Christos Papoutsis til Kommissionen Om: Beskyttelse af formuer tilhørende EF-borgere, der har forladt Zaire	23
92/C 202/48	nr. 2942/91 af James Ford til Kommissionen Om: Definitionen på en »motortrafikvej«	23
92/C 202/49	nr. 2978/91 af Charles Baur til Kommissionen Om: Forskelle i landbrugsbedrífers faste udgifter	23
92/C 202/50	nr. 3001/91 af Patricia Rawlings til Kommissionen Om: EF-støtte til Albanien	24
92/C 202/51	nr. 3021/91 af Filippas Pierros til Kommissionen Om: Anvendelsen af midlerne til det regionale aktionsprogram for Peloponnes inden for fællesskabsstøtterammen	25
92/C 202/52	nr. 3033/91 af Sotiris Kostopoulos til Kommissionen Om: Risiko for beskadigelse af den gamle bebyggelse Ia og det nærliggende arkæologiske område Columbus	25
92/C 202/53	nr. 3045/91 af Sérgio Ribeiro til Kommissionen Om: Miljøsituationen i et område i Portugal	26
92/C 202/54	nr. 3062/91 af Filippas Pierros til Kommissionen Om: Udnyttelse af de forskellige fondes bevillinger til aktionsprogrammet for forskning og teknologisk udvikling inden for fællesskabsstøtterammen for Grækenland	26
92/C 202/55	nr. 3092/91 af Jean-Pierre Raffarin til Kommissionen Om: Zoner af stor betydning for beskyttelse af vilde fugle	27
92/C 202/56	nr. 3097/91 af Jean-Pierre Raffarin til Kommissionen Om: Dyrefoder (proteinholdige ærter)	27
92/C 202/57	nr. 3108/91 af Yves Verwaerde til Kommissionen Om: EF's forbindelser med den madagaskiske præsidents, Didier Ratsirakas, styre	28

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
92/C 202/58	nr. 3110/91 af Yves Verwaerde til Kommissionen Om: Moms på kunstgenstande, antikviteter og samlerobjekter	28
92/C 202/59	nr. 3130/91 af sir James Scott-Hopkins til Kommissionen Om: Internationale telefonsamtaler i 1993	28
92/C 202/60	nr. 3133/91 af Francesco Speroni til Kommissionen Om: Økosystemet i Lanzo-dalene	29
92/C 202/61	nr. 3135/91 af Mary Banotti til Kommissionen Om: Tilbagegang i engsnarre-bestanden i Irland	29
92/C 202/62	nr. 3141/91 af Rolf Linkohr til Kommissionen Om: Omskoling af toldere til miljøbetjente	30
92/C 202/63	nr. 3168/91 af Brigitte Ernst de la Graete til Kommissionen Om: EIB-lån til opførelsen af et hotel i Grenada inden for rammerne af Lomé IV-konventionen	31
92/C 202/64	nr. 3188/91 af Sotiris Kostopoulos til Kommissionen Om: Dårlig behandling af skatteydere	31
92/C 202/65	nr. 3206/91 af Jean-Pierre Raffarin til Kommissionen Om: GATT-forhandlingerne	32
92/C 202/66	nr. 3207/91/ af Jean-Pierre Raffarin til Kommissionen Om: Flyvesikkerheden i flyveklubber	32
92/C 202/67	nr. 3217/91 af Alonso Puerta til Kommissionen Om: San Lorenzo-stranden (Asturias, Spanien)	32
92/C 202/68	nr. 3220/91 af Carlos Robles Piquer til Kommissionen Om: En samlet plan for foranstaltninger til fremme af udviklingen inden for energisektoren i Latinamerika	33
92/C 202/69	nr. 3234/91 af Víctor Manuel Arbeloa Muru til Kommissionen Om: Kooperativer	34
92/C 202/70	nr. 3239/91 af Ernest Glinne til Kommissionen Om: Støtte til det israelsk-palæstinensiske lokalsamfund Neve Shalom	34
92/C 202/71	nr. 3259/91 af Sotiris Kostopoulos til Kommissionen Om: Konsekvenserne af liberaliseringen af kunstgødningsmarkedet i Grækenland	35
92/C 202/72	nr. 3260/91 af Sotiris Kostopoulos til Kommissionen Om: Løsning af problemet med nedlæggelse af landbrug	35
92/C 202/73	nr. 3265/91 af Carlos Robles Piquer til Kommissionen Om: Faciliteter for udenlandske investorer, erhvervelse af udenlandske virksomheder og målestok for konkurrenceevnen	36
92/C 202/74	nr. 3270/91 af Dieter Rogalla til Kommissionen Om: Antidumpingtold inden for tekstilområdet (bomuldsspinderier)	36
92/C 202/75	nr. 3275/91 af Francesco Speroni til Kommissionen Om: Visuelflyvning i Italien om natten	37
92/C 202/76	nr. 35/92 af Winifred Ewing til Kommissionen Om: Cider og alkoholholdig pæremost	38

(Fortsættes på næste side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
92/C 202/77	nr. 38/92 af Georgios Romeos til Kommissionen Om: Økologisk katastrofe i Middelhavsområdet	38
92/C 202/78	nr. 43/92 af Llewellyn Smith til Kommissionen Om: Energi	39
92/C 202/79	nr. 85/92 af Herman Verbeek til Kommissionen Om: Interventionslagrene af korn	39
92/C 202/80	nr. 92/92 af Teresa Domingo Segarra til Kommissionen Om: Vådområdet Mata-Torreveja (Alicante-Spanien)	39
92/C 202/81	nr. 108/92 af Sotiris Kostopoulos til Kommissionen Om: Havnen i Nea Makri som arkæologisk område	40
92/C 202/82	nr. 115/92 af Siegbert Alber til Kommissionen Om: Specialundersøgelse af udstødningsgasserne fra personvogne med katalysator eller dieselmotor	40
92/C 202/83	nr. 121/92 af Edward Newman til Rådet Om: Immigranternes positive bidrag til den europæiske økonomi	41
92/C 202/84	nr. 133/92 af Juan de la Cámara Martínez til Kommissionen Om: De ikke-kulproducerende mineområder i Fællesskabet	41
92/C 202/85	nr. 139/92 af Juan de la Cámara Martínez til Kommissionen Om: Støtte til miljømæssig beskyttelse af vandressourcerne i Fællesskabet	42
92/C 202/86	nr. 169/92 af Francesco Speroni til Kommissionen Om: Afgiftsopkrævning i forbindelse med udstedelse af dokumenter ved udrejse fra Italien til andre EF-lande	42
92/C 202/87	nr. 184/92 af sir James Scott-Hopkins til Kommissionen Om: Hastighedsbegrænsninger for biler i EF	42
92/C 202/88	nr. 194/92 af Willi Rothley til Kommissionen Om: Størelsen af EF-støtten til Rheinland-Pfalz i perioden fra 1985 til 1991	43
92/C 202/89	nr. 237/92 af Ioannis Pesmazoglou, Maria Cassanmagnago Cerretti, Kenneth Coates, Leo Tindemans, Georgios Romeos, Concepció Ferrer, Arthur Newens og Ian White til Rådet Om: Nedsættelse af samarbejdsråd med Maghreb- og Machrek-landene	43
92/C 202/90	nr. 242/92 af Henry Saby til Rådet Om: Europa-Parlamentets samstemmende udtalelse fra om EØF/-Maghreb- og EØF/-Machrekprotokollerne samt overholdelse af menneskerettighederne	43
	Samlet svar på skriftlig forespørgsel nr. 237/92 og nr. 242/92	44
92/C 202/91	nr. 245/92 af Alexander Langer, Joachim Dalsass, Heribert Barrera i Costa, Max Simeoni, Peter Crampton, Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf, Maria Aglietta, Hiltrud Breyer, Kenneth Coates, Eugenio Melandri, Birgit Cramon-Daiber, Virginio Bettini, Juan Bandres i Molet, John Hume, Luigi Moretti, Claudia Roth, Jaak Vandemeulebroucke, Marco Taradash, Marco Pannella, Juan Gangoiiti Llaguno, Rinaldo Bontempi, Gene Fitzgerald, Nereo Laroni, Leopoldo Ortiz Climent og Marijke Van Hemeldonck til Rådet Om: De etniske og sproglige mindretalsgruppers rettigheder i forbindelse med traktatrefor- men	45

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
92/C 202/92	nr. 294/92 af Raymonde Dury til Kommissionen Om: Miljø: følgerne af brug af PVC	45
92/C 202/93	nr. 295/92 af Raymonde Dury til Kommissionen Om: Udpegelse af regionalpolitiske observatører	46
92/C 202/94	nr. 303/92 af Raymonde Dury til Rådet Om: Adgang til stillinger i den offentlige administration	46
92/C 202/95	nr. 323/92 af Yves Verwaerde til Kommissionen Om: Bekæmpelse af luftforurening — frist for gennemførelse i national ret — omsættelse af direktiv af 1. oktober 1991	46
92/C 202/96	nr. 329/92 af John McCartin til Kommissionen Om: Kvægpræmier i 1991	47
92/C 202/97	nr. 367/92 af Sérgio Ribeiro til Kommissionen Om: Kommissionen og Republikken Cuba	47
92/C 202/98	nr. 398/92 af Ben Visser til Kommissionen Om: Brændstoffer med lavt svovlindhold	48
92/C 202/99	nr. 405/92 af Raymonde Dury til Kommissionen Om: En europæisk fond for skadesløsholdelse af ofre for defekte produkter	48
92/C 202/100	nr. 410/92 af Raymonde Dury til Rådet Om: Revision af bestemmelserne i direktivet af 3. oktober 1989 om tv-radiospredningsvirksomhed	49
92/C 202/101	nr. 411/92 af Raymonde Dury til Rådet Om: Fremme af den audiovisuelle produktion	49
92/C 202/102	nr. 415/92 af José Valverde López til Kommissionen Om: Kommissionens beslutning om selektive distributionsnet	50
92/C 202/103	nr. 422/92 af Brigitte Ernst de la Graete til Kommissionen Om: Program for sektorbestemt omstilling af våbenindustrien	50
92/C 202/104	nr. 436/92 af Virginio Bettini og Gianfranco Amendola til Kommissionen Om: Udryddelse af munkesælen i Middelhavet	51
92/C 202/105	nr. 443/92 af Cristiana Muscardini til Rådet Om: Ændring af direktiv om beskyttelse af kvindelige arbejdstagere under svangerskab	51
92/C 202/106	nr. 465/92 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Overtrædelse af direktiv om tv-radiospredningsvirksomhed	51
92/C 202/107	nr. 501/92 af Victor Manuel Arbeloa Muru til Rådet Om: Narkotikabekæmpelsesprogrammet	52
92/C 202/108	nr. 533/92 af Wilfried Telkämper til Kommissionen Om: Pligt til at foretage en vurdering af projekters indvirkning på miljøet i forbindelse med ændringer af projekter	52
92/C 202/109	nr. 536/92 af Winifred Ewing til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: Østtimor — massakren i Dili	53

(Fortsættes på næste side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
92/C 202/110	nr. 549/92 af Pierre Bernard-Reymond til Kommissionen Om: Bekæmpelse af algen »caulerpa taxifolia«	53
92/C 202/111	nr. 586/92 af Cristiana Muscardini til Rådet Om: Ændring af grænserne mellem Italien og det tidligere Jugoslavien	54
92/C 202/112	nr. 587/91 af Madron Seligman til Kommissionen Om: Buspassagerers sikkerhed	54
92/C 202/113	nr. 598/92 af Sérgio Ribeiro til Rådet Om: Indonesien — Østtimor og begivenhederne i november 1991	55
92/C 202/114	nr. 605/92 af Raymonde Dury til Kommissionen Om: Regler for drivgasser til spraydåser	55
92/C 202/115	nr. 608/92 af Gijs de Vries til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: Krænkelser af menneskerettighederne i Egypten	56
92/C 202/116	nr. 612/92 af Jean-Pierre Raffarin til Kommissionen Om: Beskyttelse af brunbjørnen i Europa	56
92/C 202/117	nr. 620/92 af Filippas Pierros til Rådet Om: Strukturforanstaltninger til støtte af tekstilindustrien	57
92/C 202/118	nr. 621/92 af Filippas Pierros til Rådet Om: Lettere adgang for små og mellemstore virksomheder til EF-støtte	57
92/C 202/119	nr. 628/92 af Detlev Samland til Rådet Om: Indskrænkning af de borgerlige rettigheder i medfør af artikel 19 i den græske lov om statsborgerskab	58
92/C 202/120	nr. 675/92 af Michael Welsh til Kommissionen Om: Moms-refusion og det ottende moms-direktiv	58
92/C 202/121	nr. 677/92 af Jean Penders til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: Boykot af nederlandske varer og tjenesteydelser	59
92/C 202/122	nr. 696/92 af Christine Oddy til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: Den fængslede græske militærnægter Timotheus	59
92/C 202/123	nr. 712/92 af Cristiana Muscardini til Rådet Om: Kuwaitiske fanger i Irak	59
92/C 202/124	nr. 756/92 af Freddy Blak til Rådet Om: Sikring af voldsramtes rettigheder	60
92/C 202/125	nr. 772/92 af Sérgio Ribeiro til Rådet Om: Multinational strategi med alvorlige sociale følger (Dialap-Portugal)	60
92/C 202/126	nr. 819/92 af Anne André til Rådet Om: FN's charter om børns rettigheder	61
92/C 202/127	nr. 820/92 af José Valverde López til Rådet Om: Kooperative selskabers optagelse i bilagene til direktiverne om »fusioner«	61

(Fortsættes på omslagets tredje side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
92/C 202/128	nr. 865/92 af Gerardo Fernández-Albor til Rådet Om: De udenlandske arbejdstageres situation i Kuwait	61
92/C 202/129	nr. 943/92 af Ursula Schleicher til Kommissionen Om: Det Europæiske Fællesskabs sundhedsudgifter	62
92/C 202/130	nr. 954/92 af Ursula Braun-Moser til Rådet Om: Grupperejsedirektivets ikrafttræden	62
92/C 202/131	nr. 962/92 af Christos Papoutsis til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: Tyrkisk overtagelse af de besatte områder på Cypern	63
92/C 202/132	nr. 994/92 af Alexandros Alavanos til Rådet Om: Myndighedspersoners vilkårlige magtanvendelse i en fællesskabsmedlemsstat	63
92/C 202/133	nr. 1001/92 af Víctor Manuel Arbeloa Muru til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: Dødsdomme i Pakistan	63
92/C 202/134	nr. 1002/92 af Víctor Manuel Arbeloa Muru til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: »Forsvundne« personer i Mauretanien	64
92/C 202/135	nr. 1004/92 af Víctor Manuel Arbeloa Muru til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: Samvittighedsfanger i Tibet	64
92/C 202/136	nr. 1093/92 af Ernest Glinne til Rådet Om: Stigning af våbeneksporten til konfliktfyldte zoner i den tredje verden	65
92/C 202/137	nr. 1105/92 af Filippas Pierros til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: Uddannelsesproblemer hos det græske mindretal i Istanbul	66
92/C 202/138	nr. 1123/92 af Víctor Manuel Arbeloa Muru til Rådet Om: International konvention om racisme	67
92/C 202/139	nr. 1156/92 af lord O'Hagan til Rådet Om: Ændringer i forslag til retsakter	67
92/C 202/140	nr. 1159/92 af Dimitrios Nianias til Det Europæiske Politiske Samarbejde Om: Den tyrkiske regerings manglende respekt for det græske mindretals menneskerettigheder	67

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 246/91

af Antoni Gutiérrez Díaz (GUE)

til Det Europæiske Politiske Samarbejde

(4. marts 1991)

(92/C 202/01)

Om: Affaldsbehandlingsanlæg i Tarfaya (Marokko)

Foreningen »Naturaleza y Sociedad« (Spanien) har meddelt Udvalget for Andragender, at der foreligger en plan om opførelse af et affaldsbehandlingsanlæg i Tarfaya i Marokko tæt ved grænsen, hvilket vil kunne indebære alvorlige risici ikke blot for Marokko og for Sahara, men også for De Kanariske Øer (fællesskabsområde).

Mener udenrigsministrene i Europæisk Politisk Samarbejde ikke, at Fællesskabet på grundlag af dets forbindelser med Kongeriget Marokko og sagens vigtige karakter bør rette henvendelse til den marokkanske regering for at undgå de miljømæssige risici, som det planlagte anlæg lader frygte?

Svar

(24. juni 1992)

Ifølge presseberetninger i 1989 blev planerne om at bygge et behandlingsanlæg til giftigt affald i Tarfaya forkastet, efter at kong Hassan havde udtrykt betænkeligheder derved. Der er ingen tegn på, at den marrokkanske regering har planer om at genoptage projektet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 258/91

af Ben Visser (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. marts 1991)

(92/C 202/02)

Om: Forskelsbehandling mellem nederlandske og ikke-nederlandske flod- og kanalfartøjer, der befarer Dollart

Ifølge en artikel i bladet »Schuttevaer« af 12. januar 1991 ønsker ESO, at al flod- og kanalskibsfart på Dollart mellem Delfzijl og Emden skal henhøre under nederlandsk lovgivning. Ifølge nederlandsk-tyske aftaler fra 1960 skal nederlandske skibe opfylde de krav, den nederlandske lovgivning stiller, mens alle andre skibe, der befarer Dollart, skal opfylde de tyske krav, hvilket medfører ekstra omkostninger. Desuden er Dollart opdelt i to zoner, og det er ikke muligt for ikke-nederlandske skibe uden yderligere omkostninger — til et særligt Seewasserstrasse-certifikat — at nå den nye Ems-havn. Følgen heraf er, at ikke-nederlandske skibe snarere vil anløbe havnen i Emden end den nye Ems-havn.

1. Hvad mener Kommissionen om den forskel, der gøres mellem nederlandske og ikke-nederlandske skibe, når de befarer Dollart?
2. Er Kommissionen enig med ESO i, at den nederlandske Ems-havn stilles dårligere i konkurrencen som følge af forskellen mellem nederlandske og ikke-nederlandske skibe og som følge af zoneopdelingen?
3. Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at fjerne eventuelle fejl og mangler?

**Supplerende svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert**
(5. februar 1992)

Som supplement til sit svar af 3. maj 1991 ⁽¹⁾ er Kommissionen nu i stand til at give følgende oplysninger.

Sejladsen på Ems og Dollart er omfattet af strenge bestemmelser, der dels vedrører fartøjet, dels skibsførelsen. Begge aspekter er omfattet af fællesskabsinitiativer.

For så vidt angår forskrifterne for fartøjer, der besejler de europæiske vandveje, hvori Ems og Dollart indgår, er disse omfattet af Rådets direktiv af 4. oktober 1982 om indførelse af tekniske forskrifter for fartøjer på indre vandveje (82/714/EØF) ⁽²⁾.

I dette direktiv inddeles vandvejene i fire zoner, der er defineret efter princippet om national territorialitet. Ems og den nederlandske Dollart indgår i zone 2, medens den maritime del af Ems, der er beliggende i Tyskland, både indgår i zone 1 og 2. I henhold til artikel 5 i direktiv 82/714/EØF har medlemsstaterne mulighed for at indføre tekniske forskrifter for vandvejene i zone 1 og 2 som supplement til forskrifterne i direktivet, såfremt disse er blevet meddelt de andre medlemsstater og Kommissionen.

Tyskland har gjort brug af denne mulighed og kræver supplerende forskrifter for sejlads på Ems i zone 1 og zone 2. Disse er anført i Binnenschiffs-Untersuchungsordnung-Bin SchUO.

Kommissionen kan på dette stadium ikke gøre andet end at konstatere, at der findes denne forskel i de tekniske forskrifter for sejlads på én og samme vandvej, men skal dog præcisere, at dette forhold er i overensstemmelse med bestemmelserne i Rådets direktiv.

For så vidt angår den præferentielle behandling af nederlandske skibe, er denne en følge af bestemmelserne i Samarbejdsstraktaten Ems-Dollart af 1960, som der henvises til i bilag 1 til direktiv 82/714/EØF.

Kommissionen erkender, at det på sikkerhedsplan ville være ønskeligt at fastsætte fælles kriterier for såkaldt »fluviomaritium« flodmundingsskibsfart og afskaffe muligheden for på nationalt plan at indføre supplerende tekniske forskrifter for sejlads på disse vandveje. Dette spørgsmål kan eventuelt gennemgås i forbindelse med en ny ændring af direktiv 82/714/EØF.

Hvad angår bådføring, godkendte Rådet den 7. oktober 1991 et forslag til direktiv om gensidig anerkendelse af nationale bådførercertifikater for transport af varer ad indre vandveje.

I dette direktiv er Ems i Tyskland og Ems-Dollart i Nederlandene klassificeret på listen over sejlbare vand-

veje for søgående skibsfart. For disse vandveje fastsættes der i direktivet anerkendelse af nationale bådførercertifikater for sejlads på sejlbare vandveje for søgående skibsfart. I øvrigt fastsættes det, at medlemsstaterne ikke kan stille nogen yderligere krav med hensyn til bådføring på disse vandveje, såfremt bådføreren er i besiddelse af et certifikat, der er gyldigt for sejlads på sejlbare vandveje for søgående skibsfart, som indgår i en gensidig anerkendelse.

⁽¹⁾ EFT nr. C 199 af 29. 7. 1991

⁽²⁾ EFT nr. L 301 af 28. 10. 1982.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 352/91
af Sérgio Ribeiro (CG)

til Det Europæiske Politiske Samarbejde

(7. marts 1991)

(92/C 202/03)

Om: Forbindelserne mellem EF og PLO

Den portugisiske udenrigsminister meddelte ved afslutningen af Rådets møde den 4. februar (almindelige anliggender), at EF ville nedfryse relationerne med PLO og organisationens leder Yassir Arafat.

I betragtning af en sådan beslutnings store betydning vil jeg gerne vide, i hvilken sammenhæng og, i lyset af Det Europæiske Politiske Samarbejde, med hvilken hensigt den portugisiske ministers erklæring er fremsat?

Svar

(24. juni 1992)

Fællesskabet og dets medlemsstater opretholder en dialog med PLO med det formål at tilskynde organisationen til at støtte den igangværende fredsproces i Mellemøsten på en konstruktiv måde. Samtidig fortsætter de deres dialog med palæstinenserne i de besatte områder.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 371/91
af Dorothee Piermont (ARC)

til Det Europæiske Politiske Samarbejde

(7. marts 1992)

(92/C 202/04)

Om: Sultestrejke i spanske fængsler

Ca. 40 indsatte i spanske fængsler har i over et år gennemført en sultestrejke. Indtil 1987 sad disse indsatte i

grupper og blev så åbenbart i forbindelse med Trevi-gruppens beslutninger fordelt på forskellige fængsler. De indsatte kræver, at grupperne igen sættes sammen. En indsat er allerede død som følge af sultestrejken. De øvrige indsatte sundhedstilstand er yderst dårlig, og det frygtes, at der vil ske nye dødsfald.

1. Har flytningen af de indsatte forbindelse med Trevi-gruppens beslutninger om samordning af politikken vedrørende den interne sikkerhed? Blev den spanske regering opfordret til at opløse gruppen af indsatte?
2. Hvilke foranstaltninger har ministrene i Europæisk Politisk Samarbejde truffet på nuværende tidspunkt, eller hvilke foranstaltninger agter de at træffe for at undgå yderligere dødsfald?
3. Ville ministrene støtte en mæglingsindsats fra Røde Kors, hvilket Røde Kors allerede har gennemført med succes i et tidligere tilfælde?
4. Ville ministrene støtte udsendelsen af en delegation af medlemmer af Europa-Parlamentet, læger og advokater, som skulle bestræbe sig på i Spanien at finde en løsning på problemet?

Svar

(13. juli 1991)

Det spørgsmål, som det ærede medlem rejser, henhører ikke under EPS's kompetence.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 727/91

af Luigi Colajanni (GUE)

til Det Europæiske Politiske Samarbejde

(23. april 1991)

(92/C 202/05)

Om: Den hemmelige Gladio-struktur

I betragtning af de talrige oplysninger, også fra officiel side, om en parallel hemmelig efterretnings- og kamporganisation og under henvisning til Europa-Parlamentets beslutning af 22. november 1990 ⁽¹⁾, hvori der ønskes fuldstændige oplysninger om disse enheder, jf. navnlig punkt 5 og 6 i denne beslutning, kan ministrene i EPS da fremlægge yderligere oplysninger om disse hemmelige efterretnings- og kampenheders virke og navnlig oplyse, hvilken rolle disse enheder eventuelt har spillet i destabiliseringen af de demokratiske strukturer i medlemsstaterne og i de terroristiske handlinger og voldsomme anslag mod

statsmagten, der er indgået som en del af udviklingen i nyere tid?

⁽¹⁾ Se protokollen fra mødet den 22. november 1990.

Svar

(13. juli 1992)

Det spørgsmål, som det ærede medlem rejser, har ikke været drøftet inden for rammerne af EPS.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 839/91

af Víctor Manuel Arbeloa Muru (S)

til Det Europæiske Politiske Samarbejde

(3. maj 1991)

(92/C 202/06)

Om: Bekæmpelse af illegal beskæftigelse

Hvorledes bekæmper man ifølge ministrene i EPS bedst den illegale beskæftigelse, som drøftedes på den seneste konference i Wien i januar 1991?

Svar

(13. juli 1992)

Det spørgsmål, det ærede parlamentsmedlem har rejst, falder uden for rammerne af Det Europæiske Politiske Samarbejde.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 849/91

af Mihail Papayannakis (GUE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(3. maj 1991)

(92/C 202/07)

Om: Larm fra forlystelsescentre

En lang række beboere i området Agiou Andrea (Ilia) har klaget til Kommissionen over de i alle henseender utålelige forhold, der hersker det pågældende sted i sommernætterne på grund af den ulidelige larm fra de lokale forlystelsescentre. Det drejer sig om diskoteker m.m., heriblandt de såkaldte »skiladika« (værtshuse med underlødige musik), som udmærker sig ved at opveje mangelen på musikkvalitet med overforstærkede lyde, der

strømmer ud i nabolaget. Kommissionen svarede den 1. marts 1991, at EF-lovgivningen desværre ikke havde beskæftiget sig med larm fra diskoteker, — og sådan forholder det sig faktisk også!. Ikke desto mindre har jeg opregnet 27 forskellige EF-tekster op til 1986, der vedrører støj fra biler, maskiner, kraner og deslige. Agter Kommissionen monstro også at beskæftige sig med andre former for støjkluder, som er mere generende og mere udbredte såsom ovennævnte forlystelsescentre, som bl.a. er til plage for de lokale beboere og uforberedte fremmede besøgende og ikke alene undergraver en vigtig sektor som turismen, men også ødelægger andre natteaktiviteter, for ikke at tale om den følgende dag?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(8. maj 1992)

Idéen om at udarbejde et EF-direktiv om støj fra natklubber, diskoteker, værtshuse osv. strider kraftigt imod nærhedsprincippet.

Mens der således ikke påtænkes udarbejdet EF-lovgivning til opfølgning af Kommissionens Grøn bog om Bymiljøet, overvejes det at opstille EF-støjkvalitetsmålsætninger. Opstillingen af sådanne målsætninger kan omfatte udarbejdelse af mere detaljerede retningslinjer for, hvorledes forskellige støjproblemer, herunder dem, det ærede medlem omtaler, kan løses.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 892/91

af Raymonde Dury (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(8. maj 1991)

(92/C 202/08)

Om: Situationen i sundhedscentrene i Nicaragua

Ifølge mine informationer er der i flere sundhedscentre oprettet af det sandinistiske styre for at yde beboerne i fattige kvarterer den helt nødvendige hjælp sket en drastisk nedskæring af personalet.

Er Kommissionen bekendt med denne situation? Kan den gøre noget for at afhjælpe den?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Abel Matutes**

(9. april 1992)

Som led i den sanering i det offentlige udgifter, som Violeta Chamorro bebudede, da hun kom til magten, har

den nicaraguanske regering iværksat et program for omskoling af personalet i sundhedssektoren. Både i Fællesskabet og i resten af verden viser erfaringen, at omskolingsprogrammerne gennemføres med henblik på at forbedre forvaltningen og derfor ikke indebærer et fald i tjenesteydelsens kvalitet.

Det bør bemærkes, at Rådet i sin indstilling om Fællesskabets bistand til landene i Latinamerika og Asien ikke anser sundhedssektoren for at være et prioriteret område, forstået således, at bistand af denne art snarere henhører under WHO.

Kommissionen har dog i en årrække ydet 16,5 mio. ecu i form af regional støtte til sundheden i Mellemamerika, bl.a. i forbindelse med sit program for at mindske børnedødeligheden, der vil blive fulgt op af et mor-barn-bistandsprogram, som netop er blevet godkendt med en bevilling på 16 mio. ecu.

I forbindelse med bistanden til flygtninge, hjemvendte eller fordrevne personer er der desuden i samarbejde med det nicaraguanske sundhedsministerium siden 1991 blevet iværksat tre sundhedsprojekter i områderne ved Atlanterhavskysten og i Rio Coco-regionen til et beløb på 1,6 mio. ecu.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1218/91

af Carlos Robles Piquer (PPE)

til Det Europæiske Politiske Samarbejde

(11. juni 1991)

(92/C 202/09)

Om: Generhvervelse af kunstgenstande, der ulovligt blev fjernet under besættelsen af Kuwait

Under den irakiske hærs besættelse af Kuwait blev adskillige kunstgenstande af stor værdi fjernet fra nationalmuseet i Kuwait samt fra private samlinger, og blandt andet fra en samling opbygget af antropologen Jassim Jusuf Al-Humaithi. I december 1990 godtjorde repræsentanter for auktionsfirmaet Sotheby, at en række arabisk-andalusiske eksemplarer af Koranen tilhørte denne samling.

Kan De Tolv igennem deres ambassader i området eller i kraft af deres medlemskab af FN og UNESCO medvirke til generhvervelsen af disse ulovligt fjernede kunstgenstande, således at de kan bringes tilbage til Kuwait?

Svar

(24. juni 1992)

Irak har påtaget sig ansvaret for tab og skader forårsaget af den ulovlige besættelse af Kuwait og har forpligtet sig til at tilbagelevere stjålne genstande. I De Forenede

Nationers Sikkerhedsråds resolution nr. 687 opfordres Generalsekretæren til at overvåge de foranstaltninger, Irak har truffet med henblik på tilbagelevering af de pågældende genstande. I en nylig ajourføring af en beretning fra januar 1992 fra FN's Generalsekretær nævnes det, at genstande fra Centralbiblioteket og Nationalmuseet i Kuwait er blevet tilbageleveret. De irakiske embedsmænd, der tager sig af tilbageleveringen af genstande, har ifølge FN-Generalsekretærens beretning, samarbejdet fuldt ud med De Forenede Nationer.

Det er muligt, at nogle af de stjålne genstande er kommet ud på det åbne marked. I disse tilfælde må de kuwaitiske myndigheder selv sørge for at identificere og generhverve dem i samarbejde med De Forenede Nationer.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1219/91

af Carlos Robles Piquer (PPE)

til Det Europæiske Politiske Samarbejde

(11. juni 1991)

(92/C 202/10)

Om: En iransk lov om påklædning («Attire Law»)

Kan udenrigsministrene oplyse om den nye lov om påklædning («Attire Law»), som de iranske myndigheder har bekendtgjort, og som efter alt at dømme forbyder mænd at bære slips eller kortærmede skjorter, og som foreskriver, at kvinder skal gå klædt fra top til tå i en sort »chador«?

Svar

(13. juli 1991)

Dette spørgsmål er ikke blevet drøftet inden for rammerne af EPS. Ifølge de seneste oplysninger fra den iranske ambassade i Bruxelles er der ikke noget forbud mod, at mænd bærer slips eller kortærmet skjorte i Iran, og kvinder har ikke pligt til at bære »chador«.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1227/91

af Victor Manuel Arbeloa Muru (S)

til Det Europæiske Politiske Samarbejde

(11. juni 1991)

(92/C 202/11)

Om: Uretfærdige retssager i Rwanda

Har EPS truffet nogen foranstaltninger for at få gennemført, at de dommere, der deltager i retssagerne mod

oprørerne i Rwanda, er uafhængige og upartiske, i overensstemmelse med Amnesty Internationals henstilling efter retssagerne i januar i år?

Svar

(13. juli 1992)

Fællesskabet og dets medlemsstater har rettet flere henvendelser vedrørende menneskerettighedssituationen i Rwanda både før og efter det tidspunkt, som det ærede medlem nævner. De rwandiske myndigheder er ikke i tvivl om, hvor stor en betydning, Fællesskabet og dets medlemsstater tillægger fuldt overholdelse af menneskerettighederne samt retsstatsprincippet, hvilket indebærer, at retssager skal føres af uafhængige og upartiske dommere. Fællesskabet og dets medlemsstater noterer sig de skridt, som den nye overgangsregering i Kigali for nylig har taget henimod demokratisering og håber, at der snart vil følge yderligere foranstaltninger, nemlig forfatningsreformer, accept af ansvar med hensyn til rwandiske flygtninge og indledning af formelle forhandlinger med RDF. Fællesskabet og dets medlemsstater vil fortsætte med at følge udviklingen i Rwanda nøje.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1228/91

af Victor Manuel Arbeloa Muru (S)

til Det Europæiske Politiske Samarbejde

(11. juni 1991)

(92/C 202/12)

Om: Mord i Uganda

Har EPS undersøgt anklagerne om ugandesiske soldaters henrettelser af civile uden dom i de seneste måneder i de landområder, hvor hæren bekæmper oprørerne, navnlig i Pallisa, Bugondo og Soroti? Har EPS anmodet om offentliggørelse af resultaterne af de undersøgelser, der blev gennemført af en kommission nedsat af statsministeriet, vedrørende begivenhederne i landområderne i 1988 og på universitetet i Makerere i december 1990?

Svar

(13. juli 1992)

Situationen vedrørende menneskerettighederne i Uganda i sit hele undersøgelses løbende inden for rammerne af EPS.

Det er i den forbindelse der rejses beskyldninger som dem, det ærede parlamentsmedlem nævner, og der til sidst træffes foranstaltninger. F.eks. gav Kommissionen og medlemsstaterne på mødet i donorlandenes Rådgivende Gruppe den 18.—19. maj i Paris udtryk for bekymring over en række menneskerettighedsspørgsmål i Uganda. Jeg kan derfor forsikre det ærede parlamentsmedlem om, at myndighederne i Uganda ikke er i tvivl om, hvor nøje Fællesskabet og dets medlemsstater følger udviklingen på dette område, og at deres holdning vil kunne få følger for de fremtidige forbindelser mellem Fællesskabet og dets medlemsstater og Uganda.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1230/91**af Gerardo Fernández-Albor (PPE)****til Det Europæiske Politiske Samarbejde***(11. juni 1991)**(92/C 202/13)*

Om: Møder mellem EF's statsoverhoveder

Møderne i Det Europæiske Råd har vænnet offentligheden i EF til at se »familiebilledet« af stats- og regeringsoverhovederne, som mødes tre gange om året og på et topmøde træffer afgørelse om de vigtigste aktuelle EF-spørgsmål.

Men en stor del af denne offentlighed undrer sig over, hvorfor alle EF-landenes statsoverhoveder ikke også mødes ved visse andre lejligheder i et ægte repræsentativt topmøde.

Mener ministrene derfor, at man under visse omstændigheder burde fremme møder mellem medlemslandenes statsoverhoveder for at befæste den nationale repræsentativitet?

Svar

(13. juli 1992)

Medlemsstaternes stats- og regeringschefer mødes i Det Europæiske Råd for at drøfte både fællesskabs- og mellemstatslige spørgsmål. De kan i henhold til Stuttgart-erklæringen af 19. juni 1983 træde sammen som Det Europæiske Fællesskabs Råd eller som nationale repræsentanter på regeringsplan.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1261/91**af María Izquierdo Rojo, Eusebio Caño Pinto, Juan de la Cámara Martínez, Pedro Bofill Abeilhe, Víctor Arbeloa Muru, José Álvarez de Paz, Jesús Cablesón Alonso, Carmen Díez de Rivera Icaza, Ludvina García Arias, Francisco Sanz Fernández, Enrico Sapena Granell, Mateo Sierra Bardaji, José Vásquez Fouz og José Duarte Cendán (S)****til Det Europæiske Politiske Samarbejde***(14. juni 1991)**(92/C 202/14)*

Om: Fremme af Konferencen om Sikkerhed og Samarbejde i Middelhavsområdet (CSCM)

Har EPS i overensstemmelse med sin positive holdning til oprettelsen af en Konference om Sikkerhed og Samarbejde i Middelhavsområdet bestemt, at Trojkaen skal udarbejde en handlingsplan for at fremme denne konference? Hvilke bestemmelser overvejer det at træffe i dette spørgsmål?

Svar

(13. juli 1992)

De ærede parlamentsmedlemmer henvises venligst til det svar, som blev givet den 15. maj 1991 på mundtlig forespørgsel nr. H-0255/91, der gengiver Fællesskabets og dets medlemsstaters holdning.

Fællesskabet og dets medlemsstater lægger fremdeles stor vægt på, at sikkerheden og samarbejdet i Middelhavsområdet øges, og er rede til at støtte og fremme bestræbelser, der går i denne retning.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1318/91**af Gijs de Vries (LDR)****til Det Europæiske Politiske Samarbejde***(24. juni 1991)**(92/C 202/15)*

Om: Trojkaen

Hvornår har Trojkaen i tiden efter 1. januar 1985 besøgt tredjelande? Hvilke lande var der tale om? Hvilke ministre eller statssekretærer bestod Trojkaen af i hvert enkelt tilfælde?

Svar

(13. juli 1992)

Det ærede parlamentsmedlem kan finde svar på sin forespørgsel i vedlagte dokument om »politisk dialog med

tredjelande og grupper af tredjelande inden for rammerne af Det Europæiske Politiske Samarbejde».

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1494/91

af Marijke Van Hemeldonck (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(16. juli 1991)
(92/C 202/16)

Om: Anvendelse af direktiv 76/464/EØF på udledninger af farlige stoffer

I medfør af artikel 11 i direktiv 76/464/EØF ⁽¹⁾ har medlemsstaterne pligt til at udarbejde en fortegnelse over de udledninger, som kan indeholde stoffer, der er opført på liste I, og for hvilke emissionsnormerne skal bringes i anvendelse.

Har Kommissionen i overensstemmelse med artikel 13, stk. 1, anmodet medlemsstaterne om at meddele resultaterne af den i artikel 11 omhandlede fortegnelse, og i bekræftende fald hvornår? Kan Kommissionen oplyse, hvilke medlemsstater der har efterkommet deres forpligtelser i medfør af artikel 11 og artikel 13, stk. 1?

⁽¹⁾ EFT nr. L 129 af 18. 5. 1976, s. 23.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(30. januar 1992)

I henhold til artikel 13 i direktiv 76/464/EØF anmodede Kommissionen den 17. oktober 1988 medlemsstaterne om at indgive oplysninger vedrørende hvert af de afledte direktiver (nr. 82/176/EØF ⁽¹⁾, 84/156/EØF ⁽²⁾, 83/513/EØF ⁽³⁾ og 84/491/EØF ⁽⁴⁾) og navnlig direktiv nr. 86/280/EØF ⁽⁵⁾, der tjener som ramme for fastsættelsen af grænseværdier og kvalitetsmålsætninger for stoffer på liste I. Kommissionen har anmodet om, at disse oplysninger tilgår den systematisk og løbende fra den pågældende dato. For at lette og harmonisere indgivelsen af data har Kommissionens tjenestegrene udarbejdet en række standardformularer med instruktioner vedrørende udfyldelsen.

I formularerne er der afsat plads til oplysninger vedrørende fortegnelsen over udledninger i vandet som fastsat i artikel 11.

For så vidt angår de stoffer, der er omfattet af ovennævnte direktiver, er det kun Nederlandene og Det Forenede Kongerige, som har indgivet de ønskede oplysninger på tilfredsstillende vis; de øvrige medlemsstater har kun svaret delvis.

⁽¹⁾ EFT nr. L 81 af 27. 3. 1982, s. 29.

⁽²⁾ EFT nr. L 74 af 17. 3. 1984, s. 49.

⁽³⁾ EFT nr. L 291 af 24. 10. 1983, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 274 af 17. 10. 1984, s. 11.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 181 af 4. 7. 1986, s. 16.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1496/91

af Marijke Van Hemeldonck (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(16. juli 1991)
(92/C 202/17)

Om: Indledning af procedurer som følge af manglende efterlevelse af direktiv 76/464/EØF

Kan Kommissionen oplyse, mod hvilke medlemsstater den har indledt en procedure i medfør af Traktatens artikel 169 som følge af manglende efterlevelse af direktiv 76/464/EØF ⁽¹⁾ og de direktiver, der er afledt heraf med angivelse for hver berørt medlemsstat af de bestemmelser, der ikke er gennemført, og på hvilket stadium proceduren i øjeblikket befinder sig?

⁽¹⁾ EFT nr. L 129 af 18. 5. 1976, s. 23.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(11. maj 1992)

Kommissionen har kendskab til en lang række overtrædelser i hele Fællesskabet, hvad enten det drejer sig om direktiver, som ikke er blevet gennemført, ikke er blevet korrekt gennemført eller ikke er omsat i praksis.

I juli 1991 var der indledt omkring 40 forskellige procedurer mod medlemsstaterne på grund af manglende overholdelse af bestemmelserne i EF-direktiver om udledning af farlige stoffer i vandmiljøet.

For hver medlemsstat er der givet oplysning om procedurerne og det stadium, de befinder sig på, det eller de direktiver, der er overtrådt, og eventuelt den eller de artikler, der er berørt.

Belgien:

- direktiv 76/464 (artikel 7)
- direktiv 76/464 (artikel 7)
- direktiv 88/347.

Tyskland:

- direktiv 86/280
- direktiv 76/464 (artikel 7).

Danmark:

- direktiv 76/464 (artikel 7).

Grækenland:

- direktiv 76/464 (artikel 7)
- direktiv 76/464 (artikel 2, 3, 5 og 7)
- direktiv 76/464 (artikel 7).

Spanien:

- direktiv 82/176, 76/464 (artikel 6, stk. 1 og 2)
- direktiv 85/513, 76/464 (artikel 6, stk. 1 og 2)
- direktiv 84/156, 76/464 (artikel 6, stk. 1 og 2)
- direktiv 86/280, 76/464 (artikel 6, stk. 1 og 2)
- direktiv 88/347, 76/464 (artikel 6, stk. 1 og 2)
- direktiv 76/464 (artikel 7), 83/513, 84/156
- direktiv 76/464 (artikel 7)
- direktiv 76/464 (artikel 7)
- direktiv 76/464 (artikel 7), 86/280, 82/176, 84/156, 83/513, 84/491
- direktiv 84/491 (artikel 3 og 5)
- direktiv 76/464 (artikel 7), 82/176
- direktiv 76/464 (artikel 7), 83/513, 84/156
- direktiv 76/464 (artikel 7)
- direktiv 76/464 (artikel 7), 82/176
- direktiv 84/491, 76/464 (artikel 6, stk. 1 og 2).

Frankrig:

- direktiv 76/464 (artikel 7)
- direktiv 76/464 (artikel 7)
- direktiv 83/513.

Irland:

- direktiv 76/464 (artikel 7)
- direktiv 86/280.

Italien:

- direktiv 76/464 (artikel 7)
- direktiv 76/464 (artikel 7)
- direktiv 76/464 (artikel 7)
- direktiv 76/464 (artikel 7), 84/156, 82/176, 83/513
- direktiv 88/347
- direktiv 83/513.

Luxembourg:

- direktiv 76/464 (artikel 7).

Nederlandene:

- direktiv 76/464 (artikel 7).

Portugal:

- direktiv 76/464 (artikel 7).

Det Forenede Kongerige:

- direktiv 76/464 (artikel 7)
- direktiv 76/464 (artikel 7).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1848/91
af Carlos Pimenta (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(1. september 1991)
(92/C 202/18)

Om: Kommissionen og FN's skovkonvention

Er Kommissionen indstillet på at fremme drøftelserne omkring og godkendelsen af en global skovkonvention under den kommende samling i UNCED i Brasilien i 1992?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1849/91
af Carlos Pimenta (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(1. september 1991)
(92/C 202/19)

Om: Kommissionen og FN's skovkonvention

Såfremt de igangværende forhandlinger om FN's skovkonvention ikke får en positiv udgang, er Kommissionen da indstillet på at overveje importrestriktioner for Fællesskabet for at beskytte miljøet og skovbeboernes interesser?

Samlet svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
på skriftlig forespørgsel nr. 1848/91 og nr. 1849/91
(14. januar 1992)

Kommissionen støtter fuldt ud samtlige initiativer med henblik på at fastlægge en passende juridisk ramme, som muliggør en effektiv beskyttelse af verdens skove, og deltager aktivt i det igangværende arbejde på internationalt plan vedrørende dette emne.

Således har Kommissionen udarbejdet et arbejdsdokument inden for rammerne af »Prepcom« (den forberedende komité) forud for De Forenede Nationers Konference om Miljø og Udvikling, som afholdes i Rio de Janeiro i juni 1992.

Heri gør Kommissionen sig til talsmand for en »succesiv« fremgangsmåde, som går ud på i første omgang at udarbejde et charter eller en erklæring om skovene, som undertegnes i forbindelse med Rio-konferencen. Derefter skal der indledes forhandlinger om et bindende juridisk instrument. EF's medlemsstater er generelt enige i denne fremgangsmåde.

Det er Kommissionen håb, at det arbejde, der for øjeblikket er i gang, vil gøre det muligt at nå frem til vedtagelsen af passende internationale instrumenter, der kan sikre beskyttelsen af verdens skove. Kommissionen vil udfolde store bestræbelser i denne henseende i de relevante internationale fora (UNCED, forhandlingerne om internationale konventioner om klimaændringer og bevarelsen af den biologiske mangfoldighed, ITTO).

I den forbindelse kan en begrænsning af importen af tropisk træ i EF ikke udgøre et alternativ til en international skovkonvention. Formålet med en sådan konvention er at erkende værdien og sikre beskyttelsen af alle skove (tropiske, tempererede og boreale), hvorimod kommerciel eksport af tropisk træ kun er én af flere årsager til skovødelæggelsen.

Kommissionen fortsætter dog sine overvejelser og har indledt undersøgelser af de tekniske, økonomiske og juridiske aspekter ved indførelsen af sådanne foranstaltninger på fællesskabsplan.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1951/91

af Dimitrios Pagoropoulos (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(15. september 1991)

(92/C 202/20)

Om: Forurening af vandforsyningen til 52 landsbyer i Joannina (Grækenland)

Analysen gennemført for nylig ved universitetslaboratorier i Joannina og i Monaco har vist, at indbyggerne i 52 landsbyer i den græske kommune Joannina forsynes med drikkevand, der er forurenet med karbolsyre. Denne forurening stammer fra udledninger fra fabrikken Elvi-eks, der fremstiller trykimprægnerede træstolper og som er beliggende i nærheden af disse landsbyers vandboringer.

Universitetslaboratorierne har understreget, at karbolsyreforbindelserne i drikkevandet er kræftfremkaldende, hvilket med rette har vakt røre blandt områdets beboere, og der er foreslået, at vandet filtreres i pumpeværker med kulfiltre eller renses ved hjælp af UV-bestråling. På trods heraf fungerer fabrikken uanfægtet videre, idet resultatet af nye analyser, som i anledning af borgernes protester er gennemført af Statens Kemiske Laboratorium, af de

kompetente myndigheder ikke er forelagt de involverede parter.

Kommissionen bedes oplyse, hvorvidt den agter at træffe foranstaltninger — og i bekræftende fald hvilke — for at gøre de kompetente myndigheder opmærksomme på problemet, og for at sikre at disse i samarbejde med Kommissionen finder en øjeblikkelig løsning for at beskytte borgernes sundhed i dette område, hvor der er en umiddelbar fare på grund af ovennævnte fabriks og de kompetente myndigheders uforsvarlige og skødesløse handlemåde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(10. februar 1992)

De oplysninger, det ærede medlem har forelagt, kunne umiddelbart synes at angive, at Den Helleniske Republik ikke overholder sine forpligtelser i henhold til direktiv nr. 80/778/EØF ⁽¹⁾. Kommissionen vil derfor opfordre de græske myndigheder til at angive kommentarer herom.

⁽¹⁾ EFT nr. L 229 af 30. august 1980, s. 11.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1956/91

af Mihail Papayannakis (GUE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(15. september 1991)

(92/C 202/21)

Om: Højspændingsledning over husene i kommunen Krioneri (Attika)

Det statslige elektricitetsværk (DEI) har planer om at føre en højspændingsledning tværs gennem et område i kommunen Krioneri, som allerede har fået godkendt en byggeplan herfor. Denne el-ledning udgør sidste del af den tredje hovedledning fra nord til syd, som er blevet oprettet for at dække elektricitetsbehovet på Attika-sletten.

Der blev foretaget en forudgående undersøgelse af behovet for projektet og dets indvirkning på miljøet, som imidlertid ikke er tilstrækkelig, og som ikke kommer ind på spørgsmålet om magnetfelter og disses indvirkning på folkesundheden. Hverken de nationale retsakter (ministeriel afgørelse nr. 69269/5387) eller fællesskabsretsakterne (direktiv 85/337/EØF ⁽¹⁾) om udarbejdelse, offentliggørelse og drøftelse af den forudgående undersøgelse af projektets indvirkning på miljøet blev overholdt, — og som følge af et eventuelt uheld (brande som følge af kortslutning) opstår der alvorlig fare for befolkningen, — skadelige indvirkninger på folkesundheden som følge af magnetfelter anses for sandsynlige, (Verdenssundheds-

organisationen (WHO) har udarbejdet omfattende dokumentation om følgerne af elektromagnetiske felter for folkesundheden og miljøet), — og byrådet i Krioneri har ved afgørelse nr. 8/86 af 21. februar 1986 enstemmigt forkastet projektet. Agter Kommissionen på baggrund af disse omstændigheder at træffe foranstaltninger og støtte undersøgelsen og gennemførelsen af en alternativ løsning til DEI's sidste ledningsafsnit gennem Krioneri på grundlag af en denne gang virkelig omfattende og i givet fald mere bekostelig forudgående undersøgelse af projektets indvirkning på miljøet, for så vidt som projektet anses for nødvendigt til dækning af de fortsat øgede behov for el-energi på Attika-sletten?

(¹) EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985, s. 40.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha**

(30. januar 1992)

Kommissionen takker det ærede medlem for de oplysninger, han har fremlagt.

El-luftledninger omfattes ganske rigtigt af direktiv nr. 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (bilag II, punkt 3, litra b)).

Kommissionen vil nærmere undersøge, hvorvidt det ovennævnte direktivs bestemmelser er behørigt overholdt i forbindelse med det særlige tilfælde, det ærede medlem har bragt på bane.

For så vidt angår eventuelle sundhedsmæssige risici for befolkningen som følge af magnetfelter, vil Kommissionen gerne gøre det helt klart, at den i forbindelse med skriftlig forespørgsel nr. 1733/90 fra Pierre Carniti og Luigi Vertemati (¹) og de mundtlige forespørgsler, hhv. nr. H-1012/90 fra Bowe (²) og H-53/91 fra Sakellariou (³), samt petition nr. 471/90 har fremlagt en række oplysninger som svar herpå vedrørende de sundhedsmæssige følgevirkninger af udsættelse for elektriske felter og magnetfelter, som skyldes højspændings-elforsyningsledninger.

Ved denne lejlighed oplyste Kommissionen følgende: Selv om det er godt gjort, at der er tale om visse sundhedsmæssige ulemper, og at man i øvrigt har taget det fornødne hensyn hertil i de nugældende retningslinjer for højspændingsledningers linjeføring, er en række andre virkninger dog fortsat genstand for diskussioner i videnskabelige kredse om, hvorvidt der opstår sundhedsmæssige risici som følge heraf. En kritisk analyse af forskningens resultater, som er blevet gennemført efter de kriterier, det internationale videnskabelige samfund har opstillet, har indtil dato ikke givet anledning til at drage den konklusion, at der er nogen årsagssammenhæng mellem felter på 50—60 Hz og evt. skadelige virkninger ud over dem, som der allerede er taget behørigt hensyn til; for at få klarhed vil det her være nødvendigt først at

kunne råde over resultaterne af undersøgelser, som gennemføres efter meget strenge metodiske fremgangsmåder.

(¹) EFT nr. C 70 af 18. 3. 1991, s. 21.

(²) Europa-Parlamentets Forhandlinger, nr. 3-394 (oktober I 1990).

(³) Forhandlinger i Europa-Parlamentet, nr. 3-398 (januar 1991).

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1987/91
af Gerhard Schmid (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(15. september 1991)
(92/C 202/22)**

Om: Lattergas som ozonnedbryder

Ved fremstillingen af adipinsyre, der bruges i nylonproduktionen, fremkommer lattergas. Ifølge udtalelser fra Hartmut Graßl fra Max-Planck-Institutet for Meteorologi i Hamburg opvarmer lattergas jordkloden ca. 200 gange mere end det »klassiske« drivhusgas kuldioxid.

1. Hvor meget adipinsyre fremstilles i EF-landene?
2. Hvor meget lattergas opstår ved produktionen af adipinsyre i EF?
3. Er det rigtigt, at lattergas anses for ufarligt og derfor af industrien udledes ufiltreret i miljøet?
4. Findes der en fremgangsmåde til fjernelse af lattergas?
5. Hvad gør EF for at hindre, at lattergas slipper ud i miljøet?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(11. maj 1992)

N₂O (lattergas) har betydning for drivhuseffekten og for nedbrydning af ozonlaget. N₂O forbliver i atmosfæren i gennemsnitligt 150 år. Den gennemsnitlige N₂O-koncentration var i 1988 på 310 ppbv (parts per billion by volume), og den årlige stigningstakt anslås til 0,3—0,4 ppbv. Den nuværende koncentration af N₂O i atmosfæren er omkring 8% højere, end før industrialiseringen begyndte.

N₂O-gas er den vigtigste kilde til reaktive nitrogenoxider NO og NO₂ i stratosfæren, som spiller en vigtig rolle i forbindelse med nedbrydningen af overskydende ozon i stratosfæren. Ozon-nedbrydningspotentialitet (ODP) er 0,05.

N₂O's samlede opvarmningspotentialitet er omkring 200 gange højere end kuldioxids. Hovedårsagerne til stignin-

gen i N_2O er landbruget (kunstgødning) samt afbrændning og biologisk nedbrydning af skovene. Udledningen af N_2O fra landbruget er steget kraftigt på grund af anvendelsen af kvælstofholdig kunstgødning. Hvor stor en del af N_2O der stammer fra industrien, er endnu ikke blevet definitivt fastslået, men det ser ud til at være betydeligt mindre end fra landbruget.

Produktionen af adipinsyre i Vesteuropa (1983: 841 000 tons/år) ligger i samme størrelsesorden som for USA (1983: 905 000 tons/år). Verdens samlede produktion var i 1983 på 1 958 000 tons/år. Kommissionen er ikke i besiddelse af data om den mængde N_2O , der udledes i forbindelse med adipinsyreproduktion.

Repræsentanter for seks af verdens førende adipinsyreproducenter og repræsentanter for tre internationale katalysatorproducenter mødtes i september 1991 i Genève for at finde frem til måder, hvorpå den mængde nitrogenoxider, der udledes i forbindelse med adipinsyreproduktionen, kan nedbringes eller fjernes. Virksomhederne startede forskning omkring problemet med udledninger for flere år siden ved at undersøge en række muligheder for nedbringelse, som f.eks. katalytisk og thermal nedbrydning og metoder til genbrug. De håber nu på at kunne øge indsatsen ved at forbedre de teknologier, der gør det muligt at nedbringe og genindvinde nitrogenoxider.

Forskning, der fører til rene produktionsteknologier, forbedrede teknologier til nedbringelse af udledninger og metoder til genbrug af N_2O har mulighed for at modtage støtte fra Fællesskabets F&U-program på miljøområdet.

Kommissionen er klar over, at der er behov for at forbedre oversigterne over N_2 -udledninger, navnlig fra industrielle kilder. Kommissionen opstillede i 1990 en oversigt over udledninger af CH_4 og N_2O i Det Europæiske Fællesskab. Denne oversigt er nu ved at blive ajourført.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2061/91

af Gerhard Schmid (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(26. september 1991)

(92/C 202/23)

Om: Vækst af de iltfattige områder i Vadehavet i Nordsøen

Af en artikel i Frankfurter Rundschau af 12. august 1991 fremgår det, at de iltfattige områder i det friske Vadehav vokser med eksplosionsagtig fart. En ny undersøgelse foretaget af forskningskontoret Küste på Norderney

viser, at den usædvanlige vækst i disse iltfattige områder medfører, at smådyrene dør i de pågældende områder af Vadehavet. Dette har også enorme konsekvenser for trækfuglene, der på deres vej sydpå holder hvil i Vadehavet for at finde føde.

1. Er Kommissionen bekendt med den nævnte undersøgelse?
2. Hvad påtænker Kommissionen at gøre for at imødegå yderligere udbredelse af de iltfattige områder og dermed for at redde Vadehavet?
3. Er der på europæisk plan allerede foretaget undersøgelser af årsagerne til væksten i disse iltfattige områder? I bekræftende fald: Hvilke undersøgelser, og hvilke resultater er disse kommet frem til?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Filippo Maria Pandolfi

(4. februar 1992)

Kommissionen følger ikke i alle enkeltheder den undersøgelse, der udføres af kystforskningsstationen på Norderney, vedrørende den hastige vækst i »de sorte pletter« på de friske mudderbanker (Vadehavet), som en artikel i Frankfurter Rundschau fra den 12. august 1991 omtaler. Dog har Kommissionen været og er fortsat medvirkende part i samarbejde med denne og en række andre institutioner, som er aktive med hensyn til at studere eutrofieringen af det kystnære havmiljø.

Med hensyn til planer om at beskytte Vadehavet henledes det ærede medlems opmærksomhed på den ministerielle erklæring, der blev afgivet på den tredje internationale konference om beskyttelse af Nordsøen (i Haag den 7.—8. marts 1990). Fælleserklæringen fra Vadehavsstaterne indeholdt en henstilling om aktioner til nedbringning af forurenende faktorer, luftforurening og skibstrafik samt beskyttelse af det naturlige miljø med henblik på at opnå bedre beskyttelse af Vadehavet.

Som led i STEP-Programmet (for forskning og teknologisk udvikling på miljøområdet (⁽¹⁾)) og MAST-Programmet (for forskning og teknologisk udvikling inden for havforskning og -teknologi (⁽²⁾)) har Kommissionen i en længere årrække gennemført en række forskningsprojekter i den sydlige del af Nordsøen med henblik på at finde frem til en forklaring på den generelle årsagssammenhæng mellem følgevirkningerne af eutrofieringen og mulighederne for at kunne forudsige miljøændringer eller -skader. De endelige resultater af disse programmer vil foreligge om cirka to år.

Kommissionen tilstiller direkte det ærede medlem og Europa-Parlamentets generalsekretariat de foreløbige resultater af det igangværende kooperative forskningsprojekt vedrørende eutrofieringen af den sydlige del af Nordsøen, som gennemføres inden for rammerne af STEP-Programmet (»Phaeocystis-Projektet«) samt mø-

dereferaterne fra en europæisk workshop om eutrofieringen af såvel Nord- som Østersøen.

(¹) EFT nr. L 359 af 8. 12. 1989, s. 9.

(²) EFT nr. L 200 af 13. 7. 1989, s. 30.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2174/91
af Proinsias de Rossa (CG)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(4. oktober 1991)
(92/C 202/24)

Om: Bilpriserne i EF

Hvilken virkning vil fjernelsen af importrestriktioner have på de nuværende bilpriser

1. I EF som helhed?
2. I de enkelte medlemsstater?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2454/91
af Proinsias de Rossa (CG)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(4. november 1991)
(92/C 202/25)

Om: Bilpriser i EF

Hvilken virkning vil afskaffelsen af importrestriktioner få for de nuværende bilpriser i Fællesskabet som helhed og i de enkelte medlemsstater?

Samlet svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann
på skriftlig forespørgsel nr. 2174/91 og nr. 2454/91
(29. januar 1992)

Fjernelse af de mængdemæssige importrestriktioner for japanske biler i EF vil få den virkning, at konkurrencen skærpes såvel med hensyn til prisniveau som i henseende til produkternes forskelligartethed og pålidelighed.

Denne øgede konkurrence vil i givet fald medføre et generelt prisfald i forhold til prisernes nuværende tendenser, såvel i EF som helhed som i dets enkelte medlemsstater, hvor der i dag opretholdes restriktioner. Dog råder Kommissionen ikke over oplysninger, som gør det muligt for den at udtrykke denne prisreduktion med konkrete tal.

Det er en velkendt sag, at EF's marked allerede i dag er ét af de mest åbne markeder i verden, og at der består en meget hård konkurrence mellem de forskellige bilfabrikker. Således skulle den direkte indvirkning på priserne af en åbning af EF's marked på lidt længere sigt forblive ret beskeden. Det er indirekte, via den øgede indsat for en højere produktivitet, som kræves af sektoren under ét (fabrikanter, men også leverandører og distributører), at forbrugeren kan drage fordel af de faldende produktionsomkostninger for motorkøretøjer overalt i EF.

Desuden fremgår det, at andre medvirkende faktorer har en meget afgørende rolle at spille for prissituationen i visse EF-medlemsstater. Hvad angår dette sidstnævnte aspekt, bedes det ærede medlem tage Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel nr. 2396/90 fra Maher (¹) til efterretning.

(¹) EFT nr. C 232 af 5. 9. 1991, s. 4.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2184/91
af Giuseppe Mottola (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(4. oktober 1991)
(92/C 202/26)

Om: Færdiggørelse, forvaltning og udnyttelse af »Parco Pubblico dei Camaldoli« i byzonen i Napoli kommune

I Napoli kommunes byzone — i Camaldoli-bakkerne — er det endnu muligt at redde og udnytte et af de få tiloversblevne grønne åndehuller, som byen trods det uafvendelige miljømæssige forfald stadig kan tilbyde borgerne. Dette forfald kan antage foruroligende former også i forbindelse med de allerede udførte arbejder.

1. Kan Kommissionen i betragtning heraf inden for rammerne af sin politik til beskyttelse, varetagelse og udnyttelse af parker, reservater, naturressourcer og miljøet i det hele taget intervenere over for medlemsstaten Italien og alle kompetente organer for at fremskynde en endelig ordning for dette uvurderlige område?
2. Kan Kommissionen fremme færdiggørelsen af arbejderne, oprettelsen af et forvaltningsorgan samt definition og vedtagelse af en detaljeret plan i overensstemmelse med natur- og miljøforholdene for åbning af Camaldoli-parken for offentligheden i Napoli og i regionen Campania?
3. Kan Kommissionen endelig inden for rammerne af politikken og målene for strukturfondene yde finansiel støtte til færdiggørelse af parken, udbygning og rationalisering af vejene og trafikforbindelserne til det neapolitanske storbyområde, kapaciteten og gadenettet eller mere generelt?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(28. april 1992)

1. Indtil nu har Kommissionen ikke modtaget officiel underretning om den miljømæssige betydning af området Camaldoli-højene.

I Grønbogen om Bymiljøet, som Kommissionen vedtog i 1990, lægges der vægt på den rolle, som grønne områder spiller for forbedringen af borgernes livskvalitet.

2. De nationale myndigheder har ikke forelagt Kommissionen et særligt initiativ vedrørende Camaldoli-parken. Uden et sådant forslag er Kommissionen ikke i stand til at intervenere i forbindelse med anlægget af det pågældende naturområde.

3. Kommissionen er rede til at gennemgå de omtalte initiativer omhyggeligt, hvis de italienske myndigheder forelægger dem som led i det operationelle program vedrørende regionen Campania.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2242/91

af Proinsias de Rossa (CG)

til Det Europæiske Politiske Samarbejde

(4. oktober 1991)

(92/C 202/27)

Om: Racisme og fremmedhad

Vil EPS med hensyn til beretning fra Undersøgelsesudvalget om Racisme og Fremmedhad (1990) (A3-0195/90) oplyse, hvilke af henstillingerne 75 til 77, som falder ind under EPS's kompetenceområde, der er blevet gennemført, og hvilken behandling de henstillinger, der endnu ikke er gennemført, har fået?

Svar

(13. juli 1992)

I sin besvarelse af det af det ærede medlem rejste spørgsmål vil formandskabet én for én gennemgå de tre henstillinger, Undersøgelsesudvalget om Racisme og Fremmedhad har fremsat og rettet til Det Europæiske Politiske Samarbejde:

Når det i udvalgets beretning henstilles, at »væksten i racismen, antisemitismen og fremmedhadet i mange lande i Østeuropa bør drøftes på baggrund af EF's forbindelser med disse lande« (henstilling nr. 75) ønsker formandskabet på Fællesskabets og dets medlemsstaters vegne at henlede det ærede medlems opmærksomhed på den holdning, der på højeste plan blev vedtaget den 10. december 1991 i Maastricht i forlængelse af Europa-Par-

lamentets, Rådets og Kommissionens erklæring imod racisme og fremmedhad af 11. juni 1986 og Rådets egen erklæring, som det afgav den 26. juni 1990 i Dublin. Det Europæiske Råd konstaterede, at tilkendegivelser af intolerance og fremmedhad kommer til udtryk i ekstreme former for nationalisme og etnocentrisme i forbindelse med omvæltningerne i Østeuropa. Det tilkendegav følgende, at Fællesskabets og medlemsstaternes politik over for disse lande skal sigte mod stærkt at modvirke sådanne tilkendegivelser.

I forbindelse med Undersøgelsesudvalgets henstilling om, at »de problemer, statsborgere fra AVS-staterne og andre tredjelande, der opholder sig i EF, men ikke er EF-statsborgere, står over for, bør behandles som led i EF's forbindelser med AVS-staterne (idet der lægges særlig vægt på dialogproceduren i henhold til Lomé IV) og andre stater« (henstilling nr. 76) ønsker formandskabet at understrege, at stats- og regeringscheferne i deres erklæring om racisme og fremmedhad af 10. december 1991 anmodede »ministrene og Kommissionen om at øge deres bestræbelser på at bekæmpe diskrimination og fremmedhad og om at styrke retsbeskyttelsen af statsborgere fra tredjelande på medlemsstaternes område«. De udtrykte i den forbindelse desuden deres afsky for ovennævnte følelser og tilkendegivelser, herunder udtryk for fordomme over for og vold mod indvandrere samt udnyttelse af disse, og understregede deres uacceptable karakter.

For så vidt angår henstilling nr. 77, hvori det fastslås, at »udenrigsministrene i Europæiske Politisk Samarbejde bør gennemføre en tilbundsående drøftelse af konsekvenserne af henstilling 49 om, at Rådet udarbejder en erklæring om, at ethvert land, der søger optagelse i EF, skal leve op til de europæiske, demokratiske traditioner for tolerancer og afskaffelse af enhver form for forskelsbehandling begrundet i tilhørsforhold eller manglende tilhørsforhold til en etnisk gruppe, nation, race eller religion samt have undertegnet de pågældende internationale og europæiske konventioner og træffe foranstaltninger til bekæmpelse af fremmedhad og antisemitisme og om nødvendigt antinazistiske forholdsregler, således at det pågældende land kan nå op på EF-niveauet med hensyn til forebyggelse og bekæmpelse af racisme og fremmedhad« ønsker formandskabet at fremsætte følgende bemærkninger:

- a) I Maastricht-erklæringen om racisme og fremmedhad nævnes det utvetydigt, at det er Det Europæiske Råds overbevisning, »at respekten for menneskets værdighed er afgørende for Fællesskabets Europa, og at bekæmpelsen af alle former for diskrimination derfor er vital for Det Europæiske Fællesskab som et fællesskab af stater, der bygger på retsstatsprincippet. Det Europæiske Råd finder det derfor nødvendigt, at medlemsstaternes regeringer og parlamenter handler klart og utvetydigt for at imødegå de følelser og tilkendegivelser af racisme og fremmedhad, som manifesterer sig i stigende omfang.«
- b) Den 10. december 1991 understregede stats- og regeringscheferne igen den uformindskede gyldighed af de internationale forpligtelser til at bekæmpe

diskrimination og racisme, som medlemsstaterne har indgået inden for rammerne af De Forenede Nationer, Europarådet og CSCE.

Det må formodes, at stater, der søger optagelse i Det Europæiske Fællesskab, fuldt ud kender den betydning, Fællesskabet og dets medlemsstater tillægger principperne om demokratisk repræsentation, overholdelse af retsprincipperne, social retfærdighed og beskyttelse og fremme af menneskerettighederne, som alle udgør en integrerende del af den europæiske identitet, som medlemsstaterne og institutionerne har defineret og gradvist udbygget.

På baggrund af ovenstående og i betragtning af, at Det Europæiske Råd, som er Det Europæiske Fællesskabs øverste beslutningstagende organ, afstikker de fremtidige retningslinjer for Fællesskabet samtidig med, at det sørger for at gældende fællesskabsret overholdes, er det formandskabets opfattelse, at principperne i beretningen fra Undersøgelsesudvalget om Racisme og Fremmedhad på tilfredsstillende vis tilgodeses af stats- og regeringscheferne. Det ærede medlem kan være forvisset om, at der tages hensyn til Det Europæiske Råds overordnede retningslinjer, når Fællesskabet og dets medlemsstater definerer deres holdning angående racisme og fremmedhad.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2249/91

af Vincenzo Mattina (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. oktober 1991)

(92/C 202/28)

Om: Nye bygninger til de europæiske institutioner i Bruxelles

I forbindelse med de igangværende arbejder i Bruxelles med opførelse af bygninger, der skal huse Europa-Parlamentet og Rådet, bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Er der øvet tilstrækkeligt pres på de belgiske myndigheder for at få dem til at stille ejendommene til rådighed til en symbolsk pris i betragtning af de enorme økonomiske fordele, som værtslandene har af de europæiske institutioners tilstedeværelse, og i betragtning af at de internationale organisationers hovedsæder i de europæiske hovedstæder stilles gratis til rådighed eller til en symbolsk pris (f.eks. betaler FAO i Rom kun en årlig husleje på 1 lire)?
2. Har de belgiske myndigheder ved overdragelsen af arealerne, projekteringen og opførelsen af bygningerne overholdt de europæiske bestemmelser — eller i det mindste de belgiske — for så vidt angår offentlige entrepriser?
3. Har Kommissionen i benægtende fald, hvad angår det andet spørgsmål, til hensigt at træffe foranstaltninger desangående?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(13. maj 1992)

1. Kommissionen har ikke kompetence til at besvare det ærede medlems spørgsmål om, hvilken leje der betales af de to andre institutioner.

2. Det skal først og fremmest fastslås, at Fællesskabets nugældende regler om offentlige indkøb ikke omfatter erhvervelse af byggegrunde. Kommissionen har undersøgt spørgsmålet om overholdelse af Fællesskabets regler for offentlige bygge- og anlægskontrakter i forbindelse med opførelsen af Rådets nye bygning. Hidtil har denne undersøgelse ikke ført til indledning af nogen procedure som omhandlet i EØF-Traktatens artikel 169. Kommissionen overvåger imidlertid fortsat overholdelsen af disse regler. Hvad Europa-Parlamentets nye bygning angår, har Kommissionen ikke modtaget nogen oplysninger, der tyder på, at Fællesskabets regler på dette område ikke er blevet overholdt af de belgiske myndigheder.

Det er i øvrigt ikke Kommissionens opgave at udtale sig om overholdelsen af en national bestemmelse, som ikke vedrører gennemførelsen af nogen fællesskabsbestemmelse.

3. Hvis det skulle vise sig, at Fællesskabets bestemmelser om offentlige indkøb ikke overholdes i forbindelse med nogen af disse projekter, vil Kommissionen som i ethvert tilsvarende tilfælde træffe de fornødne foranstaltninger, som der er hjemmel for i EØF-Traktaten.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2332/91

af Paul Lannoye, Virginio Bettini, Eva-Maria Quistorp, Solange Fernex og Didier Anger (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(21. oktober 1991)

(92/C 202/29)

Om: Følger og opfølgning af Tjernobyl-atomulykken

Fem år efter den ulykke, som var årsag til, at reaktor nr. 4 i kernekraftværket i Tjernobyl eksploderede, udfærdiges der modstridende rapporter om situationen på selve området og de økologiske og sundhedsmæssige eftervirkninger i de mest direkte berørte egne. EF er som følge af sin geografiske placering i nærheden af og sine politiske og økonomiske kontakter med Sovjetunionen blandt dem, der har størst interesse i at følge udviklingen efter katastrofen, og er forpligtet til at handle på grundlag af troværdige oplysninger.

1. Under Den Internationale Atomenergikommissions nylige konference i Wien (den 21.—24. maj) forlagdes en rapport fra en international ekspertkomité, hvori

følgerne af katastrofen helt i modstrid med de oplysninger, der stammer fra Hviderusland og Ukraine, bagatelliseres i omfattende grad. I hvilken udstrækning har Kommissionen været inddraget i det forberedende arbejde til udfærdigelse af denne rapport? Kan den i bekræftende fald oplyse, om informationerne om de radioaktive forurening er indsamlet på stedet af eksperterne selv, eller om de er blevet fremsendt af den sovjetiske regering? Sker der en systematisk epidemiologisk overvågning af de kritiske grupper blandt befolkningerne, og hvilket bidrag yder Kommissionen i den forbindelse?

2. Er Sovjetunionen inden for rammerne af den aftale mellem Euratom og Sovjetunionen om samarbejde på det nukleare område, som Kommissionen har foreslået, inddraget i arbejdet til analysering og afhjælpning af følgerne af Tjernobyl-katastrofen? Er den i benægtende fald informeret om den risiko, som den radioaktive masse indebærer, og om risikoen for forurening af grundvandet og Dnepr-floden?
3. Er der som led i programmet for fødevarerhjælp til Sovjetunionen gennemført en særlig indsats til fordel for de fire millioner hviderussere, ukrainere og russere, der lever i forurenede områder, således som Europa-Parlamentet anmodede om i maj 1990?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(21. januar 1992)

1. Rapporten fra det internationale rådgivende udvalg nedsat af Den Internationale Atomenergiorganisation (IAEA) beskæftigede sig udelukkende med leveforholdene i bebyggelser uden for evakueringszonen på 30 km. Et af hovedformålene var at vurdere behovet for yderligere evakuering. Kommissionen var navnlig optaget af evalueringen af de gennemførte beskyttelsesforanstaltninger.

Evalueringen af forureningsniveauet blev dels baseret på evaluering af oplysninger fra de sovjetiske myndigheder samt af måden de var indsamlet på dels på en selvstændig kontrol udført af projektgruppen, der inkluderede måling af miljøforureningen og af de doser, befolkningen i dette ikke-evakuerede område var blevet udsat for. Det blev konkluderet, at de kort og de oplysninger om forureningsniveauet, de sovjetiske myndigheder fremkom med, stort set var tilfredsstillende. Imidlertid var de doser, de sovjetiske myndigheder havde beregnet for perioderne 0 til 4 og 4 til 70 år efter deponering af radioaktivt materiel, overvurderede — typisk 2 til 3 gange for høje.

Epidemiologiske undersøgelser er blevet iværksat i Sovjetunionen af både centralmyndighederne og af de enkelte republikker og må nødvendigvis fortsætte i flere årtier. Kommissionen er vidende om initiativer fra flere sider (f.eks. WHO og Europarådet) og overvejer et aktivt

engagement i tæt samarbejde med andre organer. Særligt udsatte befolkningsgrupper, såsom børn, der blev udsat for høje skjoldbruskkirteldoser, overlevende arbejdere og deres børn samt evakuerede personer vil få førsteprioritet.

2. Samarbejdsaftalen med Sovjetunionen forhandles stadig. Gennem kontakt med de sovjetiske myndigheder og IAEA holdes Kommissionen dog løbende orienteret om situationen i Tjernobyl. Ifølge disse oplysninger er den risiko, den radioaktive masse indebærer, samt risikoen for forurening af grundvandet i øjeblikket minimal. De sovjetiske myndigheder råder over et udstrakt net af instrumenter til måling af radioaktivitet uden om ulykkestedet. De målinger, der foretages i øjeblikket tyder ikke på nogen unormal stigning i radioaktivitetsniveauet.

3. EF's fødevarerhjælp til Sovjetunionen er blevet fordelt efter retningslinjer udarbejdet af såvel de centrale sovjetmyndigheder som af republikkerne. Kommissionen har ikke været involveret i beslutningsprocessen. De ukrainske og hviderussiske myndigheder har imidlertid i særlig grad villet tilgodese områder, der er berørt af det radioaktive nedfald fra Tjernobyl.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2400/91

af Florus Wijzenbeek (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(22. oktober 1991)

(92/C 202/30)

Om: Kontrol med køre- og hviletiden inden for transportsektoren

Har Kommissionen kendskab til, at de nederlandske myndigheder har planlagt en storstilet kampagne for at kontrollere køre- og hviletiderne inden for landevejs-transporten?

Er Kommissionen ligeledes bekendt med, at denne indsats ud fra tidligere års erfaringer vil koncentrere sig om at standse overtrædelserne inden for transporten med frugt og grønsager, blomster og levende dyr?

Er Kommissionen enig med mig i, at sådanne produkter nødvendiggør en hurtig transport af hensyn til folkesundheden, dyrebeskyttelse og holdbarhed?

Vil Kommissionen være rede til i forbindelse med nye køre- og hviletidsbestemmelser at foreslå en særlig ordning inden for ovennævnte sektorer, som er mere fleksibel end den, der gælder for resten af transportsektoren?

Vil Kommissionen ligeledes være rede til at råde de nederlandske myndigheder til mådehold over for disse sektorer under deres kampagne?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert**

(31. januar 1992)

Kommissionen påskønner medlemsstaternes bestræbelser for at sikre overholdelse af de gældende bestemmelser om køre- og hviletider inden for vejgodstransport, herunder transport af frugt og grønsager, blomster og levende dyr.

Kommissionen mener ikke, at den hurtige transport, som det ærede medlem gør sig til talsmand for, berettiger til en aktion, som kan få uheldige virkninger for færdselssikkerheden og chaufførernes rimelige arbejdsvilkår. De nævnte sektors økonomiske krav skal altså løses på en anden måde end ved at vedtage foranstaltninger, der kan tænkes at bringe færdselssikkerheden og chaufførernes arbejdsvilkår i fare.

Kommissionen har ikke desto mindre noteret sig det ærede medlems forslag med henblik på en eventuel revision af de gældende bestemmelser.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2423/91

af Marijke Van Hemeldonck (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(30. oktober 1991)

(92/C 202/31)

Om: Retlig beskyttelse af edb-programmer

1. Er det Kommissionens opfattelse, at Traktatens artikel 100 A, stk. 2, finder anvendelse på artikel 2, stk. 3, i direktivet af 14. maj 1991 (91/250/EØF) om retlig beskyttelse af edb-programmer ⁽¹⁾?

Der skal i denne forbindelse henvises til artikel 100 A, stk. 2, hvori det hedder, at stk. 1 ikke finder anvendelse på (...) og bestemmelser vedrørende de ansattes rettigheder og interesser.

2. Finder Kommissionen, at et retsmiddel med bestemmelser henhørende under artikel 100 A, stk. 2, generelt kan vedtages med det i artikel 100 A, stk. 1, omhandlede flertal i betragtning af undtagelsesbestemmelsen i artikel 100 A, stk. 2?

3. Mener Kommissionen på grundlag af det allerede afgivne svar (på skriftlig forespørgsel nr. 937/91) ⁽²⁾, at arbejdsretlige bestemmelser kan indføres i et retsmiddel, når samme bestemmelser er uløseligt forbundet med de vigtigste bestanddele i det retsmiddel, de supplerer, med henblik på at vedtage det med kvalificeret flertal i de tilfælde, hvor der ifølge artikel 100 A, stk. 2, kræves enstemmighed? Vil supplerende arbejdsretlige bestemmelser dermed kunne vedtages med kvalificeret flertal,

såfremt resten af hovedbestanddelene i direktivet falder ind under artikel 100 A, stk. 1?

4. Eftersom tredje del af ovennævnte skriftlige forespørgsel nr. 937/91 ikke blev udtrykkeligt besvaret, skal denne del af forespørgslen gentages her:

Med hvilket flertal skal et direktivforslag i almindelighed vedtages, hvis det indeholder bestemmelser, som både henhører under artikel 100 A, stk. 1, og artikel 100 A, stk. 2?

⁽¹⁾ EFT nr. L 122 af 17. 5. 1991, s. 42.

⁽²⁾ EFT nr. C 259 af 4. 10. 1991.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(12. maj 1992)

1. Artikel 2, stk. 3, i Rådets direktiv 91/250/EØF af 14. maj 1991 om retlig beskyttelse af edb-programmer indeholder følgende bestemmelse: »Er et edb-program udviklet af en arbejdstager under udførelsen af dennes arbejde eller efter arbejdsgiverens anvisninger, er arbejdsgiveren eneberettiget til at udøve alle de økonomiske rettigheder, der er knyttet til det således udviklede edb-program, medmindre andet fastsættes ved aftale«. Denne bestemmelse tager kun sigte på at præcisere artikel 2, stk. 6, i Berner-konventionen til værn for litterære og kunstneriske værker med henblik på at fastlægge, hvem der har ophavsretten, når der er tale om et edb-program udviklet af en arbejdstager under udførelse af et arbejde, for hvilket han oppebærer løn. Kommissionen er af den opfattelse, at denne bestemmelse ikke vedrører ansattes rettigheder og interesser i den i EØF-Traktatens artikel 100 A forudsatte betydning.

2., 3. og 4. Som Kommissionen allerede angav i sit svar på skriftlig forespørgsel nr. 937/91, afhænger valget af retsgrundlaget for en retsakt af retsaktens formål og indhold. Hvis retsakt indeholder bestemmelser, der er omhandlet i artikel 100 A, stk. 2, kan retsakt ikke udstedes med hjemmel i artikel 100 A alene — idet man går ud fra, at de andre elementer i retsakt vedrører gennemførelsen af de i artikel 8 A opstillede mål — medmindre disse bestemmelser er uløseligt forbundet med de vigtigste elementer i retsakt og kun udgør noget rent accessorisk. Hvis de bestemmelser, der vedrører de i artikel 100 A, stk. 2, omfattede forhold, ikke er uløseligt forbundet med resten af retsakt, må de indføres i en anden retsakt, der er baseret på det rigtige retsgrundlag. Under alle omstændigheder har EF-Domstolen i sin dom af 11. juni 1991 (sag C-300/89, Kommissionen mod Rådet, »Titaniodid«), udelukket muligheden for, at man i én og samme retsakt kan bruge et retsgrundlag, der forudsætter samarbejdsproceduren (EØF-Traktatens artikel 100 A), og et retsgrundlag, der forudsætter enstemmighed i Rådet, således som det er tilfældet med EØF-Traktatens artikel 100.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2452/91**af James Ford (S)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(4. november 1991)**(92/C 202/32)**Om: Falkeopdræt*

Har Kommissionen nogle kommentarer til, at Det Forenede Kongeriges regering benytter artikel 9 i Rådets direktiv fra 1979 om beskyttelse af vilde fugle til at dispensere fra direktivets bestemmelser og legitimere salget af levende rovfugle, skønt det udtrykkeligt er forbudt ifølge direktivet?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(31. marts 1992)

Det Forenede Kongeriges regering har ikke givet Kommissionen meddelelse om nogen undtagelse i medfør af artikel 9 i direktiv 79/409/EØF for så vidt angår salg af levende rovfugle (¹).

Kommissionen vil drøfte dette spørgsmål med de britiske myndigheder. Ifølge Det Forenede Kongeriges regering kan det dokumenteres, at visse rovfugle er avlet og opdrættet i fangenskab.

(¹) EFT nr. L 103 af 25. 4. 1979.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2458/91**af Alex Smith (S)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(4. november 1991)**(92/C 202/33)**Om: Deltidslandbrug i EF*

Råder Kommissionen over oplysninger om de vigtigste indtægtskilder — ud over landbrug — for personer, der driver landbrug på deltid i EF?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2459/91**af Alex Smith (S)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(4. november 1991)**(92/C 202/34)**Om: Deltidslandbrug i EF*

Kan Kommissionen oplyse, hvor mange deltidslandbrugere i de enkelte medlemsstater, der henter henholdsvis over og under 50 % af deres indkomst fra landbruget?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2460/91**af Alex Smith (S)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(4. november 1991)**(92/C 202/35)**Om: Deltidslandbrug i EF*

Vil Kommissionen oplyse, hvilke minimumskriterier med hensyn til arbejdstid og indkomst, den anvender for betegnelsen »deltidslandbruger«?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2461/91**af Alex Smith (S)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(4. november 1991)**(92/C 202/36)**Om: Deltidslandbrug i EF*

Vil Kommissionen oplyse, hvor mange personer i de enkelte medlemsstater, der driver landbrug på deltid?

**Samlet svar afgivet på Kommissionens vegne
af Henning Christophersen
på skriftlig forespørgsel nr. 2458/91, nr. 2459/91,
nr. 2460/91 og nr. 2461/91**

(22. januar 1992)

Der findes i Fællesskabet ikke nogen bindende statistisk definition af deltidslandbrug. Alligevel er det ved hjælp af de af Fællesskabet indsamlede oplysninger om landbrugsbedrifteres struktur (¹) muligt at få indtryk af deltidslandbrugets betydning i Fællesskabet. Det fremgår af tabel 1, at af alle de personer, der havde permanent beskæftigelse i landbruget i Fællesskabet (EUR 12) i 1987, var kun en fjerdedel fuldtidsbeskæftiget. Tre fjerdedele (76,3 %) af de personer, der havde permanent beskæftigelse i landbruget, udøvede altså også et andet erhvervsarbejde, var beskæftiget i husholdningen eller var arbejdsløse. Blandt medlemsstaterne svingede den andel, som de ikke-fuldtidsbeskæftigede udgjorde af det samlede antal permanent beskæftigede inden for landbruget, fra 48 % i Nederlandene til 94 % i Grækenland (jf. tabel 1).

Over halvdelen (56,6 %) af alle selvstændige i Fællesskabet anvendte under 50 % af deres arbejdstid på bedriften, 40,9 % sågar under 25 % (jf. tabel 2). To tredjedele (66,9 %) af de øvrige familiemedlemmer anvendte ligeledes under 50 % af deres arbejdstid i bedriften. Derimod var to tredjedele af den permanente arbejdskraft fuldtidsbeskæftiget.

Kommissionen råder endnu ikke over pålidelige oplysninger om indkomststrukturen i de husholdninger, der har

indtægter af selvstændig erhvervsvirksomhed inden for landbruget. Der er forskellige projekter i gang, der har til formål at tilvejebringe sådanne oplysninger. I denne forbindelse skal nævnes Eurostat-projektet »Total Income of Agricultural Households« (Landbohusholdningers samlede indkomst). Landbohusholdninger defineres i dette projekt som husholdninger, hvor referencepersonens indkomst af selvstændig erhvervsvirksomhed i landbruget er på 50 % eller derover af hans samlede indkomst. Interessen samler sig om de heri definerede husholdningers samlede indkomst, der også omfatter anden indkomst end indkomst af erhvervsarbejde (indkomst af formue, sociale ydelser og overførsler). Husholdninger, hvor indkomsten af selvstændigt erhvervsarbejde inden for landbruget andrager under 50 % af referencepersonens samlede indkomst, regnes derfor med som deltidslandbrug.

Dette Eurostat-projekt er endnu i udviklingsfasen. Kommissionen henviser imidlertid det ærede medlem til Eurostat-publikationen »Manual on the Total Income of Agricultural Households«, der vil foreligge om kort tid. De fleste oplysninger i denne »Manual«, der stadig er baseret på data, som i vidt omfang ikke er harmoniseret, stammer fra landbohusholdninger, hvor indkomsten af selvstændigt erhvervsarbejde i landbruget er større end anden indkomst. I en senere fase i projektet vil de indsamlede oplysninger komme til at omfatte deltidslandbrug.

(¹) Oplysningerne om bedriftsstrukturer omfatter landbrugsproduktionsenheder, der producerer til markedet.

TABEL 1

Landbrugsbefolkning, som i 1987 ikke arbejder fuldtids på bedriften

	Antal (i 1 000)	Andel af den samlede landbrugsbefolkning (i %)
Belgien	71,00	48,40
Danmark	83,20	56,30
Tyskland	1 141,00	70,30
Grækenland	1 947,60	93,50
Spanien	2 607,50	75,90
Frankrig	1 126,00	55,40
Irland	254,30	63,60
Italien	4 527,40	87,80
Luxembourg	5,58	57,20
Nederlandene	140,70	48,00
Portugal	1 215,00	72,90
Det Forenede Kongerige	305,90	50,60
EUR 12	13 425,18	76,30

Kilde: Eurostat — Fællesskabsundersøgelse om landbrugsbedriftenes struktur (1987).

TABEL 2

Procentvis fordeling af arbejdskraft inden for landbruget efter arbejdstid (¹) i landbrugsbedrifter i 1987 i EUR 12

	Arbejdstid (¹) på landbrugsbedrift			
	> 0- < 25	25- < 50	50- < 75	75- < 100
Selvstændige landmænd	40,9	15,6	10,7	5,6
Medhjælpende familiemedlemmer (²)	66,9		19	
Regelmæssig beskæftiget arbejdskraft uden for familien (²)	18,6		14,4	

(¹) I procent af den årlige arbejdstid for en fuldtidsbeskæftiget.

(²) På bedrifter, hvor ejeren også er driftsleder og har en arbejdstid, der er større end 0.

Kilde: Eurostat — Fællesskabsundersøgelse af landbrugsbedriftenes struktur (1987).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2469/91

af Sotiris Kostopoulos (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. november 1991)

(92/C 202/37)

Om: Forurening fra cementfabrikker

Mange cementfabrikker, f.eks. i Eleusis og Khalkis, forurener stadig det naturlige miljø. Resultatet er, at der daglig opstår umiddelbar sundhedsfare for beboerne i de omkringliggende områder.

Kommissionen bedes oplyse, om den vil henstille til den græske regering at træffe forholdsregler mod de forurenende cementfabrikker, således at en økologisk katastrofe kan undgås?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(22. januar 1992)

Som led i gennemførelsen af Rådets direktiv af 28. juni 1984 om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg (84/360/EØF) (¹) har Kommissionen i samarbejde med EF's medlemsstater og de pågældende industrigrene udarbejdet et teknisk notat om de bedst mulige tekniske løsninger med henblik på at nedbringe luftforureningen fra cementfabrikker.

I dette tekniske notat er der særlig fastsat grænseværdier for udledning af forurenende stoffer i luften for allerede eksisterende eller nyoprettede cementfabrikkers vedkommende.

Dette tekniske notat er blevet godkendt af de græske myndigheder og på ny forelagt disse.

Kommissionen tilstiller direkte det ærede medlem og Europa-Parlamentets generalsekretariat en kopi af bemeldte notat.

(¹) EFT nr. L 188 af 16. 7. 1984, s. 20.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2493/91

af **Cristiana Muscardini (NI)**

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. november 1991)

(92/C 202/38)

Om: Risici i forbindelse med langvarig brug af audiovisuelle midler

En undersøgelse af tusind børn, foretaget af Californiens Universitet, har påvist ændringer af stofskiftet hos de børn, som var alt for optaget af fjernsynet, og hvor konstant brug af fjernbetjeningen medførte, at de sad foran skærmen i ca. tre timer om dagen. Kan Kommissionen oplyse, om Fællesskabet agter at sørge for, at familierne får den nødvendige information med henblik på at undgå, at børn og unge tilbringer al for megen tid foran skærmen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af **Karel Van Miert**

(27. april 1992)

Kommissionen har ikke kendskab til den undersøgelse, som det ærede medlem omtaler. Den vil være det ærede medlem taknemmelig for om muligt at modtage nævnte undersøgelse, således at den efter en analyse kan drage passende konklusioner heraf.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2994/91

af **Ben Visser (S)**

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(4. november 1991)

(92/C 202/39)

Om: Den nye tyske lov om transportemballage

Den 1. december 1991 er ikrafttrædelsesdatoen for en ny tysk emballeringslov, den såkaldte »Verpackungsordnung«, der medfører, at virksomheder, der eksporterer til

Tyskland, kan gøres ansvarlige for tilbagetagelsen og genanvendelsen samt genbrug af virksomhedens egen emballage, herunder paller, trækasser og kister, tønder og krympefolier. Fra den 1. april 1992 skal salgsleddet også tage ekstra emballage tilbage, som beskytter salgsemballagen, mens selve salgsemballagen skal tages tilbage fra den 1. januar 1993. De udenlandske transportfirmaer har — ifølge den nederlandske speditørsammenslutning EVO — haft for kort frist til at forberede sig på konsekvenserne af den nye tyske lov.

I Tyskland er der med henblik på den nye lov etableret et særligt indsamlingssystem (DSD — Duales System Deutschland). DSD står for indsamling og sortering, og er uafhængig af den offentlige renovation. Virksomheder, der deltager i DSD, behøver ikke selv at tage emballagen tilbage, hvilket er en stor finansiel fordel. Det frygtes, at DSD-systemet kan anvendes til andet end miljøbeskyttelsesformål. Det kan især komme til at gå ud over udenlandske leverandører, fordi de tyske DSD-deltagere afgør, hvilke typer emballage der kommer i betragtning. Da DSD-systemer har en utilstrækkelig behandlingskapacitet, forventes det, at udenlandske leverandører vil være nødsaget til at hente emballagen tilbage til hjemlandet, hvilket vil medføre stærkt øgede omkostninger for transportfirmaerne, yderligere logistikproblemer og ny transport, der belaster miljøet. Desuden kræves der en tilladelse til indførsel af dette affald til Nederlandene, hvilket igen medfører nye problemer og omkostninger.

1. Er Kommissionen rede til at anmode de tyske myndigheder om at udsætte lovens gennemførelse, indtil leverandørerne har haft mulighed for en grundig forberedelse og Tyskland har fået tilstrækkelig behandlingskapacitet?
2. Er Kommissionen rede til at undersøge, hvorvidt det tyske DSD-system eventuelt måtte indeholde elementer, der kan have negative konsekvenser for de udenlandske leverandører og således kan have en konkurrenceforvridende virkning eller fremme protektionisme?
3. Hvordan forholder Kommissionen sig til denne tyske lov, al den stund den vil kunne føre til yderligere og unødvendig transport af emballagemateriale?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af **Martin Bangemann**

(17. januar 1992)

1. De tyske myndigheders hensigt om at udstede et generelt dekret om emballager var allerede kendt et år før dets vedtagelse. En række på hinanden følgende udkast har været genstand for kommentarer fra forskellige erhvervssektorer, bl.a. i pressen. I dekretet er der fastsat forskellige datoer for visse reglers ikrafttræden. Under disse omstændigheder vil det være vanskeligt at påvise, at de frister, der er fastsat i dekretet, kan medføre diskriminerende eller uforholdsmæssigt store hindringer for den

frie vareudveksling som omhandlet i EF-Domstolens retspraksis vedrørende EØF-Traktatens artikel 30. Følgelig forekommer en eventuel henvendelse til de tyske myndigheder med henblik på at opnå en udsættelse af reglernes anvendelse ikke at være på sin plads, når man samtidig tager hensyn til de fysiske myndigheders ønske om hurtigt at få begrænset mængderne af emballageaffald som følge af den stadig mere utilstrækkelige kapacitet på landets lossepladser.

2. Kommissionen er for øjeblikket i gang med at undersøge, om »Duales System Deutschland« er foreneligt med EØF-Traktatens artikel 85 og 86.

3. Forpligtelsen til at tage emballage retur anses af Domstolen for ikke at være urimelig i forhold til det tilsigtede miljøbeskyttelsesmål (EØF-Traktatens artikel 30), dom afsat i sag nr. 302/82 af 20. september 1986, Kommissionen mod Danmark). Intet væsentligt element, som skulle gøre det muligt at se bort fra denne retspraksis for så vidt angår det tyske dekret, er indtil nu tilgået Kommissionen. Den er dog fremdeles rede til at undersøge enhver nærmere oplysning, som det ærede medlem i den forbindelse måtte forelægge den. Endvidere vil visse praktiske problemer nok kunne finde en løsning via artikel 11 i dekretet af 12. juni 1991, i henhold til hvilken det er tilladt producenter og distributører at overdrage til tredjemand at opfylde forpligtelse til at tage emballage retur.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2520/91

af sir Fred Catherwood (ED)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(8. november 1991)

(92/C 202/40)

Om: Cadmiumrødt

Overvejer Kommissionen lovgivning om anvendelse af cadmiumrødt som farvestof i forbindelse med fremstillingen af plastic?

Er det korrekt, at Nederlandene allerede har indført et ensidigt forbud mod import af plastic, der indeholder cadmiumrødt?

Hvis der indføres en lovgivning om spørgsmålet, vil producenterne så få en vis frist til at finde alternativer til cadmiumrødt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann

(20. januar 1992)

Rådet vedtog den 18. juni 1991 direktiv nr. 91/338/EØF⁽¹⁾ om tiende ændring af direktiv nr. 76/769/EØF⁽²⁾ om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer, herunder cadmium og

kemiske forbindelser heraf, til brug som farvestof, stabilisator og til overfladebehandling med cadmium (»cadmiering«).

Kommissionen forelagde dette direktivforslag for Rådet efter en notifikation fra Nederlandene i medfør af direktiv nr. 83/189/EØF⁽³⁾ vedrørende et nederlandsk lovudkast indeholdende meget strenge bestemmelser for anvendelse af cadmium og kemiske forbindelser heraf. Nederlandene er forpligtet til at bringe sin nationale lovgivning på linje med bestemmelserne i rådsdirektivet.

I direktiv nr. 91/338/EØF som omtalt ovenfor er der fastsat to ikrafttrædelsesdatoer: Den 31. december 1992 og den 31. december 1995, alt efter de pågældende produkters art, således at der gives den nødvendige tidsfrist til at få udviklet de nødvendige erstatningsprodukter i de omhandlede sektorer af industrien.

⁽¹⁾ EFT nr. L 186 af 12. 7. 1991, s. 59.

⁽²⁾ EFT nr. L 262 af 27. 9. 1976, s. 201.

⁽³⁾ EFT nr. L 109 af 26. 4. 1983, s. 8.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2644/91

af Virgílio Pereira (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(19. november 1991)

(92/C 202/41)

Om: Europæiske vej- og jernbanenet

Ønsket om en tættere forbindelse mellem de forskellige europæiske hovedstæder har givet anledning til overvejelse i Kommissionen om en moderne transportpolitik, der kan mindske afstandene inden for det europæiske fastland.

Har Kommissionen til hensigt at udvide disse net til at omfatte de afsides beliggende øer i Europa og bidrage til udskiftning og modernisering af de nedslidte søtransportforbindelser for personer og varer til disse regioner og øerne imellem, således at de bliver mindre isolerede, og det bliver muligt at sænke priserne på varer, da man ellers risikerer at isolere dem yderligere fra de store europæiske beslutningscentre og dermed at forværre den socio-økonomiske situation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert

(11. maj 1992)

Der er i transportpolitikken, bl.a. i sammenstillingen af infrastrukturnet af interesse for Fællesskabet, taget hensyn til de afsides beliggende regioner gennem havnene og lufthavnene.

Vej- og jernbanenettene er udformet omkring de vigtigste havne og lufthavne i Fællesskabet, der både optræder som trafikskabende elementer, men også som forbindelsesled til de ø-agtige områder.

Inden for transportpolitikken har Fællesskabet finansieret transportinfrastruktur i og til disse regioner, når de hører under områder, som er berettiget til støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, og efter anmodning fra de berørte medlemsstater.

Kommissionen er af hensyn til konkurrencen meget forbeholden i spørgsmålet om, hvorvidt Fællesskabet kan yde bidrag til moderniseringen af udstyr.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2687/91

af Carlos Robles Piquer (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(19. november 1991)

(92/C 202/42)

Om: Sikring af den frie konkurrence ved fremstillingen af tv-apparater

Det skaber stadigvæk polemik blandt tv-folk, at der i visse EF-lande fortsat fremstilles tv-apparater, der automatisk slår ind på én bestemt tv-kanal, når de tændes.

De kanaler, der ikke har en sådan fordel, finder, at den station, der nyder godt af en sådan automatisk indstilling, har en brugerbevågenhed, som ikke kan undgå at virke forvridende på den frie konkurrence, som ville være sikret, hvis det var seerne selv, der valgte deres foretrukne kanal.

Mener Kommissionen ikke, at det med henblik på at sikre den frie konkurrence på tv-markedet, er nødvendigt at indføre en regel om, at tv-modtagere skal være neutrale i forhold til de forskellige kanaler, og at den enkelte seer selv skal kunne vælge, hvilken station der træder frem på skærmen, når apparatet bliver tændt, for på den måde at undgå en forvridning af den frie konkurrence mellem de forskellige tv-kanaler?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(11. maj 1992)

Kommissionen er ikke bekendt med, at der i en eller flere medlemsstater sælges tv-apparater med en forud indprogrammeret kanal.

Normalt har tv-apparater et system, der gør det muligt for brugeren efter ønske at søge de kanaler, som han/hun foretrækker, og dernæst indprogrammere dem.

Såfremt de tv-apparater, som det ærede medlem omtaler, rent faktisk sælges i Fællesskabet, er det vigtigt at vide, om deres tekniske konfiguration skyldes krav i henhold til den lovgivning, der er gældende i den medlemsstat, hvor tv-apparaterne er blevet godkendt.

Kun i dette tilfælde vil der være tale om en overtrædelse af bestemmelserne i EØF-Traktaten om varers og tjenesteydelsers frie bevægelighed, idet der ville være tale om en foranstaltning i en enkelt medlemsstat, som ville kunne virke begrænsede for handelen inden for Fællesskabet.

Så vidt det er Kommissionens tjenestegrene bekendt er der ingen af medlemsstaterne, der stiller et sådant krav.

Hvis nogle fabrikanter således har besluttet, at deres tv-apparater skal have en konfiguration som beskrevet ovenfor, er det deres eget valg, og Kommissionen mener derfor ikke, at der er grund til at træffe foranstaltninger i denne forbindelse.

Kommissionens tjenestegrene er imidlertid parat til at behandle yderligere oplysninger om dette spørgsmål, som det ærede medlem måtte finde relevante.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2773/91

af Mary Banotti (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(22. november 1991)

(92/C 202/43)

Om: Coastwatch Europa-projektet

I hvilken fase befinder projektet »Coastwatch Europe« sig og hvordan vurderer Kommissionen dets resultater?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(12. maj 1992)

Coastwatch Europe er en undersøgelse, som skal give et øjebliksbillede af den europæiske kystlinje. Undersøgelsen blev planlagt og afprøvet i Irland i 1987. Et første europæisk pilotprojekt fik i 1988 støtte fra Kommissionen. Siden da har Kommissionen finansieret årlige undersøgelser af store strækninger af den europæiske kystlinje.

Den tredje kystovervågning blev gennemført af det europæiske Coastwatch-net i efteråret 1991. Undersøgelserne fandt sted mellem den sidste uge i september og oktober 1991 langs kysten i 14 lande (Belgien, Danmark, Tyskland, Grækenland, Spanien, Frankrig, Irland, Island, Nederlandene, Norge, Polen, Portugal, Sverige og Det Forenede Kongerige) samt i republikkerne Letland og Estland. Resultaterne af undersøgelserne returneres til Coastwatch Europe, hvorefter de nationale data hurtigt

analyseres på edb. På dette tidspunkt har de indsamlet store mængder data om blikdåser og plastflasker med aktuelle tællinger pr. 500 m kyst i Europa.

Resultaterne vil blive kommenteret og en opfølgning blev annonceret på Bruxelles-seminaret i februar 1992.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2780/91

af Reimer Böge (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(22. november 1991)

(92/C 202/44)

Om: PHARE-programmet

Det Europæiske Fællesskab har som led i PHARE-programmet finansieret leverancen af 45 000 tons korn fra Ungarn til Albanien.

Er det korrekt, at de første leverancer, der ankom til Albanien, ikke var brødkorn, men derimod foderkorn? Hvor store mængder var der tale om?

Hvilke kvalitetskriterier var der fastlagt i den leveringskontrakt, Kommissionen havde indgået?

Hvilke konsekvenser drager Kommissionen for fremtidige trekantsforretninger på fødevarerhjælpens område?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen**

(23. april 1992)

Det Europæiske Fællesskab har via PHARE-midler finansieret leveringen af 45 000 tons ungarsk brødkorn til Albanien i slutningen af august/september, fordi der i betragtning af nødsituationen dér måtte handles hurtigt. I denne forbindelse greb man til en kontrakt om kornleverancer, hvis enkeltheder, herunder de normale kvalitetskrav til brødhvede i Ungarn, allerede var forhandlet mellem de ungarske og albanske instanser. Kommissionen har sikret sig, at de aftalte priser og vilkår stemte overens med de sædvanlige betingelser. Derudover frembød den planlagte jernbanetransport den fordel, at den førte til hurtig levering, samtidig med at de i forvejen overbebyrdede havne blev aflastet. På denne måde blev Albanien hjulpet hurtigt og effektivt, og samtidig støttede man den ungarske økonomi, i tråd med målsætningen for PHARE-genopbygningsprogrammet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2803/91

af John McCartin (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(5. december 1991)

(92/C 202/45)

Om: Omklassificering af mindre gunstigt stillede områder i Irland

Kommissionen bedes forklare, hvorfor den har afvist at ændre klassificeringen på et lille område i det sydøstlige Galway County (omkring Portumna) til stærkt tilbagestående under den revidering, der for nylig er blevet foretaget af denne ordning, og endvidere bedes Kommissionen oplyse, om den er indstillet på at tage sin afgørelse op til fornyet overvejelse, eftersom dette lille område er den eneste del af provinsen Connacht, der nu ikke er klassificeret som stærkt tilbagestående.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry**

(10. april 1992)

Klassificeringen af bestemte områder som mere eller mindre ugunstigt stillede i forbindelse med Rådets direktiv 75/272/EØF ⁽¹⁾ er først og fremmest en sag for de nationale myndigheder, der handler ud fra objektive kriterier inden for de disponible budgetressourcer.

Kommissionen har ingen indvending mod de irske myndigheders holdning i denne sag.

⁽¹⁾ EFT nr. L 128 af 19. 5. 1975.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2932/91

af Christine Crawley (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(9. december 1991)

(92/C 202/46)

Om: Handel med antikviteter

Vi glæder os alle over Kommissionens bestræbelser på at stoppe handlen med nyt elfenben og støtter dens intention om at få sat en stopper for den meningsløse nedslagtning af utallige elefanter. Der er dog vælgere, der i denne forbindelse har udtrykt bekymring med hensyn til handlen med bona fide antikviteter i Europa, f.eks. med klaverer, der indeholder små mængder gammelt elfenben. Kan Kommissionen garantere personer, der driver handel med antikviteter, at deres lovlige erhverv ikke bliver vanskeliggjort (hvilket kun ville fremme den ulovlige handel med elfenben)?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**
(10. februar 1992)

Al handel med enheder af arter, som er omfattet af bestemmelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 3626/82⁽¹⁾, inden for EF er genstand for bestemmelserne i denne forordnings artikel 6. For elfenbens vedkommende indebærer dette, at enheder, som på fuldt lovlig vis er indført i Fællesskabet, før importforbuddet kom til at omfatte dem, fortsat kan sælges helt legalt.

Import af elfenben fra tredjelande til rent kommercielle formål er kun tilladt, dersom det kan godtgøres, at de forarbejdede enheder er over 100 år gamle (antikviteter). I forslaget til forordning om besiddelse af og handel med enheder af vilde dyr og planter⁽²⁾ er denne frist reduceret til 50 år.

Import fra lande uden for Fællesskabet kræver forudgående udstedelse af en importtilladelse, og al handelsmæssig virksomhed i EF, hvori indgår elfenben, kræver forudgående udstedelse af et certifikat.

⁽¹⁾ EFT nr. L 384 af 31. 12. 1982, s. 1.

⁽²⁾ Dok. KOM(91) 448 end. — SYN 370 af 6. 12. 1991.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2939/91
af Christos Papoutsis (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(9. december 1991)
(92/C 202/47)

Om: Beskyttelse af formuer tilhørende EF-borgere, der har forladt Zaire

Efter den seneste tids politiske udvikling i Zaire har et stort antal EF-borgere, hvoriblandt mange grækere, været tvunget til at flygte ud af landet efterladende sig deres formue.

Kommissionen bedes oplyse, hvilke foranstaltninger den agter at træffe for at sikre de formuer, som er ladet tilbage i Zaire?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marín**
(9. april 1992)

Beskyttelse af efterladt ejendom i Zaire tilhørende statsborgere i Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater henhører under de pågældende medlemsstaters kompetence.

Kommissionen har derfor ikke beføjelse til at træffe forholdsregler for at løse de problemer, som det ærede medlem rejser.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2942/91
af James Ford (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(9. december 1991)
(92/C 202/48)

Om: Definitionen på en »motortrafikvej«

Ifølge EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985, side 44 fodnote⁽¹⁾ »forstås ved »motortrafikveje« veje, der svarer til definitionerne i »ECE-aftalen om internationale hovedtrafikårer« af 15. november 1975«. Denne aftale af 15. november 1975 har det ikke været muligt at finde. Vil Kommissionen være så venlig at fremsende kopier af den pågældende aftale?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert**
(8. april 1992)

Den af det ærede medlem nævnte aftale indgår i arbejdet i Den Økonomiske Kommission for Europa (Genève) og er offentliggjort under referencen ECE/TRANS/16.

Et eksemplar af denne aftale sendes direkte til det ærede medlem og Europa-Parlamentets sekretariat.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2978/91
af Charles Baur (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(13. januar 1992)
(92/C 202/49)

Om: Forskelle i landbrugsbedrífers faste udgifter

Kommissionen har netop forelagt forslag i forbindelse med den fælles landbrugspolitik.

Mener den i denne forbindelse ikke, at reformen ud over at omfatte opfyldelse af produktionskravene også bør omfatte problemer vedrørende livet i Europas landdistrikter?

Der er reelt konkurrence mellem europæiske regioner, som delvis er baseret på forskelle med hensyn til de faste udgifter, der påhviler landbrugsbedrífene. I forbindelse med en tidligere skriftlig forespørgsel (nr. 1341/91⁽¹⁾) præciserede Kommissionen, at den ikke råder over fuldstændige oplysninger om disse udgifter og ikke har kunnet give et tilfredsstillende svar.

Jeg beder derfor Kommissionen om at fremskaffe detaljerede oplysninger om de faste udgifter, der påhviler landbrugsbedrifterne i medlemsstaterne og eventuelt gennemføre en sammenlignende undersøgelse der klart viser, hvilke forskelle der findes.

(¹) EFT nr. C 66 af 16. 3. 1992.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry
(3. april 1992)**

Kommissionens nylige forslag i forbindelse med reformen af den fælles landbrugspolitik er ikke begrænset til krav til produktionen, men omfatter tværtimod en lang række foranstaltninger til fremme af landbrugsmiljøet, skovrejsning på landbrugsjord og førtidspensionering af nogle landbrugere (koncentreret om omstrukturering).

Landbrugsbedrifter er underkastet mange former for skatter og afgifter — indkomstskat, jordskat, ejendomsskat, skattelignende afgifter osv. Selv om der findes detaljerede oplysninger om alle disse skatter og afgifter, vil der kun kunne foretages en opgørelse på medlemsstatsplan. I nogle medlemsstater offentliggøres sådanne oplysninger pr. bedrift eller samlet på landsplan.

Kommissionen tilsender det ærede medlem og Europa-Parlamentets Generalsekretariat nogle eksempler på sådanne oplysninger.

I forbindelse med undersøgelser, der skal foretages, og under hensyntagen til prioriterede spørgsmål blandt alle dem, der skal undersøges, tager Kommissionens tjenestegrene sig det ærede medlems anmodning ad notam. De pågældende skatter og afgifter er imidlertid ikke underkastet harmonisering på EF-plan.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3001/91
af Patricia Rawlings (ED)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(13. januar 1992)
(92/C 202/50)**

Om: EF-støtte til Albanien

Vil Kommissionen oplyse hvilke beslutninger, der er truffet om bistand til Albanien inden for følgende områder:

1. Humanitær hjælp, med angivelser af art og beløbsstørrelse
2. undersøgelser, med angivelse af emne og beløbsstørrelse

3. infrastrukturprojekter, med angivelse af projektbeskrivelse og beløbsstørrelse
4. lån og gavebistand, med angivelse af formål og beløbsstørrelse
5. kvoter for eksport til EF med angivelse af varegrupper.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen
(4. februar 1992)**

1. Den samlede humanitære bistand, Kommissionen har truffet afgørelse om til Albanien, beløber sig pr. 31. december 1991 til 24 mio. ecu og fordeles sig således:

- 1,5 mio. ecu til levering af den mest nødvendige medicin. Leverancerne forudses afsluttet inden udgangen af december.
- 15 mio. ecu, hvoraf 10 mio. ecu finansieres over 1992-budgettet, til levering af brødkorn, hvoraf halvdelen allerede er leveret.
- 2,5 mio. ecu til finansiering af forskellige foranstaltninger gennemført af NGO'er, deraf 1,5 mio. ecu til humanitær bistand til albanske flygtninge i Italien (1 mio. ecu) og Grækenland (0,5 mio. ecu).
- 5 mio. ecu til videreførelse af medicinimportprogrammet i 1992 og etablering af en finansieringsfacilitet for de NGO'er, der arbejder i Albanien.

2. Kommissionen har foretaget to undersøgelser med henblik på identificering af behovene for faglig bistand til den økonomiske omstrukturering: én på landbrugsområdet og én på området små og mellemstore virksomheder, privatisering og industri. Disse undersøgelser vil føre til følgende beslutninger om bistand i 1991:

- 650 000 ecu til et pilotprojekt vedrørende små og mellemstore virksomheder, der omfatter policy- og institutionsopbygning, etablering af erhvervsrådgivningscentre og finansieringsfaciliteter.
- 400 000 ecu til et program for faglig bistand til privatisering og investeringsfremme.

Inden for rammerne af PHARE-programmet vil der i løbet af 1992 blive udarbejdet og truffet afgørelse om mere omfattende sektorprogrammer for faglig bistand og uddannelse, bl.a. på landbrugsområdet.

3. Ingen.
4. Den i punkt 2 beskrevne bistand finansieres via PHARE-programmet og ydes dermed som gavebistand.
5. Ved forordning (EØF) nr. 3859/91 af 23. december 1991 (¹) fjernede Rådet de specifikke kvantitative restriktioner, Fællesskabet hidtil havde anvendt for importen af albanske varer. De ikke-specifikke kvantitative restriktioner

ner er i øvrigt suspenderet indtil 31. december 1992 i samtlige medlemsstater bortset fra Spanien og Portugal.

Der forudses snart ført forhandlinger om en aftale om handel og handelsmæssigt og økonomisk samarbejde.

(¹) EFT nr. L 362 af 31. 12. 1991.

Den lave udnyttelsesgrad for delprogrammet »Iværksættelse« skyldes den forsinkelse, der skete ved oprettelsen af styrelsen af bevillinger til faglig bistand for samtlige FSR-foranstaltninger i Grækenland.

Udnyttelsegraden for delprogrammet EFRU er også forholdsvis lav, navnlig på grund af forsinkelser ved udarbejdelsen af en række forundersøgelser inden foranstaltningerne.

Da de fleste vanskeligheder nu er overvundet, kan det forventes, at situationen vil bedre sig i 1992.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3021/91
af Filippos Pierros (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(13. januar 1992)
(92/C 202/51)

Om: Anvendelsen af midlerne til det regionale aktionsprogram for Peleponnes inden for fællesskabsstøtterammen

Udnyttelsesgraden af de tilrådighedværende midler er en vigtig, men ikke altid fyldestgørende indikator for fællesskabsstøtterammens hensigtsmæssige funktion. Rent konkret foreligger der ingen klare oplysninger med hensyn til udnyttelsesgraden for midlerne til det regionale aktionsprogram for Peleponnes. Kan Kommissionen give konkrete oplysninger om udnyttelsesgraden for dette program og om muligt angive den pr. distrikt og pr. sektor (infrastrukturarbejder, fællesskabsstøtte osv.)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan
(22. april 1992)

Ud fra de seneste oplysninger (pr. 31. december 1991), som Kommissionen har, var udnyttelsesgraden for de regionale operationelle programmer for Peleponnes som følger:

(%)	
Delprogram	Udnyttelsesgrad 1991
EFRU	51
EUGFL, Udviklingssektionen	87
ESF	104
Kommuner (EFRU)	57
Iværksættelse	3

Ovenstående udnyttelsesgrader vedrører udgifter afholdt af dem, der var ansvarlige for projekternes iværksættelse i løbet af 1991, i forhold til programprognoserne for året forhøjet med akkumulerede forsinkelser fra årene forud.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3033/91
af Sotiris Kostopoulos (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(13. januar 1992)
(92/C 202/52)

Om: Risiko for beskadigelse af den gamle bebyggelse Ia og det nærliggende arkæologiske område Columbos

Ifølge erklæringer fra indbyggere på den græske ø Santorini er den gamle bebyggelse Ia i fare for at lide skade på grund af de lossepladser for overskudsfrugt, som skal anlægges i nærheden af det arkæologiske område Columbos. Hvorledes agter Kommissionen at bidrage til at forhindre, at denne europæiske kulturarv beskadiges?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(7. maj 1992)

Et anlæg til bortskaffelse af husholdningsaffald som det, der er tale om på øen Santorini, og som det ærede medlem omtaler, henhører under bilag II til Rådets direktiv 85/337/EØF (¹), der omfatter projekter, som skal undersøges med henblik på deres virkning på miljøet, når denne skønnes at være af betydning.

Hvis der tillades farligt affald på lossepladsen, skal projektet vedrørende indretning af denne losseplads undersøges med henblik på en vurdering af virkningerne på miljøet i overensstemmelse med direktiv 85/337/EØF. På grundlag af bestemmelserne i artikel 5 træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at sikre at bygherren på passende vis giver de oplysninger, der omhandles i bilag III til direktivet. Endvidere skal medlemsstaterne sørge for, at enhver anmodning om tilladelse til gennemførelse af et projekt såvel som de oplysninger, der er indhentet i henhold til artikel 5 i direktiv 85/337, stilles til rådighed for offentligheden, og at de berørte dele af offentligheden får lejlighed til at udtale sig, inden projektet påbegyndes.

De kompetente myndigheder skal fastlægge de nærmere enkeltheder ved denne underretning og denne høring.

Ifølge Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 om affald ⁽¹⁾ og ifølge Rådets direktiv 78/319/EØF ⁽²⁾, kræves det i disse direktivers henholdsvis artikel 4 og 5, at bortskaffelse af affald ikke må skade miljøet og navnlig ikke landskaber og områder af særlig interesse.

⁽¹⁾ EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985.

⁽²⁾ EFT nr. L 78 af 26. 3. 1991.

⁽³⁾ EFT nr. L 84 af 31. 3. 1978.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3045/91
af Sérgio Ribeiro (CG)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(13. januar 1992)
(92/C 202/53)

Om: Miljøsituationen i et område i Portugal

Miljøsituationen i et meget stort område omkring Santarém i Alcanera, der hører under Santarém-distriktet, er som følge af forureningen af Alviela-floden undertiden katastrofal, afstedkommer konstante vanskeligheder og indebærer endog risici for områdets beboere.

Til trods for den national indsats, der især er blevet ydet af beboerforeninger og den lokale befolkning, og som har omfattet desperate valgboykot, er situationen blevet forværret i løbet af det sidste år på grund af opførelsen af tre store garverier og udvidelse af nogle af de allerede eksisterende, hvilket er sket uden at den nødvendige miljørisikovurdering er blevet foretaget, og uden at der er foretaget en effektiv tilslutning af virksomhederne til det i øvrigt i forvejen utilstrækkelige spildevandsrensningsanlæg.

Det er således klart nødvendigt at handle på et andet niveau, hvilket blev bekræftet under et besøg i Europa-Parlamentet i mødeperioden i juni 1991, som vi havde arrangeret.

Kan Kommissionen oplyse, om den har mulighed for at finansiere en undersøgelse af situationen med henblik på konkrete foranstaltninger til afhjælpning af den konstaterede miljødelæggelse, og hvorledes denne eventuelt kan sættes i gang?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(6. maj 1992)

De nationale myndigheder med ansvar for miljø på centralt og regionalt plan er allerede klar over den situation, som det ærede medlem gør opmærksom på.

Der er blevet gennemført undersøgelser og fastsat en tidsplan for gennemførelse af foranstaltninger.

Der gennemføres i øjeblikket foranstaltninger med støtte fra strukturfondene inden for rammerne af det operationelle program for Tejo-dalen samt ENVIREG-programmet vedrørende behandling af industrispildevand, fast affald og genindvinding af chrom. I henhold til de oplysninger, som Kommissionen råder over vedrørende opførelse af et nyt garveri, mindede de regionale miljømyndigheder i deres udtalelse om farerne ved fortsat at indføre meget forurenende industrier og opstillede retningslinjer for anvendelsen af nye, rene eller mindre forurenende teknologier. Det nye garveri har eget spildevandsrensningsanlæg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3062/91
af Filippos Pierros (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(13. januar 1992)
(92/C 202/54)

Om: Udnyttelse af de forskellige fondes bevillinger til aktionsprogrammet for forskning og teknologisk udvikling inden for fællesskabsstøtterammen for Grækenland

Det er velkendt, at aktionsprogrammet for forskning og teknologisk udvikling har meget stor betydning for moderniseringen af F&U-strukturen i Grækenland og for en optrapning af landets produktionskapacitet. Udnyttelsesgraden af de til rådighed værende midler er en relativt fyldestgørende indikator for programmets planmæssige gennemførelse. Oplysningerne på dette område er imidlertid uklare og vage. Hvilke konkrete data kan Kommissionen forelægge på dette område, og hvordan vurderes de aktuelle tendenser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan
(26. marts 1992)

Kommissionen vedtog i juli 1990 det operationelle program for forskning og teknologi, der var udset til strukturfondstilsud i fællesskabsstøtterammen for Grækenland (1989—1993).

Udgifterne i forbindelse med dette program ved slutningen af 1991 er foreløbigt anslået til 50 % af prognoserne for denne periode.

Et væsentligt svagt punkt i forbindelse med programmets gennemførelse har været mangelen på en rimelig forvaltningsstruktur for programmet. Dette problem blev i november 1991 taget op af tilsynsudvalget for programmet, og de græske myndigheder iværksatte passende foranstaltninger for at afhjælpe det.

Den nuværende udnyttelse af bevillingerne er ikke tilfredsstillende, men forventes at blive væsentligt bedre i 1992 på grund af de absolut nødvendige foranstaltninger til faglig bistand på stedet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3092/91

af Jean-Pierre Raffarin (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(13. januar 1992)

(92/C 202/55)

Om: Zoner af stor betydning for beskyttelse af vilde fugle

Der er i øjeblikket i Frankrig ved at blive udarbejdet en liste over områder af stor betydning for bevarelse af vilde fugle i EF (ZICO).

Det vides, at disse ZICO-lister er uden retlig eller juridisk betydning, men de vil naturligvis blive brugt til fastlæggelse af særligt beskyttede områder og særlige bevaringsområder, der er fastlagt i fugledirektivet og forslaget til direktiv om »Habitat-Fauna-Flora«.

Hvilken garanti kræver Kommissionen, for at medlemsstaterne gennemfører et faktisk samråd vedrørende fastlæggelsen af disse områder? Hvilke organisationer ønsker Kommissionen at rådføre sig med i denne forbindelse? Hvorledes agter Kommissionen at gennemføre det nødvendige samråd med jagt- og fiskeriorganisationer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(28. februar 1992)

Udpegningen af særlige beskyttelsesområder foretages i Frankrig af de kompetente nationale myndigheder i snævert samarbejde med de pågældende lokale myndigheder.

Eventuelle forslag med hensyn til en yderligere udvidelse af disse konsultationer bør i givet fald stilles til de nationale myndigheder.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3097/91

af Jean-Pierre Raffarin (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(13. januar 1992)

(92/C 202/56)

Om: Dyrefoder (proteinholdige ærter)

Reformen af den fælles landbrugspolitik vil, i den foreslåede form, få væsentlige følger, navnlig for dyrefoderindustrien.

Med hensyn til foder til drøvtyggere har undersøgelser vedrørende indholdet af råvarer i dyrefoder bl.a. vist, at denne reforms store taber vil blive proteinholdige ærter, hvis stilling vil blive meget usikker.

For at undgå, at produktionen af proteinholdige ærter bringes i fare, hvilket vil være i modstrid med den proteinaafhængighedspolitik, som EF fører, kan Kommissionen da tage sit forslag op til fornyet overvejelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry

(6. maj 1992)

I forbindelse med forslagene til reformen af den fælles landbrugspolitik vil foderstofindustrien i stor udstrækning blive påvirket af ændringer i efterspørgslen efter dens produkter. Generelt gavner de foreslåede reformer foderstofindustrien, i og med at det foreslås, at iblandingen af mere korn skal gøres mere attraktiv som følge af betydeligt lavere markedspriser for korn.

Kommissionens forslag om at yde indkomststøtte til de landmænd, der dyrker ærter til foderbrug, er indeholdt i dok. KOM(91) 379.

For produktionsåret 1993/94 foreslås der en regionaliseret fast hektarstøtte. For de følgende år foreslås det enten at opretholde denne ordning eller anvende en mere kompliceret metode i lighed med, hvad Rådet vedtog i december 1991 for oliefær.

For 1993/94 tyder Kommissionens beregninger på, at der ikke vil være noget særligt incitament for landmændene til at ændre deres sædskifte. For de følgende år skal Kommissionens fleksible forslag kunne klare et bredt udsnit af mulige udviklinger.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3108/91
af Yves Verwaerde (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(24. januar 1992)
(92/C 202/57)

Om: EF's forbindelser med den madagaskiske præsidents, Didier Ratsirakas, styre

Vil Kommissionen oplyse, hvilken holdning den har indtaget over for præsident Didier Ratsirakas diktatoriske styre efter den blodige undertrykkelse den 10. august 1991, som blev anført af præsidentens livgarde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin
(5. maj 1992)

Kommissionen traf, umiddelbart efter at den blev bekendt med den blodige undertrykkelse af demonstrationen den 10. august 1991, de nødvendige foranstaltninger med henblik på en fællesskabserklæring, som fordømmer de voldelige handlinger.

Det økonomiske samarbejde var i øvrigt allerede afbrudt som følge af, at der ikke længere var nogen kontaktpersoner for Madagaskars regering.

Det er Kommissionens håb, at aftalen, som blev indgået i november 1991, vil sætte overgangsregeringen i stand til at forberede en ny forfatning og frie valg til fordel for den samlede befolkning i Madagaskar.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3110/91
af Yves Verwaerde (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(24. januar 1992)
(92/C 202/58)

Om: Moms på kunstgenstande, antikviteter og samlerobjekter

I sit svar på en skriftlig forespørgsel om moms på kunstgenstande (nr. 1633/91) ⁽¹⁾ anfører det kommissionsmedlem, hvorunder skatte- og afgiftsspørgsmål henhører, at Rådets ekspertgrupper har måttet koncentrere sig om udarbejdelsen af den generelle momsordning, der skal finde anvendelse fra og med 1993, og at spørgsmålene vedrørende det syvende direktiv endnu ikke har kunnet løses.

I svaret præciseres det, at man under Kommissionens arbejde »vil tage hensyn til alle de forventede konsekvenser for kunstmarkedet«. Kan Kommissionen nøjagtigt angive, hvilke foranstaltninger man agter at træffe for at beskytte kunstmarkedet?

Hvis udviklingen i og internationaliseringen af handelen med kunstgenstande nødvendiggør en afgiftsharmonisering for at undgå konkurrencefordrejninger, vil en for hård beskatning kunne være til ugunst for et marked, som allerede er ramt af vanskelige konjunkturer.

⁽¹⁾ EFT nr. C 323 af 13. 12. 1991.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christiane Scrivener
(20. maj 1992)

Kommissionen forelagde i begyndelsen af 1989 sit forslag til direktiv om en særordning vedrørende brugte genstande, kunstgenstande, antikviteter og samlerobjekter ⁽¹⁾. Forslaget, som er blevet gjort til genstand for flere tekniske drøftelser i Rådets instanser, udgør nu et af det portugisiske formandskabs højtprioriterede mål.

For så vidt som forslaget tager sigte på at fjerne farerne for dobbeltbeskatning og at indføre en enkel ordning for beskatning af de pågældende genstande, forventes det i almindelighed at få positiv virkning for udviklingen af markedet for kunst.

Endvidere kan Kommissionen gå ind for, at kunstgenstande, antikviteter og samlerobjekter medtages på den liste over produkter, der kan belægges med moms efter en reduceret sats, således som Europa-Parlamentet selv udtrykte ønske om i udtalelsen fra juni 1991.

⁽¹⁾ Dok. KOM(88) 846.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3130/91
af sir James Scott-Hopkins (ED)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(24. januar 1992)
(92/C 202/59)

Om: Internationale telefonsamtaler i 1993

Hvor mange midler vil der efter Kommissionens planer blive stillet til rådighed som støtte til de tolv medlemsstaters gennemførelse af afgørelsen om, at alle internationale opringninger fra den 1. januar 1993 skal have forbetegnelsen »00«?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Filippo Maria Pandolfi**

(12. maj 1992)

I Forslaget til Rådets beslutning om harmonisering af præfikset for telefonopkald til udlandet i Fællesskabet fastsættes den 31. december som generel mældato for, hvornår de seks medlemsstater, som endnu ikke anvender tallene 00 som præfiks for opkald til udlandet (Danmark, Frankrig, Irland, Nederlandene, Spanien og Det Forenede Kongerige), skal indføre dette præfiks.

Der gives dog i beslutningen mulighed for at indføre præfikset på et tidspunkt, hvor det stemmer overens med medlemsstaternes generelle planer for udvikling af nettene, eftersom man derved kan mindske de forstyrrelser og omkostninger, som en sådan nummerændring medfører, samtidig med at fordelene ved harmonisering opnås inden for en rimelig tidsramme. Medlemsstaterne skal således indføre præfikset 00 senest i 1998 (denne tidsramme er lagt af hensyn til den særlige situation i Spanien).

Beslutningen gør det muligt at lade omkostningerne til nummerændringen indgå i den generelle udviklingsomkostninger, så den marginelle omkostning ved nummerændringen er ubetydelig i sammenligning med omkostningerne til andre udviklinger af nettene, som medlemsstaterne planlægger. Dermed er der ingen grund at afsætte særlige EF-midler til dette formål.

Endvidere ville det være yderst vanskeligt for teletjenesterne at skille omkostningerne til nummerændringen ud fra omkostningerne til andre planlagte udviklinger. Fællesskabet kunne dermed i forbindelse med refusionsordninger risikere at komme til at yde betydelige støttebeløb til kommercielle operatører. Teleoperatørerne kunne f.eks. forventes at blive fristet til at også at lade EF dække omkostningerne til udbygning af nettene i forbindelse med nummerændringen.

Af alle disse grunde har Kommissionen ingen planer, om at der skal ydes EF-støtte til gennemførelsen af ovennævnte beslutning.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3133/91

af Francesco Speroni (ARC)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(24. januar 1992)

(92/C 202/60)

Om: Økosystemet i Lanzo-dalene

Det italienske statslige elværk (ENEL) er i færd med at træffe forberedelser til på grundlag af forordning nr. 4202 udstedt af Ministeriet for Offentlige Arbejder

den 18. juni 1991 at udføre hydroelektriske arbejder i Lanzo-dalene i Piemonte, nærmere bestemt i Groscovallo og Contoira. Disse arbejder vil indvirke negativt på det lokale økosystem som følge af den betydelig opsamling af vand til nye industrielle anlæg.

Kan Kommissionen oplyse, om disse arbejder er i overensstemmelse med Fællesskabets miljøbeskyttelsesbestemmelser?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(24. april 1992)

Projekter, der ligesom det foreliggende vedrører anlæg af vandkraftværker, henhører under bilag II til Rådets direktiv 85/337 (¹), og når sådanne projekters virkninger på miljøet skønnes at være af betydning, skal der vurderes. Eftersom der i den italienske lovgivning ikke findes særskilte bestemmelser desangående, undtagen for visse dæmninger, og da der ikke foreligger yderligere oplysninger, er det ikke muligt at afgøre, om de pågældende anlæg udgør sådanne dæmninger. Kommissionen kan derfor ikke oplyse det ærede medlem om, hvorvidt der har været eller vil blive foretaget en vurdering af virkningen for de pågældende projekters vedkommende.

Det skal desuden nævnes, at der er indledt en overtrædelsesprocedure i henhold til Traktatens artikel 169 for ufuldstændig gennemførelse af ovennævnte fællesskabsdirektiv. Kommissionen vil derfor henlede de italienske myndigheders opmærksomhed på dette tilfælde.

(¹) EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3135/91

af Mary Banotti (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(24. januar 1992)

(92/C 202/61)

Om: Tilbagegang i engsnarre-bestanden i Irland

Det irske fuglefredningsnævn har for nylig gennemført en undersøgelse i Donegal-området, og heraf fremgår det, at antallet af engsnarrer er faldet fra 176 fugle i 1988 til 58 i 1991, hvilket er et fald på 67 %. I områderne Creeslough og Dunfanaghy er antallet faldet fra 52 i 1988 til 13 i 1991, hvilket er et fald på 75 %. Engsnarren er opført i bilag 1 til Rådets direktiv 79/409/EØF om beskyttelse af vilde

fugle⁽¹⁾ som en beskyttet art, men alligevel er den nuværende bestand stærkt truet.

Har Kommissionen kendskab til denne katastrofale tilbagegang i bestanden, og er den klar over, at årsagen hertil sandsynligvis er den nuværende forvaltning af dette områdes naturlige miljø?

Er Kommissionen rede til at udarbejde henstillinger vedrørende EF-ordninger for nedlæggelse af agerjord i dette område?

⁽¹⁾ EFT nr. L 103 af 25. 4. 1979, s. 1.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(24. april 1992)

Kommissionen er klar over tilbagegangen i engsnarrebestanden (*Crex crex*).

Den skal minde det ærede medlem om, at den kan medfinansiere støtte til landbrugere, der driver landbrug på en måde, som er forenelig med kravet om besvarelse af miljøet og beskyttelse af naturen, under forbehold af, at medlemsstaten har udpeget de følsomme områder. På baggrund heraf deltager den i flere projekter, som er forelagt i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2328/91⁽¹⁾, og som tager sigte på beskyttelse af truede fuglearter i flere medlemsstater. Til dato har Republikken Irland ikke forelagt noget projekt for grevskabet Donegal.

⁽¹⁾ EFT nr. L 218 af 6. 8. 1991.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3141/91
af Rolf Linkohr (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(24. januar 1992)
(92/C 202/62)**

Om: Omskoling af toldere til miljøbetjente

Problemet med toldernes erhvervsmæssige fremtid i et Europa uden grænser bliver mere og mere presserende. Samtidig henviser Kommissionen til, at der er mange mangler for så vidt angår den faktiske overholdelse af bestemmelserne om miljøbeskyttelse. I bilaget til en resolution af 19. oktober 1987⁽¹⁾ varslar Kommissionen foranstaltninger til bedre overholdelse af Fællesskabets miljøforskrifter. Disse foranstaltninger omfatter:

»En undersøgelse af, om der i egnede tilfælde skal udpeges miljøinspektører fra EF til at samarbejde med nationale tjenestemænd om at sikre en ensartet og effektiv gennemførelse af fællesskabsretten.«

Kan Kommissionen oplyse følgende:

1. Anser Kommissionen en strengere kontrol med overholdelsen af miljøforskrifterne for nødvendig?
2. Er Kommissionen enig i, at toldmyndighedernes personale er særlig velegnede til sådanne aktiviteter (tekniske muligheder for at undersøge kemiske stoffer; sprogkundskaber; erfaring i grænseoverskridende samarbejde, osv.)?
3. Er Kommissionen rede til at støtte foranstaltninger til omskoling af toldere til miljøbetjente? I bekræftende fald: i hvilken form? I benægtende fald: hvorfor ikke?

⁽¹⁾ EFT nr. C 328 af 7. 12. 1987.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christiane Scrivener**

(10. april 1992)

1. Ja.
2. Kommissionen er enig i, at toldembedsmænd med erfaring i fysisk inspektion af varer og/eller detaljeret kontrol af handelsmæssig og administrativ dokumentation samt med de færdigheder, som det ærede medlem nævner, synes velkvalificerede til at udføre opgaverne som nationale miljøinspektører.
3. Kommissionens toldafdelinger har ofte diskuteret omorganisering og omfordeling af ressourcer, herunder personaleressourcer, med lederne af medlemsstaternes nationale toldadministrationer som forberedelse til afskaffelsen af interne grænser ved udgangen af 1992. De nationale administrationer har gjort det klart, at de fortsat alene er ansvarlige for organiseringen af personale til andre opgaver. Kommissionen accepterer naturligvis, at det ikke ville være foreneligt med nærhedsprincippet, hvis den skulle forsøge at blande sig i styringen af nationalt personale, hvis aflønning og tjenesteforhold fuldstændig hører under de nationale administrationers kompetence.

Kommissionen har ikke desto mindre gjort sig tanker om den sandsynlige virkning, afskaffelsen af intern grænsekontrol vil få på organiseringen af toldadministrationerne, men er i den forbindelse af den opfattelse, at det ikke, behovet for effektiv kontrol inden for handel med trejdelande taget i betragtning, automatisk bør konkluderes, at al toldpersonale p.t. tjenestegørende ved interne grænser vil blive overflødiggjort. De nationale toldadministrationers vidt forskellige strukturer, omfattende told og punktafgifter, told og al indirekte beskatning eller endog told og al beskatning, betyder ydermere, at mulighederne for at genanvende personale varierer betydeligt fra en medlemsstat til en anden. Kommissionen kan dog bekræfte, at idéen om at overflytte toldembedsmænd

til opgaver inden for miljøkontrol er blevet fremsat i løbet af de ovennævnte diskussioner, og Kommissionen vil absolut se positivt på enhver beslutning, som de nationale myndigheder måtte tage for at imødekomme behovet for nogen omskoling af personale til fordel for miljøsektoren.

I overensstemmelse med bilag II til Rådets direktiv 85/337/EØF ⁽¹⁾, som omhandler projekter i denne sektor, gennemgik EIB situationen med hensyn til eventuelle væsentlige miljøvirkninger i forbindelse med vurderingen af projektet og konkluderede, at der ikke var nogen negativ indvirkning på miljøet.

⁽¹⁾ EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3168/91

af Brigitte Ernst de la Graete (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(24. januar 1992)

(92/C 202/63)

Om: EIB-lån til opførelsen af et hotel i Grenada inden for rammerne af Lomé IV-konventionen

Den Europæiske Investeringsbank har netop ydet et lån på 1,5 mio. ecu til opførelsen af et luksushotel i Grenada. Det drejer sig om den første transaktion af sin art inden for rammerne af Lomé IV-konventionen.

1. Mener Kommissionen, at der er tale om et prioriteret projekt, som indgår i en langsigtet udviklingsstrategi?
2. Hvilke positive og negative virkninger har det for den lokale befolkning?
3. Er der inden afgørelsen om at investere i dette projekt gennemført en vurdering af indvirkningen på miljøet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Manuel Marin

(7. maj 1992)

1. Kommissionen mener, at udvikling af turismen udgør en afgørende del af Grenadas økonomiske udviklingsstrategi, og at det er af afgørende betydning at komme op på en »kritisk masse« i form af internationalt acceptable hotelværelser for at interessere flyselskaber i at optage Grenada i deres rutenet. Turistsektoren var et af regeringens prioriterede områder i det nationale indikativprogram under Lomé IV-konventionen til overvejelse i Den Europæiske Investeringsbank (EIB), med særlig henvisning til netop dette hotelprojekt.

2. og 3. Ifølge oplysninger fra EIB boede der ikke nogen mennesker i umiddelbar nærhed af dette hotels placering. Projektet forventes ikke at have nogen negative virkninger for den lokale befolkning. På den positive side vil investeringen, hvorved der skabes ca. 210 faste nye arbejdspladser, og som vil forøge valutaindtjeningen, bidrage væsentligt til den økonomiske stabilitet på øen i almindelighed.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3188/91

af Sotiris Kostopoulos (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(24. januar 1992)

(92/C 202/64)

Om: Dårlig behandling af skatteydere

Det er en kendsgerning, at der i visse EF-institutioner føres en bred diskussion om harmonisering af visse afgifter som f.eks. på brændsel, tobak og cigaretter. Det er ligeledes en kendsgerning, at der i visse af EF's medlemsstater anvendes en praksis, som resulterer i en stadig dårligere behandling af skatteyderne, især lønmodtagerne og pensionisterne, hvilket igen fører til en yderligere forværring af den økonomisk krise, især for de små og mellemstore virksomheder, samt en produktionsnedgang. Hvad agter Kommissionen at gøre i denne forbindelse? Er det muligt at foretage en harmonisering af afgifterne på fællesskabsplan, således at den dårlige behandling af EF's skatteydere bringes til ophør?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christiane Scrivener

(21. maj 1992)

Kommissionen er af den mening, at det i princippet ikke er nødvendigt med en harmonisering af de nationale bestemmelser om indkomstskat i forbindelse med virkeliggørelsen af det indre marked.

Ifølge nærhedsprincippet bør det fortsat stå medlemsstaterne frit for at udarbejde og vedtage de bestemmelser, de måtte ønske, på dette område bl.a. på baggrund af de mål, som forfølges med hensyn til den økonomiske og sociale politik og med hensyn til deres budgetmæssige behov.

Derfor agter Kommissionen ikke at fremsætte forslag om en harmonisering i almindelighed af bestemmelserne om indkomstskat. Den kan dog forsikre det ærede medlem om, at den kan gå ind for ethvert tiltag fra medlemsstaternes side, som tager sigte på at lette skattebyrden for små og mellemstore virksomheder.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3206/91
af Jean-Pierre Raffarin (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(28. januar 1992)
(92/C 202/65)

Om: GATT-forhandlingerne

De internationale forhandlinger inden for GATT vedrører tilsyneladende kun rent handelsmæssige interesser.

Ville det ikke være berettiget, at Kommissionens formand tog initiativ til at udvide drøftelserne til at omfatte andre værdier ud over de rent handelsmæssige spørgsmål i lyset af de store interesser, der står på spil? Burde forhandlingerne ikke sideløbende vedrøre fremtidsperspektiverne for udviklingslandene og forbindelserne med Østlandene, hvor man i øjeblikket blot tager kortsigtede nødforanstaltninger i anvendelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen
(7. april 1992)

De igangværende forhandlinger under GATT's Uruguay-Runde er efter sagens natur handelsforhandlinger, og der lægges derfor størst vægt på de rent handelsmæssige aspekter.

Dette er dog ikke ensbetydende med, at arbejdet udelukkende angår handelspolitiske spørgsmål. På landbrugsområdet har Fællesskabet således fået adskillige andre deltageres støtte til sin tilkendegivelse af, at en række ikke-handelsmæssige aspekter har betydning.

Udviklingslandenes fremtidsudsigter har tiltrukket sig særlig opmærksomhed gennem hele forhandlingsforløbet.

Allerede i Punta del Este-erklæringen fra september 1986, ved hvilken Uruguay-Runden blev startet, blev det tilkendegivet, at det hastede særlig meget med at nå et forhandlingsresultat for tropiske produkter og at føre dette resultat ud i livet hurtigere end for andre varers vedkommende. I præamblerne til udkastene til aftaler om intellektuel ejendomsret og tjenesteydelser anerkendes udviklingslandenes specifikke målsætninger udtrykkeligt, og der fastsættes overgangsperioder, hvis formål er at lette disse landes gennemførelse af de nye bestemmelser.

Fællesskabet har for sin del, lige siden begivenhederne startede, fortolket de politiske omskiftelser i Central- og Østeuropa som en ekstra hindring for bestræbelserne for at afslutte forhandlingerne med et godt resultat. Uruguay-Runden tager nemlig bl.a. sigte på at udbygge det multilaterale samhandelssystem, der er en vigtig modtagerstruktur for varer m.v. fra disse lande, der er under forvandling. Uruguay-Runden kan dog ikke benyttes som forum for beslutninger om en øjeblikkelig materiel bistand til landene i Central- og Østeuropa, eftersom GATT-logikken bygger på gensidighed i indrømmelserne. Fællesskabet har derfor foretrukket den mere hensigtsmæssige løsning at samordne den direkte bistand

til Østeuropa og tillægge indgåelse af virkelige associeringsaftaler med de central- og østeuropæiske lande høj politisk prioritet; i fuld overensstemmelse med dette princip kunne aftalerne med Polen, Ungarn og Tjekkoslovakiet paraferes den 16. december 1991.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3207/91/
af Jean-Pierre Raffarin (LDR)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(28. januar 1992)
(92/C 202/66)

Om: Flyvesikkerheden i flyveklubber

Der gælder strenge bestemmelser for flyvesikkerheden i flyveklubber. Ikke desto mindre føres der ikke altid tilsyn med, at piloterne er i en egnet tilstand til at flyve. Navnlig foretages der sædvanligvis ikke en kontrol af piloternes alkoholprocent inden hver enkelt flyvning, og i Frankrig skete der i maj 1990 en dødsulykke, der kunne tilskrives for stort alkoholindhold i blodet hos piloten.

Vil Kommissionen træffe foranstaltninger til at gennemføre en obligatorisk alkotest for piloter i flyveklubberne forud for flyafgangen, således at flypassagerer, der befordres i dette regi, har fuldt garanti for, at piloterne overholder alle sikkerhedsforskrifter i forbindelse med flyvningerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert
(19. maj 1992)

I henhold til de nationale bestemmelser om sikkerheden inden for civil luftfart må en pilot ikke føre en luftfartøj, hvis han ikke er i stand til at gøre det på betryggende måde. I disse bestemmelser nævnes i øvrigt almindeligvis udtrykkeligt spørgsmålet om alkoholmisbrug.

Kontrollen med overholdelse af disse regler henhører under medlemsstaternes kompetence.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3217/91
af Alonso Puerta (GUE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(28. januar 1992)
(92/C 202/67)

Om: San Lorenzo-stranden (Asturias, Spanien)

Der henviser til, at det er vigtigt og i borgernes interesse, at der fremlægges oplysninger om de mikrobiologiske

forhold, der gør sig gældende for badevandet i Fællesskabet;

der henviser til, at Kommissionens seneste rapport om kvaliteten af badevandet i Fællesskabet (juni 1991) indeholder oplysninger om Spanien, der stammer fra 1989;

der henviser til, at der mellem 1989 og datoen for offentliggørelse af denne rapport gik to år, og at der i denne periode kan være sket betydelige ændringer i kvaliteten af badevandet ved visse strande;

der henviser til, at byen Gijón (Asturias, Spanien) er et af de vigtigste centre for turisme i det nordlige Spanien, og at San Lorenzo-stranden i sommerperioden er den bedst besøgte strand i Asturias;

der henviser til, at parametrene for badevandet ved denne strand i 1990 i henhold til oplysningerne fra de lokale og regionale myndigheder til det spanske sundhedsministerium opfyldte kravene i Rådets direktiv 76/160/EØF ⁽¹⁾ om kvaliteten af badevand.

1. Kan Kommissionen oplyse, om de fysisk-kemiske og mikrobiologiske parametre, der er opstillet i bilaget til Rådets direktiv 76/160/EØF, finder anvendelse på en ensartet og korrekt måde i de forskellige autonome regioner i Spanien?
2. Kan Kommissionen fremlægge de oplysninger vedrørende 1990, som den har modtaget fra den spanske regering om San Lorenzo-stranden?

⁽¹⁾ EFT nr. L 31 af 5. 2. 1976, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(7. maj 1992)

Alle parametre, der er opført i direktivets bilag, finder anvendelse i alle Fællesskabets medlemsstater og derfor også i de forskellige autonome samfund i Spanien.

To mikrobiologiske parametre og fem fysisk-kemiske parametre, der er anført i bilaget, skal måles to gange månedlig. Det drejer sig om følgende parametre:

- colibakterier i alt (nr. 1)
- fækale colibakterier (nr. 2)
- farvning (nr. 7)
- mineralske olier (nr. 8)
- overfladeaktive stoffer (nr. 9)
- phenoler (nr. 10)
- gennemsigtighed (nr. 11).

Parameter nr. 4 (salmonella) nr. 5 (enterovirus) og nr. 6 (pH) berøres af fodnote nr. 2 og skal måles ved samme

måling, når en undersøgelse udført i badeområdet afslører en mulig tilstedeværelse af et sådant indhold eller en forringelse af vandets kvalitet.

Kontrollen med kystbadeområderne i Spanien omfattede i 1990 1190 målesteder. Bortset fra de parametre, der omfattes af fodnote nr. 2, er de obligatoriske mikrobiologiske og fysisk-kemiske parametre blevet målt eller inspiceret i alle områder. Resultaterne viser kun få problemer: under 3% af resultaterne er ikke i overensstemmelse med de bindende værdier, der er anført i bilaget til direktiv 76/160/EØF.

Hvad angår San Lorenzo-stranden, er kontrollen foretaget seks forskellige steder. Blandt disse har to ikke givet resultater, der var i overensstemmelse med de bindende værdier for parametrene for colibakterier i alt og fækale colibakterier i badesæsonen 1990.

For gennemsigtighedsparameterens vedkommende har der været problemer på tre kontrolsteder; resultaterne for de øvrige fysisk-kemiske parametre er i overensstemmelse med de bindende værdier.

Kommissionen regner med snart at råde over analyseresultaterne for badesæsonen 1991; de vil blive studeret, så snart de foreligger.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3220/91

af Carlos Robles Piquer (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(28. januar 1992)

(92/C 202/68)

Om: En samlet plan for foranstaltninger til fremme af udviklingen inden for energisektoren i Latinamerika

På et ministermøde, der for nylig blev afholdt i Caracas inden for rammerne af OLADE (Den Latinamerikanske Energiorganisation), blev det igen slået fast, at energisektoren spiller en afgørende rolle for udviklingen i denne verdensdel. Dette skyldes omfanget af de nødvendige investeringer (der forventes at løbe op i 320 mia. US \$), og det faktum at en fjerdedel af Latinamerikas samlede gæld til udlandet kan tilskrives energiimport.

Hvordan mener Kommissionen, at Fællesskabet kan bidrage til at løse de påtrængende problemer inden for energisektoren i en verdensdel, der i lighed med andre udviklingsområder skal forene bestræbelser på at fremme udviklingen med større krav om miljøbeskyttelse? Mener Kommissionen, at det er muligt at opstille en samlet plan for økonomisk støtte, faglig bistand og miljøkrav i samarbejde med Den Latinamerikanske Energiorganisation og andre sammenslutninger inden for denne sektor?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Abel Matutes**

(9. april 1991)

Kommissionen er bevidst om situationen i energisektoren i Latinamerika og om omfanget af det problem, det ærede medlem beskriver.

Kommissionen mener, at det bør være muligt at forene denne sektors udviklingsbehov med beskyttelsen af miljøet gennem en mere effektiv og rationel udnyttelse af naturressourcerne og ved til stadighed at være opmærksom på den økonomiske og sociale udviklings konsekvenser for miljøet, både på lokalt og på globalt plan.

Dette er netop hensigten med de foranstaltninger, Kommissionen har iværksat i Latinamerika (med de meget beskedne bevillinger, den råder over, nemlig 6 millioner ecu for 1992) på området energisamarbejde; en del af disse foranstaltninger gennemføres netop under OLADE's tilsyn.

Formålet med disse foranstaltninger er i form af regional og bilateral støtte at stille menneskelige ressourcer til rådighed for modtagerlandene samt at yde dem finansiell støtte til finansiering af projekter, der tager sigte på at forbedre planlægningen på energiområdet, gennemføre energibesparelser, fremme udnyttelsen af alternative energikilder og overføre energiteknologier. Det bør fremhæves, at målet bl.a. er at nedbringe forureningen i modtagerlandene og mindske deres behov for at importere energi.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3234/91

af Victor Manuel Arbeloa Muru (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(28. januar 1992)

(92/C 202/69)

Om: Kooperativer

Hvornår vil Kommissionen kunne forelægge forslag til den europæiske statut for kooperativer, gensidige selskaber og sammenslutninger? Hvilke konkrete punkter har hidtil gjort det umuligt at nå til enighed?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha**

(12. maj 1992)

Kommissionen vedtog den 18. december 1991 de europæiske statutter for andelsselskaber, gensidige selskaber og foreninger⁽¹⁾.

Den franske, engelske og tyske udgave af disse statutter blev den 20. december 1991 oversendt til Rådet, Europa-Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg. Udgaverne på de øvrige sprog vil følge så snart som muligt.

⁽¹⁾ Dok. KOM(91) 273 endlig udg., SYN 386-391 af 5. 3. 1992.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3239/91

af Ernest Glinne (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(28. januar 1992)

(92/C 202/70)

Om: Støtte til det israelsk-palæstinensiske lokalsamfund Neve Shalom

I 1972 bortforpagtede trappistmunke et areal på 12 500 m² til det blandede israelsk-palæstinensiske lokalsamfund Neve Shalom (Ny Fred) i en tyndt befolket bjergegn midt mellem Jerusalem og Tel Aviv. Det statsligt anerkendte regionalråd Mateh Jehuda, som yder støtte til adskillige kibbutzer og landsbyer i området, anerkendte i 1989 dette samfund, men den israelske lovgivning lægger altid hindringer i vejen for, at der udefra ydes hjælp til dette samfund og frem for alt til palæstinenserne dér.

I belgisk radio var der den 1. november 1991 en meget informativ og nuanceret udsendelse, hvor talsmænd for de to parter erkendte, at der var tale om et meget positivt eksperiment, hvor der på lokalt plan blev gjort forsøg på at skabe tilnærmelse mellem to befolkningsgrupper, der var fjendtligt indstillet over for hinanden. Det blandede samfund på 80 indbyggere — hvoraf 20 modtager effektiv skoleundervisning, herunder de unge palæstinensere, der kommer fra den nærliggende arabiske landsby Abu Gosh — har siden oprettelsen uddannet et betydeligt antal unge og har nydt godt af, at hundredvis af voksne undervisere har ønsket at yde en undervisningsmæssig indsats i dette klima af gensidig tillid.

Mener Kommissionen ikke, at dette enestående eksperiment trods sit begrænsede omfang, og selv om det ikke vil kunne gentages på et mere omfattende plan, bør påskønnes og støttes både politisk og materielt, selv om de israelske myndigheder hårdnakket fastholder, at araberne fra Neve Shalom skal betragtes som israelere eller som særlige udlændige, og ikke som ikke-voldelige palæstinensere?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Abel Matutes**

(10. april 1992)

Kommissionen vil gerne takke det ærede medlem for at henlede dens opmærksomhed på det pågældende samfunds specielle status og har også bemærket sig de vanskeligheder, dele af dette samfund har med at få ekstern finansiell støtte.

Kommissionen er enig med det ærede medlem om, at »blandingssamfund«, som lever fredeligt sammen i tæt naboskab, er meget opmuntrende og viser, omend i lille målestok, at fredelig sameksistens i denne region kan finde sted, når de nødvendige forudsætninger foreligger. Enhver officiel anmodning om støtte til dette samfund, der fremsendes gennem de vedtagne kanaler, vil blive undersøgt i forbindelse med aktioner, der kan finansieres

og ud fra de midler, der er til rådighed til et sådant initiativ.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3259/91

af Sotiris Kostopoulos (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(29. januar 1992)

(92/C 202/71)

Om: Konsekvenserne af liberaliseringen af kunstgødningsmarkedet i Grækenland

Fra den 1. maj 1992 liberaliseres det græske kunstgødningsmarked fuldt ud, og produktion, transport og handel med kunstgødning harmoniseres med resten af EF. Har Kommissionen undersøgt, hvilke problemer der vil opstå som følge heraf? Mener den ikke, det er påkrævet omgående at træffe de nødvendige foranstaltninger til beskyttelse af de græske landmænd på øerne og i bjergene? Hvordan løser man de problemer, som liberaliseringen vil skabe i kunstgødningsindustrien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann

(8. maj 1992)

Kommissionen er klar over, at der er planer om at liberalisere produktion, distribution og salg af kunstgødning i Grækenland i 1992. Planen er udarbejdet af den græske regering, og der tages hensyn til de betænkeligheder, som Kommissionen havde med hensyn til støtte til den græske kunstgødningsindustri.

De problemer, som liberaliseringen medfører for den græske kunstgødningsindustri, er en uundgåelig bivirkning af en sådan liberalisering og skulle være et overgangsfænomen. Kommissionen er klar over de øgede behov, som landmændene på øerne og i bjergene har, og vil fortsat tage hensyn hertil i forbindelse med de foranstaltninger til udvikling af landdistrikter, der gennemføres med støtte fra strukturfondene.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3260/91

af Sotiris Kostopoulos (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(29. januar 1992)

(92/C 202/72)

Om: Løsning af problemet med nedlæggelse af landbrug

Nedlæggelse af industri og konsekvenserne heraf: arbejdsløshed og fald i husstandsindtægten til et absolut

minimum (situationen i Laurion er et godt eksempel) får nu i visse egne af Grækenland følge af nedlæggelse af landbrug med de deraf følgende konsekvenser for den sociale samhørighed i disse egne. På denne baggrund mener Kommissionen så ikke, at det er tvingende nødvendigt, at den igangværende reform af den fælles landbrugspolitik lever op til EF's oprindelige målsætning, nemlig at støtte landbruget i bjergene og de små familiebrug?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry

(22. april 1992)

Bekymringerne om udviklingen af landdistrikterne og bevarelsen af den socioøkonomiske ligevægt i de områder, der er mest truet af affolkning, er en af hovedakserne i den reform af den fælles landbrugspolitik, som Kommissionen forelagde i 1991. Reformen tager nemlig sigte på dels at opnå en bedre ligevægt på landbrugsmarkedet og dels at sikre, at forøgelsen af dette mål fremskynder nedlæggelse af landbrugsområder og affolkning af de svageste regioner, hvor de små familiebrug er i overtal.

Kommissionen er dog klar over, at reformen af den fælles landbrugspolitik ikke i sig selv kan bringe en løsning på alle de udviklingsproblemer, der rejser sig i landdistrikterne. Den er nemlig overbevist om, at udviklingen af landdistrikterne ikke blot afhænger af landbrugssektoren, og at andre erhvervssektorer, der bidrager til at fastholde befolkningen og støtte økonomien i disse landbrugsdistrikter, derfor også skal fremmes.

Kommissionen er allerede i stor udstrækning gået igang hermed i forbindelse med mål nr. 1 og 5b i strukturfondsreformen, der trådte i kraft den 1. januar 1989.

Efter Maastricht-topmødet, hvor artikel 130 A i Traktaten er blevet styrket ved, at landdistrikterne eksplicit blev inddraget blandt de områder, der skal støttes i forbindelse med den økonomiske og sociale samhørighed, siger Kommissionen desuden klart i sine forslag i dokumentet »Fra Fællesakten til Maastricht-traktaten: Mål og Midler«, at »politikken for udviklingen af landdistrikterne således er blevet en afgørende faktor i den økonomiske og sociale samhørighed«. I denne forbindelse må der fra politisk hold gribes ind »med øgede midler til klart definerede målsætninger«.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3265/91
af Carlos Robles Piquer (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(29. januar 1992)
(92/C 202/73)

Om: Faciliteter for udenlandske investorer, erhvervelse af udenlandske virksomheder og målestok for konkurrenceevnen

Ifølge en undersøgelse i tidsskriftet »Foro Económico Mundial«, som havde henvendt sig til 12 000 ledere af internationale virksomheder i 23 lande, er det blandt de industrialiserede lande Spanien, som giver udenlandske investorer den største frihed med hensyn til virksomhedskontrol. Ved udgangen af sidste år var omkring 30 % af aktieselskaberne og 20 % af bankvæsenet styret af udenlandsk kapital. Inden for EF indtager Frankrig den diametralt modsatte plads.

Kan Kommissionen ud over at sammenholde disse oplysninger med dem, som den selv har adgang til, give oplysning om kapitaleksport og erhvervelse af udenlandske virksomheder, foretaget af virksomheder fra de tolv EF-lande?

Hvordan kan disse to indikatorer efter Kommissionens vurdering sættes i forhold til konkurrenceevnen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Henning Christophersen

(21. april 1992)

I det sidste tiår har de direkte investeringer inden for EF været en væsentlig kraft bag den øgede økonomiske integration mellem EF-landene. Væksten i de EF-interne direkte investeringer har næsten været dobbelt så stor som væksten i den EF-interne handel.

Den spanske andel af de samlede indadgående investeringer i EF har stort set været konstant siden midten af 1980'erne, hvilket tyder på, at den hurtige indenlandske vækst har været en del af en mere generel tendens på EF-plan. Tyskland, Det Forenede Kongerige, Frankrig og Nederlandene har været de største EF-investorer i Spanien. Tjenestesektoren, særlig bankvæsen, men også handelstjenesteydelser, tegnede sig for hovedparten af investeringstilstrømningen til Spanien fra resten af EF. Direkte investeringer inden for industrien har været mindre betydelige og koncentreret på få områder.

Den øgede tendens i Fællesskabet til en udvidelse af erhvervsaktiviteterne på tværs af grænserne, der hænger sammen med bestræbelser på at opnå stordriftsfordele, har hovedsagelig været i form af fusioner og virksomhedsovertagelser. Sidstnævnte form er en hurtigere og måske sikrere måde at opnå stordriftsfordele på. Siden 1984 har der været en jævn vækst i antallet af fusioner og virksomhedsovertagelser i Fællesskabet: I perioden 1984—1990 blev antallet tredoblet fra 275 til 833). I gennemsnit vedrørte tre transaktioner ud af fire industri-

virksomhed. I 1990 var antallet af fusioner på tværs af grænserne (inkl. virksomheder uden for EF) i Fællesskabet næsten seks gange større end i 1984, mens antallet af nationale fusioner blot fordobledes. Omkring to tredjedel af transaktionerne på tværs af grænserne omfattede virksomheder fra andre EF-lande. For kun få år siden var det mest normalt, at fusioner fandt sted mellem nationale selskaber, men fusioner på tværs af grænserne (særlig inden for EF) er nu lige så hyppigt forekommende som nationale fusioner.

1990/1991-tallene for erhvervelser af majoritetsinteresser viser, at udenlandske købere i de fire største medlemsstater tegnede sig for mellem 46 % (Tyskland) og 65 % (Italien) af de samlede transaktioner. Frankrig er den medlemsstat, der har den højeste andel af nationale transaktioner. Derimod er Spanien kendetegnet ved en ekstrem høj åbenhed over for udenlandske virksomhedsovertagelser: I 1990/1991 blev næsten 90 % af alle registrerede erhvervelser af majoritetsinteresser foretaget af udenlandske investorer. (Det ærede medlem og Europa-Parlamentets generalsekretariat vil direkte få tilsendt yderligere oplysninger om investeringer oplysninger om investeringer og kapitalerhvervelser.)

Siden begyndelsen af 1960'erne har de direkte investeringer inden for EF været liberaliseret i henhold til EF-lovgivningen (jf. artikel 67 i Traktaten om kapitalbevægelser). Situationen vedrørende investeringer fra tredjelande er ofte strammere, men generelt er reglerne blevet liberaliseret. Alligevel findes der i nogle medlemsstater en række indirekte hindringer og betingelser, særlig for virksomhedsovertagelser på tværs af grænserne, som hæmmer en række potentielle transaktioner.

Intet tyder på, at udenlandske kapitalerhvervelser generelt ikke er til fordel for det indenlandske økonomiske miljø. Selv om det er vanskeligt at påvise en direkte sammenhæng, vil en øget tilstedeværelse af udenlandske investorer sandsynligvis give et positivt bidrag for så vidt angår beskæftigelse, teknologi, konkurrence og managementfærdigheder, således at værtslandets konkurrenceevne generelt vil blive øget.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3270/91

af Dieter Rogalla (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(29. januar 1992)
(92/C 202/74)

Om: Antidumpingtold inden for tekstilområdet (bomuldsspindier)

1. Er Kommissionen enig i, at antidumpingprocedurerne på tekstilområdet, navnlig Kommissionens forordning (EØF) nr. 2818/91 ⁽¹⁾ og (EØF) nr. 2904/91 ⁽²⁾, i strid med de europæiske spindierers interesser er blevet afviklet for langsomt og med uansvarlige forsinkelser? Hvilken tidsplan har Kommissionen i denne sammenhæng anvendt? Hvilke kriterier ligger til grund for udligningstolden?

2. Er det korrekt, at de statslige subsidier i nogle tilfælde er lige så høje som produktets nettoudbytte, og hvor er dette i givet fald tilfældet?

3. Hvilke udligningsforanstaltninger har Kommissionen planer om i forbindelse med de »betydelige skader«, der i denne sag er konstateret for de berørte virksomheds-ejere og deres arbejdstagere?

4. Hvordan skabes der sikkerhed for, at en eventuel fortsættelse af eksportlandenes dumpingsforanstaltninger ikke i fremtiden kommer de europæiske producenter til skade?

5. Er der efter Kommissionens mening ikke behov for en revision og en præcisering af de pågældende retsfor-skrifter for at nå det i punkt 4 nævnte mål, og hvilke skridt vil Kommissionen tage i denne forbindelse?

(¹) EFT nr. L 271 af 27. 9. 1991, s. 17.

(²) EFT nr. L 276 af 3. 10. 1991, s. 7.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Frans Andriessen**

(20. maj 1992)

1. Kommissionen tilstræber generelt at afslutte anti-dumpingundersøgelser inden for et år. Hvor lang tid, der faktisk medgår, er imidlertid i høj grad afhængig af de særlige omstændigheder, der kendetegner den enkelte sag. I de i forespørgslen nævnte to sager gjorde det store antal EF-producenter og eksportører i tredjelande sammenholdt med de pågældende virksomheders forholdsvis ringe størrelse undersøgelsen mere kompliceret, og indsamlingen og efterprøvningen af de nødvendige oplysninger tog længere tid. På grund af budgetmæssige begrænsninger måtte Kommissionen endvidere begrænse antallet af tjenestemænd, der kunne beskæftige sig med disse sager. Som følge heraf kunne der først træffes midlertidige foranstaltninger halvandet år efter iværksættelsen af undersøgelserne. Den midlertidige antidumpingtold, der indføres, fastsættes på grundlag af de konstaterede dumpingsmargener undtagen i de tilfælde, hvor Kommissionen fandt, at disse margener var højere end nødvendigt for at afhjælpe den skade, der var påført den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.

2. En antidumpingprocedure begrænses ifølge sagens natur til at omfatte en undersøgelse af, om der finder dumping sted og forvoldes skade som følge heraf. En undersøgelse af subsidier indgår ikke i en antidumping-procedure.

3. Den midlertidige antidumpingtold i sagen vedrørende bomuldsgarn (forordning (EØF) nr. 2818/91) var på mellem 4,9 og 25,3%. Tolden på polyester-garn (forordning (EØF) nr. 2904/91 var på mellem 2,0 og 52,1%. Det grundlæggende formål med denne told er ikke at udligne hidtidig skade, men at hindre fordrejning af konkurrencen, som skyldes uredelig handelspraksis, såsom dumping.

4. Den told, der indføres, skulle normalt medføre en forhøjelse af priserne på de pågældende eksportvarer,

hvilket skulle gøre det muligt for fællesskabsproducen-terne at afhjælpe den skade, som de er påført af den illoyale konkurrence. Fællesskabets virksomheder er i en sådan position, at de bedst selv kan overvåge den fremtidige udvikling.

5. Fællesskabets grundlæggende lovgivning om anti-dumping (forordning (EØF) nr. 2423/88 (¹)), som er baseret på GATT's antidumpingkode, er efter Kommissionens opfattelse et instrument, som åbner mulighed for en effektiv beskyttelse af Fællesskabets producenter mod uredelig handelspraksis. De igangværende GATT-for-handlinger kan muligvis føre til en revision af denne forordning, men det er Kommissionens faste overbevisning, at en sådan revision ikke må berøre dette instru-ments effektivitet som sådan. Det er naturligvis også en forudsætning for en effektiv anvendelse af forordningen, at Kommissionen modtager de nødvendige bud-getmæssige ressourcer, navnlig hvad angår personale.

(¹) EFT nr. L 209 af 2. 8. 1988.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 3275/91

af Francesco Speroni (ARC)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(29. januar 1992)

(92/C 202/75)

Om: Visuelflyvning i Italien om natten

Til forskel fra de i andre EF-stater gældende regler er visuelflyvning om natten forbudt i Italien. Dette skaber vanskeligheder for piloter, der ønsker at tilbagelægge strækninger mellem lufthavne i Fællesskabet, som inde-bærer overflyvning af eller mellemlanding på italiensk område.

Agter Kommissionen at træffe foranstaltninger for at sikre, at det også i Italien bliver muligt at foretage visuelflyvninger om natten?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert**

(27. april 1992)

De Fælles Luftfartsmyndigheder er i øjeblikket ved at etablere driftsregler, som vil blive indarbejdet i fælles-skabslovgivning i form af JAR-OPS, som en ændringsfor-ordning til forordningen (¹) om harmonisering af tekni-ske krav og administrative procedurer inden for civil luftfart.

I JAR-OPS fastlægges kravene til og de operative begrænsninger for natflyvning, og disse finder anvendelse på alle medlemsstaterne. Dette sikrer, at piloterne i Italien ikke bliver dårligere stillet end deres kolleger i Fællesska-bet.

Det må dog erkendes, at natflyvning under visuelle flyveregler (VFR) kan være farlig, og Italien er ikke det eneste land i EF, der har driftsmæssige begrænsninger, som i høj grad begrænser om ikke hindrer sådanne flyvninger.

I alle tilfælde er det meget usandsynligt, at natflyvninger under visuelle flyveregler med passagerer bliver tilladt. Sådanne flyvninger vil højst sandsynligt kun blive tilladt under instrument-flyveregler (IFR).

(¹) EFT nr. L 373 af 31. 12. 1991.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 35/92
af Winifred Ewing (ARC)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(4. februar 1992)
(92/C 202/76)

Om: Cider og alkoholholdig pæremost

Eftersom cider i en EF-afgørelse defineres som frugtvín, vil der ske en fordobling af detailprisen for cider i henhold til de foreslåede punktafgiftssatser og -strukturer for alkoholholdige drikkevarer (dok. KOM(90) 432). Hvis dette forslag vedtages i dets nuværende form, vil det i praksis betyde den britiske ciderindustri's død.

Vil Kommissionen træffe følgende foranstaltninger med henblik på at hindre, at denne industri uddør:

1. Lade cider og alkoholholdig pæremost udgå af artikel 7 og 8 i dok. KOM(90) 432?
2. Definere cider og alkoholholdig pæremost i dok. KOM(90) 432 under henvisning til KN-kode 22060091, 22060093 og 22060099?
3. Fastsætte en afgiftssats for cider og alkoholholdig pæremost med et alkoholindhold mellem 1,2 og 8,5 % udtrykt i volumen i de enkelte medlemsstater i henhold til disse produkters relative konkurrencedygtighed på markedet for alkoholholdige drikkevarer i hver enkelt medlemsstat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christiane Scrivener
(11. marts 1992)

I forslaget om harmonisering af punktafgiftsstrukturen for alkoholholdige drikkevarer (¹) har Kommissionen i overensstemmelse med De Europæiske Fællesskabers Domstols dom i sag 106/84 (Kommissionen mod Danmark) foreskrevet, at der skal opkræves samme afgift af gæret most af alle frugter (druer, æbler, pærer, kirsebær osv.).

I artikel 8, stk. 3, i dok. KOM(90) 432 har Kommissionen imidlertid foreslået, at medlemsstaterne skal have lov til at anvende en sats på 50 % af den normale nationale sats for punktafgiften på vin på alle produkter med et alkoholindhold på højst 8,5 %. Cider og alkoholholdig pæremost plejer ikke at nå op på en styrke over 8,5 % og kan derfor opnå nedsat afgift.

Forslagene er for tiden til drøftelse i Rådet.

(¹) Dok. KOM(90) 432 og KOM(89) 527.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 38/92
af Georgios Romeos (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(4. februar 1992)
(92/C 202/77)

Om: Økologisk katastrofe i Middelhavsområdet

Hele Middelhavsområdet trues af en omfattende økologisk katastrofe som følge af meget giftige tropiske alger, der i de sidste år har bredt sig i den nordlige del af Middelhavet.

Hvad agter Kommissionen at gøre for på samordnet og effektiv vis at imødegå denne store økologiske fare?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(8. maj 1992)

Midt i februar 1992 rettede de spanske myndigheder henvendelse til Fællesskabets Task Force, som griber ind i tilfælde af havforurening, for at indhente oplysninger om spredningen af denne alge i Middelhavet.

I nært samarbejde med de franske myndigheder sendte Kommissionen fra den 26. til den 28. februar 1992 en delegation bestående af to franske eksperter og en repræsentant for Kommissionen til Spanien, hvor man i tiden 26. til 28. februar indgående drøftede forholdene. Efter afslutningen af disse møder, som blev afholdt dels i Madrid med de nationale myndigheder og dels i Barcelona med de regionale myndigheder for Catalonien, besluttede de spanske og franske eksperter, at der ud over de regionale og nationale initiativer bør gennemføres et multilateralt projekt med deltagelse af de Middelhavslande, der er truet af spredningen af *Caulerpa Taxifolia*, og at dette projekt bør koordineres på fællesskabsplan.

De franske myndigheder har ligeledes meddelt Kommissionen, at de har til hensigt at tilrettelægge et møde mellem de berørte medlemsstater med deltagelse af repræsentanter for Kommissionen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 43/92**af Llewellyn Smith (S)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(4. februar 1992)**(92/C 202/78)***Om: Energi**

For hvilken periode/hvilke perioder i fremtiden investerer Kommissionen for øjeblikket forskningsmidler med henblik på at sikre EF's energiforsyninger i fremtiden?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Antonio Cardoso e Cunha***(12. maj 1992)*

Kommissionen har altid opfattet forsyningssikkerhed som en hjørnesteen i EF's energipolitik.

Målsætningen med F&U-foranstaltninger på energiområdet er at fremme udviklingen af nye energikilder, som kan forbedre Fællesskabets energibalance og som er både økonomisk forsvarlige og mere miljøvenlige.

EF-foranstaltninger er prækompetitive, og dette betyder i forening med nærhedsprincippet, at de ikke tager sigte på at løse problemer, som kan opstå på kort sigt, men derimod på at styrke forskningsgrundlaget for udvikling af avanceret energiteknologi. Fremtidsudsigterne afhænger derfor naturligvis af den pågældende energiform, såsom vedvarende energi og termionuklear fusion.

Europa-Parlamentet, og navnlig Energi-, Forsknings- og Teknologiudvalget, har været (og vil fortsat være) direkte involveret i kontrollen af disse programmets omfang, tidsplaner og budgetter.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 85/92**af Herman Verbeek (V)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(6. februar 1992)**(92/C 202/79)***Om: Interventionslagrene af korn**

1 Kan Kommissionen oplyse, hvor meget korn der i øjeblikket rent faktisk er til rådighed på interventionslagrene i EF, og hvor disse kornlagre befinder sig i de enkelte medlemsstater?

2 Hvor meget korn er der — bl.a. på baggrund af forslaget til Rådets afgørelse om eksporten af landbrugsprodukter og fødevarer til Sovjetunionen (dok. KOM(91) 458 endelig udg.) — rent faktisk til rådighed i EF til fødevarehjælp til de tidligere Sovjetrepublikker og eventuelt Central- og Østeuropa?

3. Er det korrekt, at der gør sig en ny tendens gældende, idet landbrugerne holder deres korn tilbage fra markedet og selv oplagrer det for på grund af den formodede knaphed på korn at afvente højere priser?

4. Kan Kommissionen oplyse, hvor store mængder korn landbrugerne holder tilbage fra markedet i EF?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry***(1. april 1992)*

1. De mængder, som interventionsorganerne i medlemsstaterne ligger inde med, var i slutningen af januar 1992 på 17 mio. tons, heraf 5,5 mio. tons brødhvede, 3,5 mio. tons hård hvede, 42 mio. tons byg og 3,6 mio. tons rug. Derudover er der tilbudt omkring 2 mio. tons korn, som sandsynligvis må lægges til de eksisterende lagre.

Lagrene befinder sig hovedsagelig i Tyskland (50 %), Frankrig (16 %), Italien (13 %) og Spanien (10 %).

2. Ovenstående interventionslagre er teoretisk set til rådighed for udførsel som gratis levering inden for de grænser, som budgetmulighederne og de internationale forpligtelser giver.

3. De noget mindre mængder end antaget, der er tilbudt til intervention siden november — som er datoen for åbning af intervention i Fællesskabets nordlige del — kan give anledning til at tro, at de erhvervsdrivende regner med en efterspørgsel til udførsel, navnlig til Østeuropa, og med et prisleje, der er højere end interventionsopkøbsprisen.

4. Kommissionen har ikke statistikker, så den kan bedømme omfanget af kornlagre, de enkelte landbrugere stadig ligger inde med. Ifølge opgørelsen skønner Kommissionen dog, at der er tale om over 15 mio. tons ud over arbejdslaget, som er til rådighed for henholdsvis udførsel eller intervention.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 92/92**af Teresa Domingo Segarra (GUE)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(6. februar 1992)**(92/C 202/80)***Om: Vådområdet Mata-Torrevieja (Alicante-Spanien)**

Vådområdet Mata-Torrevieja er et naturområde af stor økologisk betydning, der har status som særligt beskyttet område for fugle.

Bygningen af en dæmning til opdeling af dette vådområde kan medføre uoprettelige skader, hvilket vil være en overtrædelse af artikel 4 i Rådets direktiv 79/409/EØF ⁽¹⁾ om beskyttelse af vilde fugle.

På et uformelt møde den 11. til 13. oktober 1991 gav EF's miljøministre udtryk for enighed om behovet for at forbedre og styrke miljølovgivningen.

Ved samme lejlighed var ministrene enige om nødvendigheden af at forbedre opfyldelsesgraden og gennemførelsesforanstaltningerne for lovgivningen på miljøområdet samt at fremme dens anvendelse i medlemsstaterne.

1. Hvilke konkrete foranstaltninger kan Kommissionen iværksætte for at sikre bevarelse af dette særlige beskyttede område?
2. Vil Kommissionen sikre sig, at bestemmelserne i direktiv 79/409/EØF overholdes?

⁽¹⁾ EFT nr. L 103 af 25. 4. 1979, s. 1.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**
(27. april 1992)

Eftersom det pågældende område af Spanien er udlagt som særlig beskyttet område i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 79/409/EØF, vil Kommissionen anmode om udførlige oplysninger om de forhold, som det ærede medlem omtaler, og den vil træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre den rette anvendelse af Fællesskabets miljøbestemmelser.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 108/92
af Sotiris Kostopoulos (S)**
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(7. februar 1992)
(92/C 202/81)

Om: Havnen i Nea Makri som arkæologisk område

Havnen i Nea Makri er af det græske arkæologiske selskab blevet klassificeret som arkæologisk område, og det er blevet forbudt at udføre arbejder, der kan skade stedet. Med nu hævdes det, at havnen i fremskridtets navn er under udvidelse med de statslige myndigheders accept (havnevæsen og politi). Finder Kommissionen det tilladeligt, at arkæologiske områder udsættes for sådanne forandringer i fremskridtets navn?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**
(7. maj 1992)

Havneudvidelsesprojektet i Nea Makri er blandt de projekter i bilag II til direktiv 85/337/EØF ⁽¹⁾, der skal gøres til genstand for en konsekvensundersøgelse, når deres indvirkning på miljøet anses som væsentlig.

Da dette bilag II ikke er korrekt gennemført i den græske lovgivning, har Kommissionen indledt en overtrædelsesprocedure mod Grækenland og agter som led i proceduren at anmode om mere detaljerede oplysninger om ovennævnte projekt.

⁽¹⁾ EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985.

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 115/92
af Siegbert Alber (PPE)**
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(7. februar 1992)
(92/C 202/82)

Om: Specialundersøgelse af udstødningsgasserne fra personvogne med katalysator eller dieselmotor

Som bekendt er miljøbestemmelser kun effektive, når der gennemføres kontroller. Dette gælder også for overholdelsen af EF's normer for udstødningsgasser efter omsættelsen af EF-lovgivningen herom i national lov i medlemsstaterne. I Forbundsrepublikken Tyskland gennemføres en specialundersøgelse for personvogne. Denne undersøgelse burde udvides til også at omfatte biler med katalysator og dieselmotor.

1. Er presseforlydenderne om, at Kommissionen blokerer den forordning om undersøgelse af køretøjer med reguleret katalysator og dieselmotorer, som det tyske trafikministerium har forelagt, korrekte?
2. Planlægger Kommissionen EF-lovgivning om gennemførelse af sådanne kontroller?
3. Hvorledes gennemføres disse kontroller i øjeblikket i medlemsstaterne?
4. Hvis Kommissionen ikke planlægger EF-lovgivning, anser den da den nuværende nationale kontrolpraksis for tilstrækkelig?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert**
(18. maj 1992)

Kommissionen er enig med det ærede medlem i, at EF-typegodkendelse af grænseværdierne for udstød-

ningsgasser afhænger af vedligeholdelsen af køretøjer i drift. Derfor foreslog Kommissionen et direktiv (¹), som omhandler kontrol af både benzin- og dieseldrevne køretøjer i brug.

Kommissionen har blokeret udkastet til tysk lovgivning om det samme emne, fordi den er forskellig fra Kommissionens forslag med hensyn til kontrolproceduren for tunge dieseldrevne køretøjer. Kommissionen foreslår især en måling ved tomgangshastighed med ubelastet motor, medens Tyskland foreslår en måling ved belastet motor i stationær tilstand.

Normerne for kontrolstationer og -personale vil blive kontrolleret af medlemsstaterne, og Kommissionens forslag tager ikke sigte på nogen harmonisering på dette område.

Kommissionens forslag omhandler et af de første særdirrektiver, der tager sigte på en harmonisering af kontrolkriterier og -normer. Gennemførelsen af disse direktiver vil fremme den tekniske kontrols effektivitet i Fællesskabet.

(¹) EFT nr. C 189 af 20. 7. 1991.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 121/92

af Edward Newman (S)
til Rådet for De Europæiske Fællesskaber
(7. februar 1992)
(92/C 202/83)

Om: Immigranternes positive bidrag til den europæiske økonomi

Ifølge en undersøgelse gennemført af »Rheinisch-Westfälisches Institut für Wirtschaftsforschung«, hvis resultater er offentliggjort i »Migrations News Sheet« fra december 1991, kan Forbundsrepublikken Tyskland for året 1991 vente en indtægt på 41 mia. DM som følge af immigranternes bidrag til den tyske økonomi. Desuden bekræfter undersøgelsen resultaterne af andre demografiske forskningsprojekter, nemlig at Tyskland med en befolkning, der bliver stadig ældre, ved århundredskiftet vil stå over for en enorm mangel på arbejdskraft og regulær fallit inden for den sociale sikring, hvis der ikke sker immigration.

Mener Rådet ikke, at det på baggrund af den voksende udbredelse af falske og pejorative argumenter om, at immigranterne simpelt hen malker de sociale sikringssystemer, vil være hensigtsmæssigt og presserende at foretage en tilsvarende undersøgelse med henblik på at vurdere den nuværende og fremtidige nettogevinst som immigranterne i Fællesskabet giver økonomierne i Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater, og at få resultaterne heraf offentliggjort så bredt som muligt. Dette

kunne bidrage til at modvirke de farlige myter, som i øjeblikket anvendes til at fremme racehadet.

Svar

(3. juli 1992)

1. Rådet er ikke i stand til at be- eller afkræfte de forhold, som det ærede parlamentsmedlem nævner i første afsnit af sin forespørgsel.

2. I øvrigt henviser det til konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Maastricht om indvandring samt den erklæring om racisme og fremmedhad, som det har vedtaget.

3. Generelt er det Kommissionens opgave at vurdere, om det er relevant og presserende at foretaget den immigrantundersøgelse, som det ærede parlamentsmedlem ønsker. Rådet vil for sit vedkommende se med stor interesse på en sådan undersøgelse og vil ikke undlade at gøre Kommissionen opmærksom på dette, sådan som det har beføjelse til i henhold til Traktatens artikel 152.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 133/92

af Juan de la Cámara Martínez (S)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(7. februar 1992)
(92/C 202/84)

Om: De ikke-kulproducerende mineområder i Fællesskabet

Har Kommissionen med udgangspunkt i, at der i EF allerede findes et program, RECHAR, til støtte for kulmineområderne, og i betragtning af, at der i øjeblikket er andre områder og egne i EF med andre miner end kulminer, som er inde i en kraftig omstillingsproces, overvejet at opstille et særprogram til støtte for et ikke-kulproducerende mineområde i EF?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan

(9. april 1992)

Kommissionen besluttede i 1989 at vedtage RECHAR-initiativet for at bidrage til løsning af de alvorlige, socioøkonomiske problemer, som den hastige tilbagegang i den europæiske kulmineindustri har medført. Initiativet var berettiget af problemets særlige karakter (geografisk

koncentreret i et forholdsvis lille antal områder, der var stærkt afhængige af kulminedrift), omfanget af industriens nedgang og problemets europæiske dimension. Dertil kom, at Fællesskabet efter EKSF-Traktaten har særligt ansvar på dette område.

I betragtning af, at disse forhold ikke gør sig gældende for andre former for minedrift, har Kommissionen ikke til hensigt at indføre et lignende særinitiativ for andre mineområder.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 139/92

af Juan de la Cámara Martínez (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(7. februar 1992)

(92/C 202/85)

Om: Støtte til miljømæssig beskyttelse af vandressourcerne i Fællesskabet

Hvad vil Kommissionen gøre for at gennemføre en politik til støtte for den miljømæssige beskyttelse af de nuværende vandressourcer i Fællesskabet? Hvordan vil den fastlægge regler for en rationel og ansvarlig udnyttelse af disse og for de økonomiske muligheder for støtte til denne politik?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(6. maj 1992)

Et ministermøde om Fællesskabets fremtidige politik vedrørende grundvand blev afholdt i Haag den 26. og 27. november 1991.

Deltagerne vedtog en erklæring om et handlingsprogram vedrørende en bærbar forvaltning og beskyttelse af ferskvandsressourcerne, som skal gennemføres inden år 2000. De forskellige aktioner vil blive gennemført på regionalt og nationalt plan samt på fællesskabsplan.

I erklæringen anerkendes det, at denne naturressource er af afgørende betydning for opretholdelse af liv, sundhed, landbrug og økosystemer. I erklæringen identificeres de trusler, der findes mod grundvandsressourcerne, og som vedrører drikkevandsforsyningen, landbruget og anden lovlig anvendelse samt forskelligartetheden af de økosystemer, der er afhængige af grundvandet.

Handlingsprogrammet med henblik på at nå frem til en bærbar udnyttelse af ressourcerne omfatter en lang række foranstaltninger af juridisk, økonomisk og administrativ art på et stort antal områder som f.eks. landbrug, industri, energi, transport og turisme.

Rådet vedtog endvidere den 25. februar 1992 en resolution, hvori Kommissionen opfordres til at udarbejde et detaljeret handlingsprogram på grundlag af denne erklæring, som skal ligge klart i midten af 1993, og til at udarbejde et forslag til ændring af direktivet om grundvand med henblik på en bærbar ferskvandsforvaltning.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 169/92

af Francesco Speroni (ARC)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(10. februar 1992)

(92/C 202/86)

Om: Afgiftsopkrævning i forbindelse med udstedelse af dokumenter ved udrejse fra Italien til andre EF-lande

Visse italienske kommunalkontorer kræver påsættelse af stempelmærke på det dokument, hvormed forældre tillader, at deres mindreårige børns identitetskort er gyldigt som udrejsedokument.

Da dette dokument hovedsagelig benyttes i forbindelse med udrejse til andre EF-lande, bedes Kommissionen oplyse, om denne afgiftsopkrævning er i overensstemmelse med EF-bestemmelserne?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(2. juni 1992)

De nærmere regler for udstedelse af identitetskort samt udrejsedokumenter for mindreårige børn henhører udelukkende under medlemsstaternes kompetence. Medlemsstaterne kan således selv afgøre, om der skal stempelmærke på disse dokumenter, og hvor stor afgiften i givet fald skal være.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 184/92

af sir James Scott-Hopkins (ED)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(10. februar 1992)

(92/C 202/87)

Om: Hastighedsbegrænsninger for biler i EF

Er der planer om forslag om en fælles maksimal hastighedsbegrænsning i EF for motorkøretøjer?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Karel Van Miert**

(15. april 1992)

Kommissionen har forelagt Rådet et forslag til direktiv ⁽¹⁾ om fastsættelse af fartgrænser for erhvervskøretøjer.

Kommissionen har ikke i øjeblikket planer om at foreslå fartbegrænsninger for andre køretøjer end dem, der er omfattet af det omtalte forslag.

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel nr. 884/91 af Dieter Rogalla ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dok. KOM(88) 706 endelig udg.; (EFT nr. C 33 af 9. 2. 1989).

⁽²⁾ EFT nr. C 38 af 15. 2. 1992.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 194/92

af Willi Rothley (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(13. februar 1992)

(92/C 202/88)

Om: Størrelsen af EF-støtten til Rheinland-Pfalz i perioden fra 1985 til 1991

Hvor stor støtte har Rheinland-Pfalz i perioden fra 1985 til 1991 modtaget fra Det Europæiske Fællesskab via

1. Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU)
2. Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) — Udviklingssektionen
3. Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) — Garantisektionen
4. Den Europæiske Socialfond (ESF)
5. Det Europæiske Fællesskabs forskningsprogrammer
6. Det Europæiske Fællesskabs programmer på energiområdet
7. Det Europæiske Fællesskabs programmer på miljøområdet
8. Det Europæiske Fællesskabs øvrige programmer,

og til hvilke foranstaltninger er denne støtte anvendt?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Henning Christophersen**

(10. juni 1992)

Da svaret er meget langt og omfatter en række tabeller, skal Kommissionen fremsende det direkte til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets generalsekretariat.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 237/92

af Ioannis Pasmazoglou, Maria Cassanmagnago Ceretti (PPE), Kenneth Coates (S), Leo Tindemans (PPE), Georgios Romeos (S), Concepció Ferrer (PPE), Arthur Newens og Ian White (S)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(13. februar 1992)

(92/C 202/89)

Om: Nedsættelse af samarbejdsråd med Maghreb- og Machrek-landene

Da Det Europæiske Fællesskab finder det særdeles væsentligt, at menneskerettighederne fremmes og respekteres, og at der finder en demokratisering af samfundet sted i udviklingslandene, således som det fremgår af Kommissionens dokument (SEK(91) 0061),

samt med henblik på Europa-Parlamentets behandling af finansprotokollerne med Maghreb- og Machrek-landene efter proceduren med afgivelse af samstemmende udtalelse

1. Finder Rådet da ikke, at de organer, der er oprettet i henhold til samarbejdsaftalerne med Maghreb- og Machrek-landene, bl.a. Samarbejdsrådet, som i Syriens og Jordans tilfælde ikke er blevet anvendt, bør tildeles nye opgaver?
2. Mener Rådet ikke, at der er behov for mindst ét årligt møde i disse samarbejdsråd, således at de kan foretage en vurdering af både de økonomiske og politiske aspekter af samarbejdet, hvilket ville muliggøre dels en regelmæssig uddybning af samarbejdets, dels — om nødvendigt — en midlertidig suspension af finansprotokollen i tilfælde af en negativ udvikling, navnlig på menneskerettighedsområdet?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 242/92

af Henry Saby (S)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(13. februar 1992)

(92/C 202/90)

Om: Europa-Parlamentets samstemmende udtalelse om EØF/-Maghreb- og EØF/-Machrekprotokollerne samt overholdelse af menneskerettighederne

Agter Rådet som led i samarbejdet med Middelhavslandene at afholde regelmæssige møder i de pågældende samarbejdsråd under hensyntagen til Europa-Parlamentets forslag om Middelhavspolitikken og den nye strategi vedrørende demokrati/menneskerettigheder, som blev vedtaget den 28. november 1990?

**Samlet svar
på skriftlig forespørgsel nr. 237/92 og nr. 242/92
(3. juli 1992)**

1. Fremme af menneskerettighederne og de demokratiske værdier er, som Europa-Parlamentet ved, en af hjørnestenene i Fællesskabets forbindelser med tredjelande og især i dets udviklingspolitik. Denne dimension er på ny blevet bekræftet i Lomé IV-konventionen, i de nye retningslinjer for samarbejdet med Latinamerika og Asien og i en erklæring, som Rådet fremsatte ved vedtagelsen af en ny Middelhavspolitik i december 1990.

Rådet (udviklingssamarbejde) vedtog desuden på sin samling den 28. november 1991 en meget vigtig resolution, som fastlægger en fælles indfaldsvinkel og retningslinjer for i Fællesskabets og medlemsstaternes samarbejdspolitik at fremme de demokratiske værdier og menneskerettighederne.

Denne resolution vedtaget af Rådet og medlemsstaterne er baseret på Kommissionens meddelelse, som ligeledes er blevet tilsendt Europa-Parlamentet, og på et udkast til resolution, som formandskabet har udarbejdet på baggrund af de første drøftelser i Rådet. Rådet har under sine drøftelser ligeledes taget hensyn til de synspunkter, som Europa-Parlamentet har givet udtryk for under sine drøftelser om dette emne, og til den resolution, som blev vedtaget på den seneste samling i Den Paritetiske AVS/EØF-Forsamling i Amsterdam.

De væsentlige punkter i den resolution, Rådet vedtog på samlingen den 28. november 1991, er følgende:

- meget høj prioritering af positive tiltag i form af støtte til demokratiske institutioner (afholdelse af frie valg, styrkelse af retssystemet, fremme af ikke-statslige organisationers rolle), af en decentraliseret løsningsmodel for samarbejdet og en sikring af lige muligheder for alle
- Fællesskabet vil søge at fremme en åben og konstruktiv dialog med sine partnere, selv i vanskelige situationer
- i tilfælde af grove krænkelse af menneskerettighederne eller en alvorlig afbrydelse af de demokratiske processer vil reaktionerne blive overvejet i hvert enkelt tilfælde ud fra objektive og retfærdige kriterier og på baggrund af omstændighederne og de aktionsmidler, der er til rådighed i den foreliggende situation; disse reaktioner vil kunne gå fra en suspendering af samarbejdet til en tilpasning af valg af partnere og samarbejdsprogrammer, hvis dette viser sig hensigtsmæssigt for at undgå, at befolkningerne kommer til at betale for følgerne af handlinger begået af deres regering
- ud over kravet om respekt for menneskerettighederne og demokratiet er der andre betingelser, som ligeledes skal opfyldes for at opnå en sund og varig udvikling.

Ifølge Rådets konklusioner skal der i samarbejdsforbindelserne ligeledes tages hensyn til begrebet »good governance« og til militærudgifternes størrelse. Rådet understreger betydningen af god ledelse, og uden at anfægte suveræne staters ret til frit at indføre deres egne forfatningsmæssige og administrative strukturer, finder det, at der kun effektivt og vedvarende kan opnås en retfærdig udvikling, hvis en række regeringsprincipper iagttages

- fremtidige samarbejdsaftaler og -programmer skal indeholde en henvisning til menneskerettighederne
- der vil på EF-plan blive afholdt regelmæssige drøftelser om menneskerettigheder og demokrati inden for rammerne af udviklingssamarbejdet med henblik på at udtænke politikker og specifik handle måde for yderligere at øge respekten for menneskerettighederne og fremme indførelsen af repræsentative, demokratiske styreformer.

2. Hvad mere specifikt angår de samarbejdsråd, der er nedsat som led i aftalerne med Middelhavslandene, skal det anføres, at det i tilknytning til samlingerne i samarbejdsrådene er blevet praksis at føre drøftelser om politiske spørgsmål af fælles interesse, herunder spørgsmål om udviklingen med hensyn til respekten for menneskerettighederne. Disse drøftelser indgår i den konstruktive dialog, som Rådet vil fremme.

Der skal i princippet afholdes regelmæssige samlinger i disse samarbejdsråd. Denne mødehyppighed er i visse tilfælde ikke altid blevet overholdt førhen, men det kan forventes, at iværksættelsen af den nye Middelhavspolitik vil føre til, at disse samlinger vil blive afholdt med større regelmæssighed.

Gennem de seneste år har der været afholdt samlinger i associering- eller samarbejdsrådene med alle parterne i Middelhavsområdet, bortset fra Syrien og Libanon:

- Marokko: 24. april 1989
- Algeriet: 17. september 1990
- Tunesien: 2. marts 1992
- Egypten: 2. december 1991
- Jordan: 4. november 1991
- Israel: 14. maj 1991
- Tyrkiet: 30. september 1991
- Jugoslavien: 18. december 1990
- Cypern: 7. maj 1990
- Malta: 16. juli 1990.

3. Rådet har desuden med stor opmærksomhed noteret sig Europa-Parlamentets beslutning om finansprotokol-

lerne med Syrien, Marokko, Algeriet, Egypten, Tunesien, Jordan, Libanon og Israel og disse landes overholdelse af menneskerettighederne og internationale aftaler.

Rådet og medlemsstaterne kan tilslutte sig Europa-Parlamentet, når det understreger betydningen af overholdelsen af de demokratiske principper og menneskerettighederne i Fællesskabernes forbindelser med tredjelande. De henviser i den forbindelse til principperne i Rådets resolution af 28. november 1991, hvis indhold de står fast ved.

Europa-Parlamentet afgav den 15. januar 1992 sine samstemmende udtalelser, og Rådet vedtog derefter den 16. marts 1992 afgørelserne om indgåelse af den fjerde række af finansprotokoller vedrørende det finansielle og faglige samarbejde mellem Fællesskabet og henholdsvis Algeriet, Egypten, Jordan, Libanon og Israel.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 245/92

af Alexander Langer (V), Joachim Dalsass (PPE), Heribert Barreira i Costa, Max Simeoni (ARC), Peter Crampton (S), Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf, Maria Aglietta, Hiltrud Breyer (V), Kenneth Coates (S), Eugenio Melandri, Birgit Cramon-Daiber, Virginio Bettini, Juan Bandres i Molet (V), John Hume (S), Luigi Moretti (ARC), Claudia Roth (V), Jaak Vandemeulebroucke (ARC), Marco Taradash (V), Marco Pannella (RDE), Juan Gangoiti Llaguno (PPE), Rinaldo Bontempi (GUE), Gene Fitzgerald (RDE), Nereo Laroni (S), Leopoldo Ortiz Climent (PPE) og Marijke Van Hemeldonck (S)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(13. februar 1992)

(92/C 202/91)

Om: De etniske og sproglige mindretalsgruppers rettigheder i forbindelse med traktatreformen

Mener Rådet ikke, at det i forbindelse med reformen af EF-Traktaterne vil være hensigtsmæssigt at inkorporere rammebestemmelser om rettigheder for de etniske og sproglige mindretalsgrupper i EF's medlemsstater samt at fastlægge særlige EF-beføjelser på dette område? Hvilke initiativer er der taget eller agtes der taget i den retning?

Svar

(3. juli 1992)

Der er ikke i Traktaten om den europæiske union, der blev undertegnet den 7. februar 1992 i Maastricht, indføjet et princip om beskyttelse af etniske og sproglige mindretalsgrupper som sådanne. Imidlertid kræves der i artikel 126 på uddannelsesområdet fuld respekt for med-

lemsstaternes kulturelle og sproglige mangfoldighed. Det er i artikel 128 vedrørende kultur bestemt, at Fællesskabet, ved at bidrage til, at medlemsstaternes kulturer kan udfolde sig, skal respektere den nationale og regionale mangfoldighed.

»Regionsudvalget« (artikel 198 A), som består af repræsentanter for de regionale og lokale myndigheder, og som har rådgivende status, vil sørge for nye midler til at sikre, at specifikke regionale interesser inden for Fællesskabet respekteres.

Endvidere vil der fortsat i Fællesskabets budget blive sørget for foranstaltninger til fordel for regionale og etniske mindretals sprog og kulturer.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 294/92

af Raymonde Dury (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(24. februar 1992)

(92/C 202/92)

Om: Miljø: følgerne af brug af PVC

I en brochure, der er beregnet til et stort publikum, hævder den kemiske industris forbund Fechiplast: »Efter som PVC ender på lossepladsen, gør det ingen skade. Materialet går ikke i opløsning, eftersom det ikke er nedbrydeligt. PVC udgør kun 0,7 % af husholdningsaffaldet«. Hvad mener Kommissionen om disse påstande? For mig at se må netop det forhold, at materialet ikke er nedbrydeligt, føre til en ophobning og i sidste ende til en overmætning. Er det ikke virkelig et problem i forbindelse med affaldsforvaltningen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(11. maj 1992)

Det er korrekt, at PVC er ikke nedbrydeligt på lossepladsen. Kommissionens tjenestegrene antager, at denne form for argumentation skal medvirke til at understrege, at da PVC ikke nedbrydes, er der under ingen omstændigheder tale om forurening af hverken jord eller grundvand, som det ofte er tilfældet med andre materialer.

Det ærede parlamentsmedlem har imidlertid ret i at understrege spørgsmålet om overmætning af lossepladserne. Dette er naturligvis ikke kun et problem i forbindelse med PVC, men også i forbindelse med andre ikke-nedbrydelige materialer. Dette betyder imidlertid ikke, at såkaldte bionedbrydelige produkter uden videre kan sendes på lossepladsen.

I henhold til Kommissionens politik for affaldsforvaltning skal der lægges vægt på en reduktion i mængden af affald og dernæst på en maksimal valorisering af uundgåeligt affald. Den endelige fjernelse, det vil sige anbringelse på losseplads og forbrændning uden indvirkning af den derved udviklede energi, skal begrænses til affald, der ikke valoriseres eller genbruges, og vil derfor få mindre betydning i de kommende år.

I forbindelse med de affaldsstrømme, som Kommissionen i øjeblikket undersøger med henblik på gennemførelse af fællesskabsaktioner, fastsættes et mål på højst 10% for det affald, der i fremtiden bringes på lossepladsen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 295/92

af Raymonde Dury (S)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(24. februar 1992)

(92/C 202/93)

Om: Udpegelse af regionalpolitiske observatører

Det Økonomiske og Sociale Udvalg foreslår i sin udtalelse om den fjerde periodiske beretning om den sociale og økonomiske situation, i Fællesskabets regioner ⁽¹⁾, at medlemsstaterne udpeger regionale observatører, som skal have til opgave at følge gennemførelsen af de regionalpolitiske foranstaltninger og aflægge rapport til Kommissionen og medlemsstaterne.

Hvad mener Kommissionen om dette forslag?

⁽¹⁾ EFT nr. C 339 af 31. 12. 1991, s. 6.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Bruce Millan

(9. april 1992)

Kommissionen lægger megen vægt på, at regionerne selv deltager i gennemførelsen af EF's regionalpolitik. Et eksempel herpå er partnerskabet som led i strukturfondsreformen. Det indgår i disse ordninger, at fondene forvaltes via tilsynsudvalg, hvis medlemmer kommer fra regionerne og medlemsstaterne såvel som fra Kommissionen.

Et af tilsynsudvalgenes vigtigste ansvarsområder er evalueringen af forløbet af gennemførelsen af fællesskabsstøtterammerne, undersøgelse af de økonomiske virkninger og fremsættelse af ændringsforslag. Kommissionen tilstræber at fremme generel samhørighed i tilsynsudvalgenes arbejde og at høste almene erfaringer med henblik på fremtiden.

I betragtning heraf er Kommissionen af den opfattelse, at et net af »regionale observatører«, som Det Økonomiske

og Sociale Udvalg har anbefalet, ville overlappe meget af tilsynsudvalgenes arbejde.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 303/92

af Raymonde Dury (S)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(24. februar 1992)

(92/C 202/94)

Om: Adgang til stillinger i den offentlige administration

Kommissionen fastlagde i sin henstilling af 18. marts 1988 følgende fire aktivitetsområder i den offentlige administration, der først og fremmest skal omfatte den for EF-medlemsstaternes borgere fastsatte ret til beskæftigelse: sundhedstjenesterne, undervisningsområdet, forskning til civile formål og organer, der har til opgave at forvalte en service med kommercielt sigte.

Hvorledes har medlemsstaterne fulgt denne henstilling op? Hvordan er den nuværende situation?

Svar

(3. juli 1992)

Det er ikke Rådets opgave at udtale sig om medlemsstaternes opfølgning af Kommissionens meddelelse med overskriften »Fri bevægelighed for arbejdstagerne og adgang til stillinger i den offentlige administration i medlemsstaterne — Kommissionens indsats i forbindelse med anvendelsen af artikel 48, stk. 4, i EØF-Traktaten« ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. C 72 af 18. 3. 1988, s. 2.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 323/92

af Yves Verwaerde (LDR)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(27. februar 1992)

(92/C 202/95)

Om: Bekæmpelse af luftforurening — frist for gennemførelse i national ret — omsættelse af direktiv af 1. oktober 1991

Som et led i bekæmpelsen af luftforurening er der vedtaget et nyt direktiv — 91/542/EØF ⁽¹⁾ — den 1. oktober 1991 om emission af forurenende luftarter fra dieselmotorer til fremdrift af køretøjer.

Mener Kommissionen, at fristen for dette direktivs gennemførelse i national ret, som er fastsat til den 1. januar 1992, er realistisk?

⁽¹⁾ EFT nr. L 295 af 25. 10. 1991, s. 1.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**
(27. april 1992)

Gennemførelsesdatoen den 1. januar 1992 optræder i Kommissionens oprindelige forslag af 15. juni 1990.

Rådet vedtog enstemmigt forslaget den 1. oktober 1991 uden at ændre denne dato under hensyntagen til direktivets betydning for bekæmpelsen af luftforurening.

Kommissionen og Rådet har således ment, at i foreliggende tilfælde var det tilstrækkeligt med et tidsrum af tre måneder mellem vedtagelsesdatoen og gennemførelsesdatoen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 329/92
af John McCartin (PPE)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(27. februar 1992)
(92/C 202/96)

Om: Kvægpræmier i 1991

Er Kommissionen bekendt med, at en stor procentdel af kvæg- og fårepræmierne for 1991 endnu ikke er blevet udbetalt til irske landbrugere ved udgangen af januar 1992?

Kommissionen bedes oplyse, hvor store præmier der inden udgangen af 1991 er blevet udbetalt for produktionsåret 1991 til landmænd i de enkelte medlemsstater?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Ray Mac Sharry**
(6. maj 1992)

Forskuddene for moderfårspræmien for produktionsåret 1991 blev fastsat af Kommissionen henholdsvis den 16. juli og den 11. november 1991. Den definitive præmie vil blive fastsat i løbet af foråret i 1992. Det er op til medlemsstaterne, om de vil udbetale forskud, men udbetalingen af 1991-præmierne skal være afsluttet senest den 31. december 1992. Er række medlemsstater udbetaler ikke forskud.

Kommissionen er bekendt med, at udbetalingerne af det første forskud i Irland — bortset fra individuelle krav i forbindelse med særlige vanskeligheder — blev afsluttet i løbet af efteråret 1991, og at udbetalingen af det andet forskud også er afsluttet. Da der udbetales moderfårspræmie til over 50 000 fåreproducenter i Irland, finder Kommissionen det meget tilfredsstillende, at udbetalingen har kunnet finde sted inden for en så kort periode.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 367/92
af Sérgio Ribeiro (CG)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(27. februar 1992)
(92/C 202/97)

Om: Kommissionen og Republikken Cuba

Ifølge pressen har kommissionsmedlemmet Abel Matutes fremsat erklæringer om henrettelsen i Republikken Cuba af en person, som var anklaget og dømt for sabotage og terrorisme.

Dersom Matutes havde benyttet lejligheden til at fordømme dødsstraffen, ville han være blevet støttet af alle, som er modstandere af denne straf, herunder spørgeren. Når han imidlertid udtaler, at »Fidel Castros kommunistiske regime ender sine dage på samme måde, som det begyndte: ved at lade folk skyde«, er jeg dybt uenig. Det er jeg, fordi det styre, Fidel Castro symboliserer, blev til gennem modstand og et oprør, hvis mål var befrielse fra et diktatorisk og barbarisk regime med mange menneskeliv på samvittigheden, til dels ved skydning, og fordi et kommissionsmedlem ikke kan eller i det mindste ikke bør tage stilling til, hvornår et bestående regimes dage er talte.

Personen Matutes kan have alle de opfattelser og ønsker vedrørende Cuba, som tænkes kan, og hvor meget jeg end måtte være uenig heri, vil jeg respektere dem, men kommissionsmedlemmet Matutes kan ikke fremsætte disse opfattelser eller ønsker som udtryk for Kommissionens opfattelse. Det kan kun være tilfældet, hvis han får mandat dertil.

Var det tilfældet?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Abel Matutes**
(10. april 1992)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på mundtlig forespørgsel nr. H-132/92, som Luciana Castellina fremsatte i spørgetiden under Europa-Parlamentets session i marts 1992 ⁽¹⁾.

De udtalelser, som det ærede medlem henviser til, blev fremsat som reaktion på den næsten omgående henrettelse af oppositionspolitikeren, Diaz, nogle dage efter den cubanske domstols dødsdom under omstændigheder, som er uacceptable i henseende til de generelle principper for menneskerettigheder og retten til forsvar.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger, nr. 3-415 (marts 1992).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 398/92**af Ben Visser (S)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(27. februar 1992)**(92/C 202/98)***Om: Brændstoffer med lavt svovlindhold**

Efter mange drøftelser og lange omveje begynder industrien nu at udarbejde konkrete planer for en omfattende produktion af dieselolie med lavt svovlindhold. Olieselskabet Esso har bebudet, at det vil bygge et anlæg i Nederlandene, hvor der efter 1995 på årsbasis kan produceres omkring 2 mio. tons dieselolie med lavt svovlindhold. Dette anlæg kan ud over at fremstille dieselolie med lavt svovlindhold også producere flybrændstof, råbenzin og råstoffer til ethylenproduktion med lavt svovlindhold.

1. Kan Kommissionen oplyse, hvor stor efterspørgslen efter dieselolie anslås at blive, når den skærpede norm på maksimalt 0,5 vægtprocent svovl i dieselolie træder i kraft den 1. oktober 1996?
2. Hvilken produktionskapacitet har de store olieselskaber fastsat for dieselolie med lavt svovlindhold for de kommende år? Hvis denne er lavere end den forventede efterspørgsel, hvilke konklusioner drager Kommissionen da?
3. Agter Kommissionen da det nu også synes muligt at fremstille flybrændstof og andre råstoffer med lavt svovlindhold i stort omfang, i løbet af kort tid at udarbejde direktiver for disse stoffer på samme måde som for dieselolie?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(18. maj 1992)

For øjeblikket er svovlindholdet i visse flydende brændstoffer, herunder dieselolie, fastlagt i direktiv 75/716/EØF ⁽¹⁾, ændret ved direktiv 87/219/EØF ⁽²⁾, til et maksimalt niveau på 0,3 vægtprocent eller 0,2 vægtprocent, hvis medlemsstaterne af hensyn til miljøet kræver dette niveau i bestemte områder.

Ved Kommissionens forslag ⁽³⁾ til ændring af direktiv 75/716/EØF indføres blandt andet et niveau på 0,05 vægtprocent svovl for dieselolie fra den 1. oktober 1996, og der kræves gradvis indført mulighed for at kunne købe dette produkt. Dette forslag er for øjeblikket til drøftelse i Europa-Parlamentet og Rådet, og Rådet er for nylig nået til politisk enighed om en fælles holdning. I en ny undersøgelse anslås det, at det samlede behov for dieselolie i 1996/1997 i EF bliver på omkring 97-99 mio. tons. For øjeblikket venter olieindustrien på resultatet af Kommissionens drøftelser, inden den fastlægger den fornødne afsvovlingskapacitet. Flybenzin har i praksis

ofte et meget lavt svovlindhold, men de internationale standarder anfører maksimalt 0,3%. Følgerne af lavere grænser undersøges for øjeblikket.

⁽¹⁾ EFT nr. L 307 af 27. 11. 1975.

⁽²⁾ EFT nr. L 91 af 3. 4. 1987.

⁽³⁾ Dok. KOM(91) 154 endelig udg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 405/92**af Raymonde Dury (S)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(2. marts 1992)**(92/C 202/99)***Om: En europæisk fond for skadesløsholdelse af ofre for defekte produkter**

Skabelsen af det store marked og den frie bevægelighed for varer samtidig med, at medlemsstaternes retssystemer stadig er fundamentalt forskellige og afgrænsede over for hinanden, kan i realiteten bevirke, at personer, der lider skade som følge af defekte produkter, i høj grad svigtes. Hvad mener Kommissionen om oprettelsen af en europæisk fond for skadesløsholdelse af ofre for defekte produkter?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(8. april 1992)

En af De Europæiske Fællesskabers opgaver har siden oprettelsen været at tilnærme medlemsstaternes lovgivninger, for så vidt som de »indvirker direkte på fællesmarkedets oprettelse eller funktion« (EØF-Traktatens artikel 100).

Under udførelsen af denne opgave vedtog Rådet den 25. juli 1985 på forslag af Kommissionen et direktiv om tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om produktansvar (85/374/EØF) ⁽¹⁾. Dette direktiv er baseret på princippet om et ansvar uafhængigt af fabrikantens fejl som det mest hensigtsmæssige system til beskyttelse af ofre for defekte produkter, samtidig med at medlemsstaternes juridiske traditioner respekteres.

Kommissionen, Parlamentet og Rådet har afvist tanken om at oprette en europæisk fond for skadesløsholdelse, idet en sådan ordning ikke ville være forenelig med medlemsstaternes traditioner.

Kommissionen henviser det ærede medlem til dette direktiv.

⁽¹⁾ EFT nr. L 210 af 7. 8. 1985.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 410/92**af Raymonde Dury (S)****til Rådet for De Europæiske Fællesskaber***(2. marts 1992)**(92/C 202/100)*

Om: Revision af bestemmelserne i direktivet af 3. oktober 1989 om tv-radiospredningsvirksomhed

Bør man ikke inden for et område som det audiovisuelle, hvor der til stadighed sker ændringer, stille det spørgsmål, om ikke bestemmelserne er fastsat for snævert, og om ikke de risikerer at få den modsatte virkning af den ønskede? Er det i så fald ikke nødvendigt, hurtigere end bestemt at foretage en reevaluering af de i direktiv 89/552/EØF ⁽¹⁾ fastsatte bestemmelser?

⁽¹⁾ EFT nr. L 298 af 17. 10. 1989, s. 23.

Svar*(3. juli 1992)*

Direktiv 89/552/EØF, der skal sikre fri spredning af udsendelser, lette erhvervsudøvelsen i Fællesskabet på de berørte områder og bevare den kulturelle egenart i Fællesskabet, er en del af programmet for åbningen af det indre marked og giver i stor udstrækning medlemsstaterne mulighed for at gå videre end direktivet i deres bestræbelser på at opfylde ovennævnte målsætninger, således at de kan tilpasse sig til eventuelle forandringer på det audiovisuelle område.

I øvrigt henvises der i artikel 128, stk. 2, i Traktaten om Den Europæiske Union til kunstneriske og litterære frembringelser, herunder i den audiovisuelle sektor.

For så vidt angår en hurtigere reevaluering af direktivets virkninger, henviser Rådet til, at datoen for medlemsstaternes gennemførelse af direktivet er fastsat til den 3. oktober 1991. Direktivet har således kun været i kraft i fem måneder. Det er formentlig for tidligt at søge at evaluere virkningerne efter en så kort periode. Så længe Kommissionen ikke har taget initiativ til at fremskynde den fornyede behandling, der er omhandlet i direktivets artikel 26, forekommer den fastsatte tidsplan hensigtsmæssig.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 411/92**af Raymonde Dury (S)****til Rådet for De Europæiske Fællesskaber***(2. marts 1992)**(92/C 202/101)*

Om: Fremme af den audiovisuelle produktion

I sit svar på min forespørgsel nr. 1615/91 ⁽¹⁾ oplyser Rådet, at direktiv 89/552/EØF ⁽²⁾ flere steder afspejler

viljen til at fremme foranstaltninger, der kan befordre den audiovisuelle produktions rigdom og mangfoldighed i lande med en mindre produktionskapacitet, og til at styrke fjernsynsselskaberne i disse lande, således at de bliver i stand til at tiltrække de nødvendige reklameindtægter.

Kan Rådet oplyse, hvilke steder i direktivet det henviser til, og hvilken anvendelse der kan gøres heraf i praksis over for de farer, jeg påpegede i min forespørgsel nr. 1615/91?

⁽¹⁾ EFT nr. C 20 af 27. 1. 1992, s. 22.

⁽²⁾ EFT nr. L 298 af 17. 10. 1989, s. 23.

Svar*(3. juli 1992)*

Rådet skal først og fremmest minde om, at direktivet af 3. oktober 1989 om udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed navnlig tager sigte på at fremme europæiske audiovisuelle produktioner.

Direktiv 89/552/EØF fastsætter, at medlemsstaterne skal sikre modtagefrihed og ikke må hindre retransmission på deres område af fjernsynsudsendelser fra andre medlemsstater. For at sikre fri udveksling af udsendelser fastsætter direktivet de nødvendige mindsteregler.

I henhold til artikel 3, stk. 1, kan medlemsstaterne dog for så vidt angår de tv-radiospredningsorganer, som hører under deres myndighed, indføre mere detaljerede bestemmelser på de områder, der er omfattet af direktivet.

I betragtning nr. 13 præciseres det i øvrigt, at direktivet ikke berører medlemsstaternes og disses myndigheders beføjelser vedrørende organisation — herunder koncessionsordninger, administrative tilladelser og beskatning — samt finansiering af udsendelserne og programindhold.

En selvstændig kulturel udvikling i medlemsstaterne og bevarelsen af den kulturelle mangfoldighed i Fællesskabet vil derfor blive opretholdt.

Det præciseres i artikel 8, at når medlemsstaterne af sprogpoltiske hensyn anser det for nødvendigt, har de mulighed for, under overholdelse af fællesskabsretten, at fastsætte mere detaljerede eller strengere regler for visse eller samtlige udsendelser fra tv-radiospredningsorganer, der henhører under deres myndighed, navnlig på grundlag af sprogkriterier.

I betragtning nr. 22 understreges direktivets kulturelle dimension, og der henvises navnlig til situationen i de lande, der har ringe produktionskapacitet, eller hvis sprog har begrænset udbredelse.

Ved Rådets afgørelse 90/685/EØF af 21. december 1990 om MEDIA-programmet ⁽¹⁾, som ligeledes blev nævnt i Rådets svar på forespørgsel nr. 1615/91, stilles de nødvendige midler til rådighed for medlemsstaterne til

udvikling af den europæiske kulturs rige mangfoldighed, og i artikel 2 om formålet med handlingsprogrammet henvises der udtrykkeligt til lande, der har en begrænset audiovisuel produktionskapacitet, og som dækker et begrænset geografisk område, og hvis sprog har en beskeden udbredelse i Europa.

(¹) EFT nr. L 380 af 31. 12. 1990, s. 37.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 415/92

af José Valverde López (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(2. marts 1992)

(92/C 202/102)

Om: Kommissionens beslutning om selektive distributionsnet

Kommissionen har vedtaget en beslutning vedrørende kosmetiske produkter, som er omfattet af en kontrakt, der giver adgang til et selektivt distributionsnet. Beslutningen fastlægger betingelserne for markedsføring af produkter i Fællesskabet og vedrører helt konkret selskabet »Yves Saint Laurent Parfums« (92/33/EØF) (¹). Det fremgår, at Kommissionen på baggrund heraf vil kunne foretage en vurdering af lignende sager. Kan man heraf udlede, at der i forbindelse med de tvistsspørgsmål, der er opstået i en række medlemslande, om salget af en række toiletartikler, kosmetiske produkter, parfumevarer og særlige fødevarer, hvis emballage bærer påskriften »Fås kun på apoteker«, kan henvises til ovennævnte kontrakttype?

(¹) EFT nr. L 12 af 18. 1. 1992, s. 24.

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af sir Leon Brittan

(24. april 1992)

Den beslutning Kommissionen vedtog den 16. december 1991 i sagen »Yves Saint Laurent Parfums« vedrører specielt spørgsmålet om selektiv distribution af kosmetiske luksusartikler.

Hvad derimod angår den sektor, hvortil det ærede medlem henviser — nemlig sektoren for såkaldte parafarmaceutiske produkter — skal man erindre om, at Kommissionen den 11. januar 1991 vedtog en foreløbig beslutning (¹) i henhold til artikel 15, stk. 6, i Rådets forordning nr. 17, hvori det over for Société d'Hygiène Dermatologique de Vichy blev fastslået, at distributionssystemet for kosmetiske produkter »Vichy« — for så vidt salg heraf kun kunne finde sted via apoteker — faldt inden for EØF-Traktatens artikel 85, stk. 1, og ikke kunne meddeles fritagelse i henhold til artikel 85, stk. 3. Retten i Første Instans har netop stadfæstet denne

beslutning, der var blevet anfægtet af Société d'Hygiène Dermatologique de Vichy (dom af 27. februar 1992 i sag T-19/91).

Efter denne foreløbige beslutning vil Kommissionen i en senere endelig beslutning tage stilling til hele spørgsmålet om betingelserne for adgang til distributionsnettet for kosmetiske produkter, der sælges under mærket »Vichy«.

(¹) EFT nr. L 75 af 21. 3. 1991.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 422/92

af Brigitte Ernst de la Graete (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(2. marts 1992)

(92/C 202/103)

Om: Program for sektorbestemt omstilling af våbenindustrien

På mødet i Udvalget om Økonomi, Valutaspørgsmål og Industripolitik den 27. januar 1992 pegede Martin Bangemann, næstformand i Kommissionen, på muligheden for at iværksætte et program for en sektorbestemt omstilling af våbenindustrien i lighed med RECHAR-programmet.

Vil Kommissionen give nærmere oplysninger om den etapevise gennemførelse af dette program, de fastsatte tidsfrister for en sådan gennemførelse samt de bevillinger, den agter at yde hertil?

Agter Kommissionen at koordinere det nye program og PERIFRA-programmet, som Europa-Parlamentet har vedtaget at forlænge i 1992, og som (ganske vist kun delvist) har de samme målsætninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann

(21. maj 1992)

Kommissionen følger med interesse, hvilke økonomiske og sociale følger nedskæringen af forsvarsudgifterne har i medlemsstaterne. Da den har konstateret behovet for en strukturel tilpasning af de industrier, der er tilknyttet forsvaret, undersøger den, hvilke følger denne tilpasning kan få for nogle regioner i Fællesskabet, samt hvilke muligheder der er for at styrke disses evne til at klare udfordringen.

Denne undersøgelse falder inden for rammerne af retningslinjerne i Kommissionens meddelelse til Rådet om de finansielle overslag for 1993/1997 (¹), især de retningslinjer der tager sigte på at tage højde for industrielle forandringer på fællesskabsplan. Det fremgår af de undersøgelser, der i nogen tid har været foretaget i

Kommissionen, at industrier, der er tilknyttet forsvaret, er et relevant eksempel på en række industriaktiviteter, som står over for dybtgående ændringer i de kommende år.

Da der ikke findes nogen beslutning om et initiativ af den art, som det ærede medlem omtaler, bortfalder spørgsmålet om samordning med den særlige PERIFRA-indsats.

(¹) Fra Fællesakten til Maastricht-Traktaten — Mål og Midler, KOM(92) 2000 af 11. 2. 1992.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 436/92

af Virginio Bettini og Gianfranco Amendola (V)
til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(2. marts 1992)

(92/C 202/104)

Om: Udryddelse af munkesælen i Middelhavet

Under henvisning til, at munkesælen i Middelhavet (hvoraf der kun er 300 eksemplarer tilbage) er i fare for fuldstændig udryddelse på grund af, at der i Middelhavet er udbredt den samme virus, som har bevirket massedød af bl.a. 17 000 sæler i Atlanterhavet og af delfiner i Middelhavet,

under henvisning til, at der findes mikrobiologiske beviser på tilstedeværelsen af *Pastereuda* bakterier og *Pseudomonas* og på Morbillivirus i næse og mund i de munkesæler, der har overlevet på Chafarinas-øerne (Spanien) med en alvorlig luftvejssygdom til følge,

under henvisning til, at der i 1991 blev fundet fem sæler døde på forskellige steder langs Nordafrikas middelhavskyst, som var døde af ukendt årsag,

hvilke foranstaltninger agter Kommissionen da at træffe for at forhindre, at de få munkesæler, der stadig er tilbage i Middelhavet omkring Spanien, Portugal, Grækenland og Italien, forsvinder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana

(24. april 1992)

De spanske myndigheder har truffet alle nødvendige foranstaltninger for at hæge om munkesælen ved Chafarinas-øerne.

Endvidere har Kommissionen udarbejdet et program for bevarelse af arten inden for rammerne af finansforordningen for ACNAT (fællesskabsforanstaltninger til bevarelse af naturen).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 443/92

af Cristiana Muscardini (NI)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(2. marts 1992)

(92/C 202/105)

Om: Ændring af direktiv om beskyttelse af kvindelige arbejdstagere under svangerskab

Er Rådet orienteret om, at vedtagelse af direktivet om beskyttelse af kvindelige arbejdstagere under graviditet, barselsorlov og forlænget barselsorlov i virkeligheden udgør et tilbageskridt både med hensyn til forsorg og socialhjælp samt sundhedspleje i forhold til de allerede gældende italienske bestemmelser.

I teksten foreslås begrænsning af den obligatoriske barselsorlov for arbejdstageren til 14 uger og den indeholder ikke bestemmelser om fridage til mødrene med henblik på børnesygdomme. Da den desuden ikke indeholder nye beskyttelsesbestemmelser for kvindelige arbejdstagere, som tager børn i pleje eller adopterer dem, er den diskriminerende over for disse i forhold til biologiske mødre.

De fædre, som måtte udnytte disse rettigheder i stedet for mødrene diskrimineres også.

Svar

(8. juli 1992)

Rådet har fastlagt sin fælles holdning til dette direktivforslag og har fremsendt den til Europa-Parlamentet. De betragtninger, der ligger til grund for de valgte løsninger, er angivet i den begrundelse, der ledsager den fælles holdning, og som ligeledes er blevet fremsendt til Europa-Parlamentet.

Derudover gøres det ærede parlamentsmedlem opmærksom på, at der med direktivudkastet, som bygger på EØF-Traktatens artikel 118 A, indføres minimumskrav. Ifølge artikel 118 A, stk. 3, kan hver medlemsstat opretholde eller indføre strengere beskyttelsesforanstaltninger under overholdelse af Traktaten.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 465/92

af Alexandros Alavanos (CG)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(9. marts 1992)

(92/C 202/106)

Om: Overtrædelse af direktiv om tv-radiospredningsvirksomhed

1. Den græske regering har truffet foranstaltninger over for radio- og tv-stationen SKY, som har hovedsæde i

Athen. Er disse foranstaltninger i overensstemmelse med direktiv 89/552/EØF ⁽¹⁾ og helt konkret med direktivets præambel, hvori der henvises til, at »denne ret anvendt på fjernsynsspredning og -distribution også på det fællesskabsretlige plan er udtryk for et mere generelt princip, nemlig udtryksfriheden, som er nedfældet i artikel 10, stk. 1, i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og de grundlæggende frihedsrettigheder«?

2. Direktiv 89/552/EØF omfatter bl.a. modtagefrihed (artikel 2), fremme af distribution og produktion af europæiske fjernsynsprogrammer (artikel 3 til 5), forelæggelse for medlemsstaterne af Kommissionens rapport (artikel 4, stk. 3), grænser for reklamer (artikel 11), ikraftsættelse af de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme direktivet senest den 3. oktober 1991 (artikel 25).

Overholder medlemsstaterne direktivets bestemmelser? Hvad er Kommissionens mening om dette konkrete emne med hensyn til situationen i Grækenland og navnlig med hensyn til artikel 25, artikel 4, stk. 3, og artikel 11?

⁽¹⁾ EFT nr. L 298 af 17. 10. 1989, s. 23.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(21. maj 1992)

Kommissionen råder ikke over oplysninger om de foranstaltninger, som den græske regering i henhold til det ærede medlem skulle have truffet over for radio- og tv-stationen SKY.

Kommissionens tjenestegrene er i øjeblikket i færd med at undersøge, hvor langt man er nået med gennemførelsen af direktiv 89/552/EØF i de forskellige medlemsstaters lovgivning, og med hensyn til situationen i specielt Grækenland henvises det ærede medlem til svar på skriftlig forespørgsel nr. 280/92 af Mihail Papayannakis ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. C 183 af 20. 7. 1992.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 501/92

**af Victor Manuel Arbeloa Muru (S)
til Rådet for De Europæiske Fællesskaber**

(16. marts 1992)

(92/C 202/107)

Om: Narkotikabekæmpelsesprogrammet

Hvordan går det med at få udarbejdet det narkotikabekæmpelsesprogram, som blev vedtaget på Det Europæiske Råd i Rom den 14. december 1990?

Hvilken betydning får det i forbindelse med det netop oprettede Europæiske Narkotikaovervågningscenter og Den Europæiske Uge, som efter planen skal finde sted i andet kvartal i år?

Svar

(7. juli 1992)

Den europæiske narkotikabekæmpelsesplan er ved at blive gennemført, og CELAD vil inden for den nærmeste fremtid undersøge, om der bør aflægges rapport om det hidtidige arbejde på Det Europæiske Råds samling i Lissabon.

En af de foranstaltninger, der anbefales i denne plan, er oprettelsen af et europæisk narkotikaovervågningscenter. Kommissionen har forelagt et forslag til forordning, som Europa-Parlamentet har afgivet udtalelse om og som i nær fremtid vil blive behandlet i Rådet. Det Europæiske Råd opfordrede på samlingen i Maastricht Det Europæiske Fællesskabs institutioner til at gøre alt for, at retsaktens vedrørende Det Europæiske Narkotikaovervågningscenter kan blive vedtaget inden den 30. juni 1992.

Den europæiske narkotikabekæmpelsesuge indgår som en af de foranstaltninger, der er foreslået med henblik på en mere effektiv forebyggelse af narkotikamisbrug, navnlig blandt unge.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 533/92

af Wilfried Telkämper (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(16. marts 1992)

(92/C 202/108)

Om: Pligt til at foretage en vurdering af projekters indvirkning på miljøet i forbindelse med ændringer af projekter

I henhold til artikel 1 i direktiv 85/337/EØF ⁽¹⁾ forstås ved projekter:

»— gennemførelse af anlægsarbejder eller andre installationer eller arbejder, — andre indgreb i det naturlige miljø eller i landskaber, herunder sådanne, der tager sigte på udnyttelse af ressourcer i undergrunden.«

I denne begrebsdefinition omtales der ikke udtrykkeligt ændring af projekter. Denne omtales kun udtrykkeligt i direktivets bilag II, punkt 12, der omhandler ændring af projekter i bilag I.

For projekter i bilag I er der derimod pligt til i hvert enkelt tilfælde at foretage en vurdering af indvirkningen på miljøet (»absolut pligt til at foretage en vurdering af indvirkningen på miljøet«), jf. direktivets artikel 4, stk. 1.

Kommissionen bedes oplyse følgende:

1. Er der absolut pligt til at foretage en vurdering af indvirkningen på miljøet i forbindelse med ændring af

projekter, når projekter i bilag II gennem ændringen omdannes til projekter, som opfylder kriterierne for projekter i bilag I?

2. Er der pligt til at foretage en vurdering af indvirkningen på miljøet — i det mindste når forudsætningerne i direktivets artikel 2 er opfyldt — i forbindelse med projekter i bilag II, når disse også efter ændringen vedbliver med at være projekter i bilag II?

(¹) EFT nr. L 175 af 5. 7. 1985, s. 40.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(12. maj 1992)

I henhold til direktiv 85/337/EØF skal der kun foretages en vurdering af indvirkningen på miljøet i forbindelse med ændringer af projekter i bilag I, når disse bestemmelser finder anvendelse. Kommissionen er dog af den opfattelse, at der i hvert enkelt tilfælde altid bør tages stilling til, hvorvidt der skal foretages en vurdering af indvirkningen på miljøet i forbindelse med ændringer af projekter i bilag II, som kan påvirke miljøet i betydelig grad, f.eks. i samme grad som projekter i bilag I.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 536/92

af Winifred Ewing (ARC)

til Det Europæiske Politiske Samarbejde

(16. marts 1992)

(92/C 202/109)

Om: Østtimor — massakren i Dili

Vil udenrigsministerne på baggrund af, at det indonesiske undersøgelsesudvalg, der skulle undersøge skyderierne i Dili, Østtimor, den 12. november 1991, hvor 50 mennesker blev dræbt, har indrømmet, at det »har konstateret uacceptabelt mange fejl ved sikkerhedskræfternes aktioner«, sende en klar meddelelse til de indonesiske ambassadører i samtlige EF-lande, hvoraf det fremgår, at EF ikke vil acceptere dette eller eventuelle fremtidige udslag af væbnet undertrykkelse af befolkningen i Østtimor?

Svar

(10. juli 1992)

Som det ærede medlem vil vide fra svaret på hendes mundtlige forespørgsel H-206/92 følger Fællesskabet og dets medlemsstater med dyb bekymring udviklingen med hensyn til menneskerettighederne på Østtimor.

De indonesiske myndigheder er udmærket klar over, at Fællesskabet og dets medlemsstater tillægger det stor betydning, at menneskerettighederne nøje overholdes

som anført i den erklæringen om menneskerettighederne, der blev vedtaget af Det Europæiske Råd i juni 1991 i Luxembourg, og den resolution og de regler om menneskerettigheder, demokrati og udvikling, som Rådet (udviklingssamarbejde) vedtog den 28. november 1991. Denne bekymring er endvidere kommet til udtryk i et stort antal fælleserklæringer og demarcher over for de indonesiske myndigheder.

Fællesskabet og dets medlemsstater har givet udtryk for deres skarpe fordømmelse af de indonesiske væbnede styrkers forkastelige fremfærd i forbindelse med de voldelige episoder i november 1991 i Dili, der medførte mange uskyldige og forsvarsløse borgeres død. De har desuden i deres erklæring af 3. december 1991 opfordret de indonesiske myndigheder til at reagere på det internationale samfunds kraftige misbilligelse og har støttet kravene om, at uvildige og uafhængige eksperter skal foretage en gennemgribende og troværdig undersøgelse.

Fællesskabet og dets medlemsstater afgav den 13. februar 1992 en ny erklæring, hvori de giver udtryk for deres holdning til dette spørgsmål, gående ud på, at der efter disse episoder skal tages konkrete og effektive skridt til på afgørende vis at forbedre situationen med hensyn til menneskerettighederne på Østtimor. Fællesskabet og dets medlemsstater hilser FN's medvirken i denne proces velkommen og ser nu frem til en rapport om FN-generalsekretærens personlige udsendings besøg i Indonesien og på Østtimor.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 549/92

af Pierre Bernard-Reymond (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(16. marts 1992)

(92/C 202/110)

Om: Bekæmpelse af algen »caulerpa taxifolia«

Algen »caulerpa taxifolia«, som forplanter sig og spreder sig i Middelhavet, udgør en betydelig fare for havmiljøet. Finder Kommissionen det på denne baggrund ikke nødvendigt at deltage i forskningen og bekæmpelsen af denne plage, især gennem koordineringen af de midler, de øvrige lande omkring Middelhavet råder over?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana**

(12. maj 1992)

Kommissionen skal henvise det ærede medlem til sit svar på skriftlig forespørgsel nr. 38/92 af Georgios Romeos (¹).

(¹) Se side 38 i denne Tidende.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 586/92**af Cristiana Muscardini (NI)****til Rådet for De Europæiske Fællesskaber***(19. marts 1992)**(92/C 202/111)*

Om: Ændring af grænserne mellem Italien og det tidligere Jugoslavien

Hvorledes er Rådets holdning til den nye internationale folkeretlige situation for så vidt angår Italien, Kroatien og Slovenien efter opløsningen af Jugoslavien?

Mener det ikke, at Paris-Traktaten af 10. februar 1947 er forældet for så vidt angår de dele, der vedrører afståelse af italiensk territorium til Jugoslavien, samt Osimo-Traktaten af 10. november 1975?

Mener det ikke, at ting og territorier, der tilhører folk fra Istria, Fiume og Dalmatien, bør gives tilbage til disse, og at disse folk skal orienteres om, på hvilke kirkegårde deres slægtninge, som blev dræbt i slutningen af Anden Verdenskrig, er begravet?

Svar ⁽¹⁾

(10. juli 1992)

De spørgsmål, som det ærede medlem rejser, er ikke blevet drøftet inden for rammerne af Det Europæiske Politiske Samarbejde.

⁽¹⁾ Dette svar er givet af udenrigsministrene forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde, hvorunder dette anliggende hører.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 587/91**af Madron Seligman (ED)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(19. marts 1992)**(92/C 202/112)*

Om: Buspassagerers sikkerhed

Den 12. november 1990 besvarede Kommissionen min forespørgsel nr. 2041/90 ⁽¹⁾ om buspassagerers sikkerhed og specielt buskarrosseriernes forholdsvis spinkle konstruktion. Kommissionen havde på det tidspunkt ikke fundet nogen begrundelse for at indføre et direktiv om buskarrosserier.

I mellemtiden udsættes passagerer stadig for ulykker med dødelig udgang og alvorlige legemsbeskadigelser til følge,

når det køretøj, de befinder sig i, kommer ud for et kraftigt sammenstød eller vælter.

De Forenede Nationers Økonomiske Kommission for Europa (ECE) har vedtaget forordning nr. 66 om sikkerhedskravene til buskarrosserier. Hvilke medlemsstater retter sig efter denne forordning?

Selv om Kommissionen har den opfattelse, at sikkerheden i busser hovedsagelig er et spørgsmål om at begrænse hastigheden, hvad mener den så om at gøre de tekniske krav i ECE's forordning nr. 66 obligatoriske?

Vil det ikke være i forbrugernes interesse, at der vedtages ensartede sikkerhedsbestemmelser for busser overalt i EF?

⁽¹⁾ EFT nr. C 94 af 11. 4. 1991, s. 29.

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(7. maj 1992)

Det er korrekt, at forordning nr. 66 udarbejdet af Den Økonomiske Kommission for Europa under FN fungerer som en standard for styrken af bussers ydre struktur.

Blandt Fællesskabets medlemsstater har Belgien, Tyskland, Nederlandene og Det Forenede Kongerige gennemført denne forordning. I Det Forenede Kongerige f.eks. skal alle nye busser, der indregistreres efter 1. oktober 1993, være i overensstemmelse med UN-ECE-forordning nr. 66.

I mange medlemsstater opfylder en række nye busser på markedet allerede de relevante krav.

Med hensyn til sikkerhedsseler har Frankrig, Tyskland, Nederlandene og Det Forenede Kongerige godkendt UN-ECE-forordning nr. 80, som indeholder tekniske krav til stolerygge. Disse er således udformet, at de holder passagerer, der sidder bag sæder forsynet med disse specielle stolerygge, tilbage.

I busser forsynet med tilbageholdelsessystemer, der er i overensstemmelse med kravene i UN-ECE-forordningen, skønnes det ikke nødvendigt at installere sikkerhedsseler.

Kommissionen vil nøje overvåge den fremtidige udvikling af busser med hensyn til styrken af deres ydre strukturer og tilbageholdelsessystemerne. Hvis statistikker fra medlemsstaterne viser, at den ydre struktur på nye busser er særlig udsat for at bryde sammen i tilfælde af en ulykke, og at der ikke findes tilbageholdelsessystemer i disse køretøjer, vil Kommissionen overveje at udarbejde relevante forslag med henblik på at forbedre bussers og rutebilers trafiksikkerhed.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 598/92**af Sérgio Ribeiro (CG)****til Rådet for De Europæiske Fællesskaber***(19. marts 1992)**(92/C 202/113)*

Om: Indonesien — Østtimor og begivenhederne i november 1991

Som svar på et spørgsmål under mødeperioden i februar 1992 orienterede formanden for Rådet, efter at have henvist til, at spørgsmålet henhørte under EPS, om EF's holdning i forbindelse med Indonesien og Østtimor, hvoraf det fremgik, at Rådet ikke anså de foranstaltninger, som den indonesiske regering hidtil havde iværksat i forbindelse med begivenhederne i november 1991 for tilfredsstillende, samt at Rådet påtænkte at fremsætte en ny erklæring som opfølgning af erklæringen af 3. december 1991 (jf. svar på spørgsmål H-64/92) ⁽¹⁾.

Under samme spørgetid gav kommissionsmedlem Abel Matutes endnu en gang udtryk for sin tilfredshed med den indonesiske regerings »positive reaktion« og udtalte endog, at han ikke kunne mindes Europa-Parlamentets beslutning af 21. november 1991, der opfordrede udenrigsministrene i EPS og Det Europæiske Råd til at nedlægge forbud mod våbeneksport og til at tage samarbejdsaftalerne mellem EF og dets medlemsstater op til fornyet overvejelse, idet Parlamentet fordømte »de brutale drab på de seneste ofre for Indonesiens ulovlige besættelse af Østtimor«, hvilket kommissionsmedlemmet meget formildende omtalte som »de væbnede styrkers udskjelser og uregleret adfærd« (jf. svar på spørgsmål H-63/92) ⁽¹⁾.

Mener Rådet derfor ikke, hvis det selv har foretaget en vurdering, at kommissionsmedlem Abel Matutes vurdering af den indonesiske regerings reaktion er ubejleglig og agter det at fremsætte den bebudede erklæring?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger, nr. 3-414 (februar 1992).

Svar ⁽¹⁾

(10. juli 1992)

Som det ærede medlem vil vide fra svaret på hans spørgsmål H-214/92 følger Fællesskabet og dets medlemsstater med dyb bekymring udviklingen med hensyn til menneskerettighederne på Østtimor.

De indonesiske myndigheder er udmærket klar over, at Fællesskabet og dets medlemsstater tillægger det stor betydning, at menneskerettighederne nøje overholdes som anført i den erklæring om menneskerettighederne, der blev vedtaget af Det Europæiske Råd i juni 1991 i Luxembourg, og den resolution og de regler om menneskerettigheder, demokrati og udvikling, som Rådet (ud-

viklingssamarbejde) vedtog den 28. november 1991. Denne bekymring er endvidere kommet til udtryk i et stort antal fælleserklæringer og demarcher over for de indonesiske myndigheder.

Fællesskabet og dets medlemsstater har givet udtryk for deres skarpe fordømmelse af de indonesiske væbnede styrkers forkastelige fremfærd i forbindelse med de voldelige episoder i november 1991 i Dili, der medførte mange uskyldige og forsvarsløse borgeres død. De har desuden i deres erklæring af 3. december 1991 opfordret de indonesiske myndigheder til at reagere på det internationale samfunds kraftige misbilligelse og har støttet kravene om, at uvildige og uafhængige eksperter skal foretage en gennemgribende og troværdig undersøgelse.

Fællesskabet og dets medlemsstater afgav den 13. februar 1992 en ny erklæring, hvori de giver udtryk for deres holdning til dette spørgsmål, gående ud på, at der efter disse episoder skal tages konkrete og effektive skridt til på afgørende vis at forbedre situationen med hensyn til menneskerettighederne på Østtimor. Fællesskabet og dets medlemsstater hilser FN's medvirken i denne proces velkommen og ser nu frem til en rapport om FN-generalsekretærens personlige udsendings besøg i Indonesien og på Østtimor.

De gentog desuden deres støtte til De Forenede Nationers generalsekretær i hans bestræbelser på at nå frem til en retfærdig, omfattende og internationalt accepteret løsning på Østtimorproblemet under fuld hensyntagen til de legitime interesser og forhåbninger hos befolkningen på Østtimor. I den forbindelse erklærede de også, at de går ind for, at der indledes en dialog uden forhåndsbetingelser og under generalsekretærens auspicier mellem Portugal og Indonesien, svarende til det konstruktive forslag, Portugal har fremsat for nylig.

Udtalelser fremsat af medlemmer af Kommissionen bliver ikke drøftet inden for rammerne af Det Politiske Samarbejde ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dette svar er givet af udenrigsministrene forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde, hvorunder dette anliggende hører.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 605/92**af Raymonde Dury (S)****til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber***(23. marts 1992)**(92/C 202/114)*

Om: Regler for drivgasser til spraydåser

En kvinde er for nylig blevet alvorligt forbrændt, da en spraydåse eksploderede. Årsagen til ulykken var, at den

drivgas, der var anvendt i spraydåsen, har den ulempe, at den er yderst brandfarlig ved kontakt med åben ild.

Mener Kommissionen ikke, at producenterne af spraydåser skal have pligt til at anvende drivgasser som nitrogen eller nitrogenoxid, der ikke frembyder denne fare, og som ikke angriber ozonlaget?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Martin Bangemann**

(20. maj 1992)

Kommissionen, der for nylig har fået kendskab til nogle ulykker i forbindelse med aerosoler indeholdende yderst brandbare drivmidler, undersøger for tiden, hvilke foranstaltninger der bør træffes på fællesskabsplan for at gøre anvendelsen af disse materialer sikrere. Den planlægger især en udvikling af direktiv 75/324/EØF ⁽¹⁾ om aerosoler med henblik på, at der skal tages bedre hensyn til de farer, der opstår ved, at man er begyndt at anvende ovennævnte luftarter som erstatning for chlorfluocarbone (CFC), der ikke kan brænde.

Det forventes, at sådanne foranstaltninger også vil få den virkning, at industrien anspores til yderligere at udvikle passende erstatninger, særlig for de førnævnte drivmidler, idet foranstaltningerne vil få betydning for opbevaring, markedsføring og distribution af de nævnte aerosoler.

De oplysninger om dette særlige punkt, som Kommissionen er i besiddelse af giver anledning til at mene, at anvendelse af ufarlige drivmidler såsom kvælstof eller lattergas i almindelighed kun kan finde sted dér, hvor det sker i dag (levendsmiddelsektoren og de højteknologiske industrisektorer). Disse luftarter sammentrykkes nemlig ved påfyldningen, og der er derfor ikke, som det er tilfældet med flydende drivmidler, ligevægt mellem den flydende og den luftformige fase. Under brugen vil dette medføre, at det indre tryk falder, hvorfor det ikke er muligt at opretholde det nødvendige resttryk for en tilfredsstillende udtømmning af det aktive stof. I øvrigt giver disse uopløselige luftarter problemer med hensyn til den fysiske og kemiske forligelighed med visse aktivstoffer, hvilket gør dem uegnede, især når der kræves en meget fin forstøvning.

Med hensyn til forskning i og udvikling af erstatninger har industrien allerede foretaget betydelige investeringer. Kommissionen vil fremme de initiativer, der på dette særlige område tager sigte på en bedre forbrugerbeskyttelse.

⁽¹⁾ EFT nr. L 147 af 9. 6. 1975.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 608/92

af Gijs de Vries (LDR)

til Det Europæiske Politiske Samarbejde

(23. marts 1992)

(92/C 202/115)

Om: Krænkelse af menneskerettighederne i Egypten

I de seneste måneder har Amnesty International to gange henledt opmærksomheden på sager, hvor mennesker er blevet tortureret, tilbageholdt på ubestemt tid eller er sporløst forsvundet i Egypten (»Egypt: Ten years of torture«, oktober 1991, »Egypt: Security police detentions undermine the rule of Law«, januar 1992).

Hvilke særlige skridt har De Tolv taget i de seneste måneder for at henstille til den egyptiske regering, at den bringer disse krænkelse af Den Internationale Konvention om Borgerlige og Politiske Rettigheder til ophør?

Svar

(10. juli 1992)

Fællesskabet og dets medlemsstater har noteret sig rapporterne om krænkelse af menneskerettighederne i Egypten, selv om rapporterne fra Amnesty International ikke specifikt er blevet drøftet inden for rammerne af EPS. De egyptiske myndigheder er udmærket klar over, at Fællesskabet og dets medlemsstater tillægger det stor betydning, at retsstatsprincipperne overholdes, og at de forpligtelser, som Egypten har påtaget sig som følge af landets tiltrædelse af internationale konventioner om menneskerettigheder, nøje opfyldes.

I erklæringen om menneskerettighederne, der er vedtaget af Det Europæiske Råd i Luxembourg, er det udtrykkeligt anført, at »respekt for, fremme og beskyttelse af menneskerettighederne er en afgørende faktor i de internationale forbindelser . . . samt i forbindelserne mellem Fællesskabet og dets medlemsstater og tredjelande«. Fællesskabet og dets medlemsstater tager hensyn til tredjelandes handlinger i forbindelse med respekt for menneskerettighederne og demokratiet, når de fastlægger deres politik over for de pågældende lande.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 612/92

af Jean-Pierre Raffarin (V)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(23. marts 1992)

(92/C 202/116)

Om: Beskyttelse af brunbjørnen i Europa

Kommissionen ydede i 1989 forskellige europæiske lande en finansiering til foranstaltninger til beskyttelse af brunbjørnen.

Kan Kommissionen give oplysninger om fordelingen af bevillingerne samt en oversigt over, hvordan de er blevet anvendt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Carlo Ripa di Meana
(12. maj 1992)

Ja, Kommissionen ydede i 1989 to finansieringsbidrag til beskyttelsesforanstaltninger for den brune bjørn med det formål at retablere en population af bjørne, som er tilstrækkelig stor til at populationsdynamikken kan sikre artens overlevelse trods ulykkerne.

Kommissionen er i denne forbindelse gået med til at støtte dels et projekt til beskyttelse af den brune bjørn i Pyrenæerne med et beløb på 80 000 ecu, hvor støttemodtageren er Fonds Français pour la Nature et l'Environnement, og dels et projekt til beskyttelse af den brune bjørn i Grækenland, Italien og Spanien med et beløb på 170 000 ecu, hvor støttemodtageren er Institut Royal des Sciences Naturelles de Belgique.

En opgørelse over disse bevarelsesforanstaltninger vil først foreligge efter forelæggelsen af de endelige rapporter for Kommissionen, som er berammet til den 30. juni 1992.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 620/92
af Filippos Pierros (PPE)
til Rådet for De Europæiske Fællesskaber
(23. marts 1992)
(92/C 202/117)

Om: Strukturforanstaltninger til støtte af tekstilindustrien

I en tale til Europa-Parlamentets Udvalg om Økonomi, Valutaspørgsmål og Industripolitik den 19. februar 1992 meddelte Rådets formand, Portugals industri- og energiminister, Mira Amaral, at Rådet agtede at gennemføre omfattende strukturforanstaltninger til fordel for den hårdt trængte tekstilindustri. I indlægget understregede han, at denne sektor er hårdt presset bl.a. på grund af konkurrencen udefra.

Hvilke konkrete foranstaltninger agter formandskabet, dvs. Rådet, at træffe for at løse disse særdeles alvorlige problemer inden for denne sektor, hvor der er behov for omfattende strukturel støtte?

Svar
(3. juli 1992)

Rådet (industri) drøftede allerede på samlingen den 18. november 1991 de problemer, som Fællesskabets tekstil- og beklædningsindustri giver anledning til. Rådet noterede sig ved den lejlighed, at Kommissionen agter at fremskynde diversificeringen af aktiviteterne i denne sektor og lette tilpasningen af levedygtige virksomheder i de områder, som er stærkt afhængige af tekstil- og beklædningsindustrien.

Rådet har derfor opfordret Kommissionen til når tiden er inde, at forelægge det konkrete forslag, som Rådet derfor snart vil skulle træffe afgørelse om. Spørgsmålet er opført på dagsordenen for samlingen den 24. juni 1992.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 621/92
af Filippos Pierros (PPE)
til Rådet for De Europæiske Fællesskaber
(23. marts 1992)
(92/C 202/118)

Om: Lettere adgang for små og mellemstore virksomheder til EF-støtte

I sin tale til Europa-Parlamentets Udvalg om Økonomi, Valutaspørgsmål og Industripolitik den 19. februar 1992 meddelte Rådets formand, Portugals industri- og energiminister, Mira Amaral, at Rådet havde til hensigt at give de små og mellemstore virksomheder i EF lettere og mere effektiv adgang til EF-støtte.

Formandens bemærkninger har særlig stor betydning på baggrund af den vanskelige økonomiske situation, der i dag hersker i mange medlemsstater, og som må forventes at forværres som følge af den stramning af lånepolitikken, som bestemmelserne vedrørende Den Økonomiske og Monetære Union vil medføre. Dertil kommer, at de gældende EF-støtteordninger for små og mellemstore virksomheder for størstedelens vedkommende er af forøgsmæssig karakter og ikke er udrustet med tilstrækkelige midler. Hvilke foranstaltninger agter formandskabet, dvs. Rådet, følgelig at træffe for at øge EF's muligheder for støtte til de små og mellemstore virksomheder?

Svar
(3. juli 1992)

Rådet godkendte den 29. april 1991 en resolution (1) om handlingsprogrammet til fordel for små og mellemstore virksomheder, herunder håndværksvirksomheder.

Desuden vedtog Rådet den 18. juni 1991 en afgørelse ⁽²⁾ om at afsætte et beløb på 25 mio. ecu for perioden indtil den 31. december 1993 ud over det beløb på 110 mio. ecu, der var blevet afsat ved afgørelse 89/490/EØF ⁽³⁾.

Rådet vil drøfte dette spørgsmål yderligere, når Kommissionen forelægger forslag om finansieringen af programmerne for små og mellemstore virksomheder fra udgangen af 1993.

I øvrigt har Rådet allerede behandlet meddelelser fra Kommissionen om små og mellemstore virksomheders adgang til offentlige aftaler og om deres øgede deltagelse i Fællesskabets F&U-programmer. Bestræbelserne på dette område vil blive fortsat.

Endelig har Kommissionen meddelt, at den var i færd med at undersøge emner som betalingsfristernes rolle og udviklingen af gensidige garantifonde. Rådet vil naturligvis behandle ethvert forslag herom med stor opmærksomhed.

⁽¹⁾ Rådets resolution af 27. maj 1991 (EFT nr. C 146 af 5. 6. 1991).

⁽²⁾ Afgørelse 91/319/EØF af 18. 6. 1991 (EFT nr. L 175 af 6. 7. 1991).

⁽³⁾ Afgørelse 89/490/EØF af 28. 7. 1989 (EFT nr. L 239 af 18. 6. 1989).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 628/92

af Detlev Samland (S)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(23. marts 1992)

(92/C 202/119)

Om: Indskrænkning af de borgerlige rettigheder i medfør af artikel 19 i den græske lov om statsborgerskab

I henhold til artikel 19 i den græske lov om statsborgerskab kan en person af ikke-græsk oprindelse, som forlader Grækenland uden at have til hensigt at vende tilbage, få frataget sit græske statsborgerskab. Denne artikel anvendes også på personer af ikke-græsk oprindelse, som er født i udlandet og bor der. Disses børn, som bor i udlandet, kan også få frakendt græsk statsborgerskab, hvis statsborgerskabet er frataget begge endnu levende forældre.

Hvad er Rådets holdning til den ikke klart definerede beskrivelse af en »person af ikke-græsk oprindelse« i forhold til det græske statsborgerskab? Mener Rådet, at der ved anvendelsen af denne artikel inden for rammerne af det indre marked vil opstå problemer for den fri bevægelighed for borgere fra Den Helleniske Republik, og i benægtende fald hvorfor ikke? Hvad er Rådets holdning til anvendelsen af denne artikel over for det tyrkiskmuslimske mindretal i det vestlige Thrakien, som de facto svarer til fratagelse af statsborgerskab i EF?

Svar

(3. juli 1992)

Det henhører under medlemsstaternes kompetence at tildele eller fratage statsborgerskab.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 675/92

af Michael Welsh (ED)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(26. marts 1992)

(92/C 202/120)

Om: Moms-refusion og det ottende moms-direktiv

Skattemyndighederne skal i henhold til det ottende moms-direktiv refundere moms senest seks måneder efter, at et selskab har fremsat begæring herom. Et internationalt vognmandsfirma med hjemsted i min valgkreds beretter om følgende udstående krav:

Frankrig	18 000 £	hele 1991
Belgien	7 500 £	hele 1991
Luxembourg	300 £	hele 1991
Spanien	600 £	hele 1990/1991
Italien	14 500 £	hele 1988/1989/1990/1991

Dette firma yder rent faktisk rentefrie lån på ialt næsten 50 000 £ til de pågældende stater.

1. Hvad gør Kommissionen for at forbedre denne beklagelige tilstand, som er i total modstrid med principperne om det indre marked?
2. Har Kommissionen modtaget lignende klager over, at britiske myndigheder ikke refunderer momsen inden for den påkrævede tidsfrist, og i givet fald hvor mange?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Christiane Scrivener**

(22. maj 1992)

1. Kommissionen er allerede klar over, at visse medlemsstater ikke overholder den frist på seks måneder, der er fastsat i ottende momsdirektiv af 6. december 1979.

Det skal dog bemærkes, at dette direktiv indeholder nøjagtige bestemmelser om præsentationen af dokumenterne vedrørende tilbagebetaling. Det er muligt, at visse forsinkelser skyldes en forkert præsentation af dokumenterne, der derved ikke kan tages i betragtning, eller

mangler i den dokumentation, der kræves, for at der kan opnås tilbagebetaling.

For tiden vedrører det eneste åbenbare tilfælde af uberettiget forsinkelse udelukkende Italien. Kommissionen har i øvrigt indledt en procedure over for denne medlemsstat på grundlag af EØF-Traktatens artikel 169. Sagen er nu indbragt for Domstolen. Med hensyn til nærmere oplysninger henvises det ærede medlem til svarene på de skriftlige forespørgsler nr. 3055/91, nr. 3087/91, nr. 3195/91 og nr. 3269/91 af Jens Peter Bonde m.fl. (¹), der omhandler dette særlige tilfælde.

Det er muligt, at andre medlemsstater, som f.eks. Spanien og Belgien, er i færd med at ophobe visse forsinkelser, men de tilfælde, der omtales, i Luxembourg og i Frankrig, er for øjeblikket ifølge de oplysninger, Kommissionen er i besiddelse af, enkeltstående tilfælde.

Spørgsmålet om gennemførelsesbetingelserne for ottende momsdirektiv er imidlertid blevet undersøgt samlet. Et internt arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene er blevet forelagt medlemsstaternes departementschefer for indirekte beskatning på disses møde i oktober 1991. Ved denne lejlighed blev der udpeget en gruppe af sagkyndige, der skal finde løsninger på de praktiske problemer vedrørende gennemførelsen.

Dette skridt forhindrer ikke Kommissionen i fortsat at anvende alle de midler, som den råder over, til individuelt at anspore medlemsstaterne til at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at fællesskabsretten overholdes.

2. Hidtil har Kommissionens tjenestegrene ikke modtaget oplysninger om, at dette problem skulle findes i Det Forenede Kongerige.

(¹) EFT nr. C 159 af 25. 6. 1992, s. 53.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 677/92

af Jean Penders (PPE)

til Det Europæiske Politiske Samarbejde

(26. marts 1992)

(92/C 202/121)

Om: Boykot af nederlandske varer og tjenesteydelser

1. Er Det Europæiske Politiske Samarbejde orienteret om, at visse radiostationer og andre medier i Grækenland har opfordret til boykot af nederlandske varer og tjenesteydelser?

2. Hvad er den græske regerings holdning til denne boykot?

3. Hvor stor skade har det nederlandske erhvervsliv lidt indtil nu, og hvor stor skade kan boykotten forventes at få?

4. Ser Det Europæiske Politiske Samarbejde nogen muligheder for at bidrage til en ophævelse af boykotten, og er de i bekræftende fald rede til at gøre brug af disse muligheder?

Svar

(10. juli 1992)

Det ærede parlamentsmedlems forespørgsel henhører ikke under EPS' kompetence.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 696/92

af Christine Oddy (S)

til Det Europæiske Politiske Samarbejde

(26. marts 1992)

(92/C 202/122)

Om: Den fængslede græske militærnægter Timotheus

Hvad agter udenrigsministrene i Europæisk Politisk Samarbejde at gøre for at overtale den græske regering til at gøre det muligt at nægte at gøre militærtjeneste i Grækenland og samtidig indføre muligheden for at aftjene civil værnepligt?

Vil de lægge pres på den græske regering for at få den til at løslade ovennævnte samvittighedsfange?

Svar

(10. juli 1992)

Det ærede parlamentsmedlems forespørgsel henhører ikke under EPS's kompetence.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 712/92

af Cristiana Muscardini (NI)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(6. april 1992)

(92/C 202/123)

Om: Kuwaitiske fanger i Irak

Trods indstillingen af fjendtlighederne mellem Irak og de allierede nationer holdes et antal statsborgere fra Kuwait og andre lande stadig tilbage i Irak på trods af FN-resolutionerne og Europa-Parlamentets beslutninger.

Irak har skrevet under på fredsbetingelserne, som påbød det at frigive alle krigsfanger, men dette er ikke blevet overholdt af Saddam Husseins regering.

Mener Rådet ikke, at det bør gribe ind over for de irakiske myndigheder med henblik på at opnå frigivelse af alle personer, der ulovligt holdes tilbage i Irak?

Svar ⁽¹⁾
(10. juli 1992)

Det ærede parlamentsmedlem henvises til svar på mundtlig forespørgsel nr. 223/92 om samme emne.

⁽¹⁾ Dette svar er givet af udenrigsministrene forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde, hvorunder dette anliggende hører.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 756/92
af Freddy Blak (S)
til Rådet for De Europæiske Fællesskaber
(6. april 1992)
(92/C 202/124)

Om: Sikring af voldsramtes rettigheder

I forbindelse med visse sager om udvisning af kvinder (fra tredjelande), der har haft opholdstilladelse i kraft af ægteskab med mænd, der bor permanent i Danmark, har der vist sig at være nogle problemer:

Således er kvinder blevet udvist, fordi de har været nødt til at forlade deres mænd, der har udøvet fysisk og/eller psykisk vold mod kvinderne selv og deres børn.

Manden bliver naturligvis anklaget for vold, retsforfulgt, men han udvises ikke af landet.

Det gør derimod kvinden, hvis hun ikke har boet i Danmark i mindst 24 måneder.

Ofte ønsker hun ikke at rejse, idet hun ikke har hjem eller arbejde at komme tilbage til.

Formodentlig er det ikke kun i Danmark, at den slags problemer opstår. Jeg opfordrer derfor Rådet til at fremsætte et direktivforslag, hvorefter en voldsramt (uanset køn) aldrig må stilles retsligt ringere end voldsmanden. Er Rådet enig i, at der er behov for et sådant initiativ?

Svar
(8. juli 1992)

Betingelserne for opholdstilladelse til statsborgere fra tredjelande på medlemsstaternes område henhører under disses kompetence.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 772/92
af Sérgio Ribeiro (CG)
til Rådet for De Europæiske Fællesskaber
(6. april 1992)
(92/C 202/125)

Om: Multinational strategi med alvorlige sociale følger-virkninger (Dialap-Portugal)

Dialap, hvor virksomheden Diamond Corporation (DC) ejer 13% af aktierne, blev oprettet i kolonitiden med henblik på slibning af diamanter fra Angola, men Dialap indstillede — hovedsagelig af politiske grunde — efter 1976 samarbejdet med dette land, hvorefter dets eneste leverandør og kunde var virksomheder fra gruppen De Beers, som DC indgår i. I 1980 blev Porgut oprettet, idet 51% af kapitalen stammer fra et engelsk firma, der har tilknytning til DC, mens 49% tilhører Dialap. Denne virksomhed skulle udelukkende forarbejde diamanter med en lille kornstørrelse. Senere begyndte Porgut at forøge kornstørrelsen på de diamanter, den forarbejdede og blev således en konkurrent til Dialap. Dialap, som har udarbejdet internationalt anerkendt teknologi, har med undtagelse af 1986 og 1987 altid haft særdeles positive resultater. Efter en periode med ustabilitet indledtes i februar 1992 kollektive afskedigelser af 136 arbejdstagere svarende til 52% af det nuværende personale, et skridt der blev »begrundet« med et tiltagende fald i forsyningerne fra råstofleverandøren. Der opstod en situation, som arbejdsmarkedstilsynet betegnede som ulovlig lockout. Situationen har fået alvorlige sociale følger, som forværres af, at der er tale om et specialiseret erhverv uden andre beskæftigelsesmuligheder for de pågældende og af arbejdstagernes gennemsnitsalder (50 år).

Rådet bedes på baggrund af den multinationale strategi, dets aktuelle initiativ vedrørende kollektive afskedigelser og konkurrenceaspektet i den beskrevne situation oplyse, om det har til hensigt at træffe passende forholdsregler.

Svar
(7. juli 1992)

Det er Kommissionen, der skal påse, at Rådets direktiv 75/129/EØF af 17. februar 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser ⁽¹⁾ overholdes.

I øvrigt godkendte Rådet (arbejds- og socialministrene) på samlingen den 30. april 1992 et direktiv om ændring af direktiv 75/129/EØF, med henblik bl.a. på:

- udvidelse af anvendelsesområdet for direktiv 75/129/EØF
- anvendelse af direktiv 75/129/EØF i forbindelse med multinationale virksomheder og virksomhedssammenslutninger
- bedre oplysning af og øgede forhandlinger med arbejdstagernes repræsentanter
- indførelse af foranstaltninger, der tilgodeser arbejdstagerrepræsentanternes og/eller arbejdernes rettigheder.

(¹) EFT nr. L 48 af 22. 2. 1975, s. 29.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 819/92

af Anne André (LDR)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(14. april 1992)

(92/C 202/126)

Om: FN's charter om børns rettigheder

Agter Det Europæiske Fællesskab som sådant at underskrive De Forenede Nationers charter om børns rettigheder i sin egenskab af sammenslutning af suveræne stater?

Svar

(7. juli 1992)

Det er op til medlemsstaterne at undertegne De Forenede Nationers charter om børns rettigheder, dersom de ønsker det.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 820/92

af José Valverde López (PPE)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(14. april 1992)

(92/C 202/127)

Om: Kooperative selskabers optagelse i bilagene til direktiverne om »fusioner«

Det ville være af største betydning for samfundet, at direktiverne om »fusioner« (90/434/EØF) (¹), om »moder- og datterselskaber« (90/435/EØF) (²) og konventionen om »ophævelse af dobbeltbeskatning« (90/436/EØF) (³) også kunne finde anvendelse for kooperative selskaber, hvilket forudsætter, at disse blev

optaget i de bilag, hvor der gøres rede for de typer af selskaber, disse direktiver gælder for.

Kan Rådet oplyse, om det vil støtte, at disse direktiver også skal gælde for kooperative selskaber?

(¹) EFT nr. L 225 af 20. 8. 1990, s. 1.

(²) EFT nr. L 225 af 20. 8. 1990, s. 6.

(³) EFT nr. L 225 af 20. 8. 1990, s. 10.

Svar

(7. juli 1992)

Det ærede parlamentsmedlem har ret i, at de tre tekster om harmonisering af visse aspekter af selskabsbeskatningen, som for nylig er vedtaget, ikke gælder for kooperative selskaber, for så vidt disse har en anden retlig form end de former, der er omhandlet i de nævnte tekster. Rådet vil tage stilling til spørgsmålet, hvis og når Kommissionen fremsætter forslag på området.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 865/92

af Gerardo Fernández-Albor (PPE)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(14. april 1992)

(92/C 202/128)

Om: De udenlandske arbejdstagers situation i Kuwait

Har Rådet gennem EF-»trojkaen«s ambassadører i Kuwait kendskab til, hvilken situation de udenlandske arbejdstagere i landet befinder sig i, såvel deres arbejdsforhold som deres menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, der bør ledsage enhver uanset på hvilket sted eller i hvilket land, han befinder sig?

Svar (¹)

(10. juli 1992)

Fællesskabet og dets medlemsstater er bekendt med beretninger om problemer for visse udenlandske arbejdstagere i Kuwait, der nu skønnes at tælle ca. 600 000, hvoraf ca. 260 000 er tjenestefolk. Kravet om udrejsevisum og sponsorens tilbageholdelse af den udenlandske arbejdstagers pas i nogle tilfælde, er en alvorlig begrænsning af udenlandske statsborgeres bevægelsesfrihed. Desuden gælder arbejdsretten, som regulerer ansættelsesvilkårene for udenlandske statsborgere i Kuwait, ikke tjenestefolk, hvoraf nogle har været udsat for byrdefulde arbejdsforhold og for mishandling. Deres vilkår har været beskrevet i presserapporter. De kuwaitiske myndigheder er klar over problemet og er ved at forberede lovgivning for at regulere den virksomhed, som udføres af kuwaitiske arbejdsanvisningskontorer, som myndighederne anser for først og fremmest at være ansvarlige for situationen, på grund af en vildledende

ansættelsespraksis. Myndighederne overvejer også andre foranstaltninger for at hjælpe personer, der føler sig dårligt behandlet, og har sendt adskillige hundrede tjenestepiger tilbage til deres hjemlande på midlertidige dokumenter, når arbejdsgiverne har nægtet at frigive passene.

Siden Kuwaits befrielse har Fællesskabet og dets medlemsstater nøje fulgt menneskerettighedssituationen i dette land, herunder situationen for den palæstinensiske befolkningsgruppe. De har over for de kuwaitiske myndigheder ved mange lejligheder understreget den vægt, som de lægger på respekten for menneskerettighederne, og har ligeledes givet udtryk for deres bekymring over udvisningen af irakiske shiitter og palæstinensere fra Kuwait.

Mens spørgsmålet om overholdelsen af grundlæggende menneskerettigheder i Kuwait fortsat må følges nøje, har der været mange positive forbedringer efter ophævelsen af krigsretstilstanden i juni 1991. Fællesskabet og dets medlemsstater vil fortsat nøje følge udviklingen, særlig hvad angår udvisningen af landflygtige. De har ligeledes henledt opmærksomheden på nødvendigheden af, at udlændinge, som forlader Kuwait, får lov til at gøre det på rimelige og humanitære betingelser, med fuld adgang til deres ejendele og til eventuelle penge, som de har til gode.

(¹) Dette svar er givet af udenrigsministrene forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde, hvorunder dette anliggende hører.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 943/92

af Ursula Schleicher (PPE)

til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(15. april 1992)

(92/C 202/129)

Om: Det Europæiske Fællesskabs sundhedsudgifter

Kan Kommissionen stille følgende oplysninger til rådighed?

De tolv medlemsstaters udgifter til de enkelte medlemsstaters sundhedsvæsen i 1990/91 (eller året før, hvis der ikke for denne periode findes pålidelige tal).

Svar afgivet på Kommissionens vegne
af Henning Christophersen

(26. maj 1992)

I nedenstående tabel anføres de sociale sikringsydelse på sundhedsområdet i de tolv medlemsstater for 1988, 1989 og 1990.

Det område, som omfattes af den sociale sikring, definitionerne af de forskellige funktioner (sygdom, invaliditet ...) osv. fremgår af »Det Europæiske System af Integrerede Statistikker for Social Sikring (ESSOSS), Metodologi — Bind I — 1981«.

Medlemsstaternes sociale sikringsydelse på sundhedsområdet (¹)

(mio. ecu)

	1988	1989	1990
Belgien	11 479	12 247	:
Danmark	8 020	8 472	8 565
Tyskland	112 044	112 847	121 765
Grækenland	1 843	:	:
Spanien	16 463	20 550	24 404
Frankrig	74 002	80 028	86 917
Irland	2 025	2 105	2 286
Italien	51 694	57 924	64 407
Luxembourg	583	636	702
Nederlandene	25 994	27 504	30 898
Portugal	2 608	3 211	:
Det Forenede Kongerige	48 866	:	:

(¹) Sygdom, invaliditet, uarbejdsdygtighed, arbejdsulykke og erhvervs-sygdom.

: = Oplysninger foreligger ikke.

Kilde: Eurostat — Det Europæiske System af Integrerede Statistikker for Social Sikring (ESSOSS).

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 954/92

af Ursula Braun-Moser (PPE)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(15. april 1992)

(92/C 202/130)

Om: Grupperejsedirektivets ikrafttræden

Ikke kun i Tyskland støder omsætningen inden 1993 af EF-Grupperejsedirektivet, der fra tysk side altid har været betragtet som unødvendigt, på store vanskeligheder på grund af ydelsen af insolvensbeskyttelse, da forsikrings-tegning på den ene side vil være til stor ulempe for de små og mellemstore firmaer, men en forsikringsfond med tvungent medlemskab på den anden side vil give anledning til kartelretlige betænkeligheder.

Andre medlemsstater, såsom Danmark og Irland, er i en lignende situation (insolvensbeskyttelsen skal knyttes til den bestående ansvarsforsikring). Storbritannien og Irland har med hensyn til deres frie velfærdsforbund problemer med definitionen på rejsearrangøren i henhold til artikel 2 i Grupperejsedirektivet. I Italien falder politikken på området for turisme ind under de regionale myndigheders kompetence; der findes ingen national lovgivning.

Har Rådet planer om at lade Grupperejsedirektivet træde i kraft senere end forventet?

Svar

(8. juli 1992)

Direktivet om grupperejser (90/314/EØF) blev endeligt vedtaget af Rådet den 13. juni 1990 (¹). Det kan derfor kun ændres på forslag af Kommissionen.

Da Rådet ikke har fået forelagt noget ændringsforslag, skal medlemsstaterne have omsat direktivet til national lovgivning senest den 31. december 1992, som fastsat i direktivet.

Rådet erkender, at det kan medføre øgede omkostninger at opfylde direktivets krav om, at rejsearrangører og formidlere af pakkerejser skal være solvente, men finder det vigtigt, at forbrugerne beskyttes på et område, hvor de på nuværende tidspunkt er særligt udsatte.

(¹) EFT nr. L 158 af 23. 6. 1990, s. 59.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 962/92

af Christos Papoutsis (S)

til Det Europæiske Politiske Samarbejde

(15. april 1992)

(92/C 202/131)

Om: Tyrkisk overtagelse af de besatte områder på Cypern

Hvordan agter udenrigsministrene i Europæisk Politisk Samarbejde at forholde sig til den provokerende fremgangsmåde, der lægges for dagen af Denktash' pseudo-styre, som helt ulovligt fortsætter med den fuldstændige tyrkiske overtagelse af de besatte områder på Cypern, idet man giver kolonisterne forfalskede skøder på ejendomme, der tilhører flygtede græsk-cyprioter?

Svar

(10. juli 1992)

Fællesskabet og dets medlemsstater følger fortsat udviklingen på Cypern med bekymring. De støtter kraftigt FN-generalsekretærens bestræbelser, der tager sigte på at finde en retfærdig og holdbar løsning på Cypernspørgsmålet, der vil tage hensyn til landets suverænitet, uafhængighed, territoriale integritet og enhed i overensstemmelse med de relevante FN-resolutioner og aftaler på højt niveau.

Fællesskabet og dets medlemsstater støtter Sikkerhedsrådets resolution 750/92 og ser med tilfredshed på de forestående indirekte forhandlinger mellem befolkningsgrupperne på Cypern, som FN's generalsekretær vil lede fra den 18. juni 1992 i New York. De opfordrer fortsat alle berørte parter til at samarbejde fuldt ud med generalsekretæren og hans repræsentanter for at løse udestående spørgsmål.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 994/92

af Alexandros Alavanos (CG)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(15. april 1992)

(92/C 202/132)

Om: Myndighedspersoners vilkårlige magtanvendelse i en fællesskabsmedlemsstat

Ifølge en anklage jeg har fået forelagt, tillod de græske myndigheder i den østlige græske lufthavn den 12. februar 1992 ikke den chilenske statsborger Maria Venga Santo Val, som ankom med Iberia-fly 3734 fra Santiago i Chile at besøge sin søster i Grækenland, som er gift med en græsk statsborger. De græske myndigheder »læssede« hende bogstavelig talt med utilstedelig magtanvendelse og uden endog at lade hende udtale sig på det samme fly, som vendte tilbage til Madrid, idet de betegnede hende som »uønsket«, eftersom myndighederne skønnede, at der var tale om illegal indvandring. Det skal anføres, at fru Val havde alle legale forudsætninger for indrejse i Grækenland som turist (pas, valuta, flybillet til tilbagerejse) og at visa eller invitation ikke er påkrævet. Fru Vals forsøg på også gennem Chiles konsulat i Grækenland at få ophævet den vilkårlige betegnelse som »uønsket« har ikke ført til noget.

Er det muligt at forbyde en borger fra et tredjeland indrejse i et fællesskabsland, uden at der foreligger skriftlig og officiel oplysning om årsagerne til forbuddet?

Hvorledes imødegår Rådet sådanne eksempler på vilkårlig magtanvendelse og krænkelse af menneskerettighederne udført af myndighedspersoner i et fællesskabsland?

Svar

(8. juli 1992)

De almindelige betingelser for ikke-EF-borgeres indrejse i medlemsstaterne henhører under medlemsstaternes kompetence.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1001/92

af Víctor Manuel Arbeloa Muru (S)

til Det Europæiske Politiske Samarbejde

(27. april 1992)

(92/C 202/133)

Om: Dødsdomme i Pakistan

Vil udenrigsministrene over for den pakistanske regering protestere mod den praksis, hvorved landets særdomstole for hurtig rettergang kan afsige dødsdomme efter blot tre

dages proces? Vil de gøre indsigelse mod selve eksistensen af disse domstole, som ikke opfylder de internationalt anerkendte krav om upartiskhed?

Svar
(10. juli 1992)

Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater lægger vægt på at sikre, at i lande, hvor dødsstraffen stadig findes, skal rettighederne for de personer, der risikerer dødsstraf, sikres på linje med retlige garantier, der er fastsat i den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder og andre internationale instrumenter.

Under den 44. generalforsamling i 1989 støttede Fællesskabet og dets medlemsstater vedtagelsen af den anden fakultative protokol til den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder, der fastsætter en international mekanisme for afskaffelse af dødsstraffen. Den fakultative karakter af den anden protokol betyder, at dens virkning afhænger af den politiske vilje i de stater, som er parter i konventionen, til at ratificere eller tiltræde den.

Fællesskabet og dets medlemsstater opfordrer alle stater, der endnu ikke har tiltrådt den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder og andre relevante internationale menneskerettighedstraktater, herunder Pakistan, til at gøre dette.

I menneskerettighedernes bredere sammenhæng er de pakistanske myndigheder fuldt ud klar over, at Fællesskabet og dets medlemsstater lægger stor vægt på, at menneskerettighederne overholdes til fulde, som anført i erklæringen om menneskerettigheder, som Det Europæiske Råd vedtog i juni 1991 i Luxembourg, og resolutionen og forordningen om menneskerettigheder, demokrati og udvikling, som Rådet (udviklingssamarbejde) vedtog den 28. november 1991.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1002/92

af Victor Manuel Arbeloa Muru (S)
til Det Europæiske Politiske Samarbejde
(27. april 1992)
(92/C 202/134)

Om: »Forsvundne« personer i Mauretanien

Vil udenrigsministrene se nærmere på sagen om den 33-årige sømand Sow Abou Mahadou fra Djeol i det sydlige Mauretanien, som i december 1990 blev arresteret og sat i isolationsfængsel i Movakchott, men nu har været »forsvundet« i nogle måneder? Vil de endvidere under-

søge, hvad der er sket med de hundreder af politiske fanger, som ikke er sat på fri fod, men hvis skæbne i øvrigt er ukendt?

Svar
(10. juli 1992)

Fællesskabet og dets medlemsstater følger fortsat nøje menneskerettighedsforholdene i Mauretanien. Meldinger om menneskerettighedskrænkelser angår hovedsagelig tidsrummet efter det påståede kupforsøg i november 1990, hvor omkring 300 mennesker er omkommet som følge af sådanne krænkelser. Det er blevet oplyst, at en person ved navn Sow Abou Mamadou er blandt dem, der ifølge øjenvidner er døde under fængsling, men det står endnu ikke klart, om der er tale om den samme mand, som omtales i spørgsmålet fra det ærede parlamentsmedlem.

Efter at der i marts 1991 blev givet almindelig amnesti, er der imidlertid intet bevis for, at der stadig tilbageholdes politiske fanger. Det skal understreges, at der som følge af den demokratiseringsproces, som de mauretaniske myndigheder har iværksat, er sket betydelige fremskridt på menneskerettighedsområdet. Sideløbende med demokratiseringsprocessen er der sket forbedringer i det indbyrdes forhold mellem forskellige etniske grupper, hvilket ellers var årsag til mange menneskerettighedskrænkelser siden 1989. Endvidere kan det påregnes, at ofrene for begivenhederne i 1990-1991 vil få tilkendt en erstatning.

De mauretaniske myndigheder er fuldt ud bekendt med den betydning, som Fællesskabet og dets medlemsstater tillægger overholdelsen af menneskerettighederne. Fællesskabet og dets medlemsstater har gentagne gange understreget, at verdenssamfundet har ret til at interessere sig for, om menneskerettighederne bliver beskyttet, og at respekten for menneskerettighederne fortsat vil være et vigtigt element i deres forbindelser med tredjelande.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1004/92

af Victor Manuel Arbeloa Muru (S)
til Det Europæiske Politiske Samarbejde
(27. april 1992)
(92/C 202/135)

Om: Samvittighedsfanger i Tibet

Ifølge Amnesty Internationals rapport fra januar 1992, hvori der omtales snesevis af samvittighedsfanger i det selvstyrende område Tibet, har de kinesiske myndigheder aldrig reageret på organisationens kritik af menneskerettighedssituationen i området. Hvordan har den kinesiske

regering reageret på de seneste EF-erklæringer om dette spørgsmål?

Svar

(13. juli 1992)

Fællesskabet og dets medlemsstater er fortsat bekymrede over menneskerettighedssituationen i Tibet.

De kinesiske myndigheder er velbekendt med den vægt, som Fællesskabet og dets medlemsstater lægger på, at menneskerettighederne overholdes nøje, således som det er anført i den erklæring om menneskerettighederne, som Det Europæiske Råd vedtog på sin samling i Luxembourg i juni 1991, og i den resolution, som Rådet (udviklings-samarbejde) vedtog om menneskerettigheder, demokrati og udvikling den 28. november 1991.

På menneskerettighedskommissionens 48. samling i Genève i dagene 27. januar til 6. marts 1992 tilsluttede Fællesskabet og dets medlemsstater sig et initiativ med sigte på at fremme vedtagelsen af et resolutionsudkast vedrørende Tibet. Rækkevidden af udkastet blev i sidste instans udvidet til at vedrøre Kina og Tibet, hvorved vejen blev åbnet for, at praktisk taget alle den vestlige gruppes medlemsstater kunne være medstillere af det. Til trods for det negative udfald af afstemningen, hvor et afværgefor-slag fra Pakistan blev vedtaget, var bestræbelserne en understregning af Fællesskabets og dets medlemsstaters faste holdning med hensyn til overtrædelser af menneskerettighederne på globalt plan.

De kinesiske myndigheders reaktioner på menneskeret-tighedsområdet har hidtil været utilfredsstillende.

Fællesskabet og dets medlemsstater vil fortsat følge begivenhederne i Tibet nøje.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1093/92

af Ernest Glinne (S)

til Rådet for De Europæiske Fællesskaber

(30. april 1992)

(92/C 202/136)

Om: Stigning af våbeneksporten til konfliktfyldte zoner i den tredje verden

Præsident Bush gav den 29. maj 1991 meddelelse om et initiativ til kontrol med våben til Mellemøsten. Andre ledere på det mest »ansvarlige« niveau har erklæret, at de er imod en spredning af eksporten af klassiske våben og ikke-konventionelle våben til zoner med åbne eller mulige konflikter. De fem faste medlemmer af Sikkerhedsrådet holdt møde den 8. og 9. juli 1991 i Paris og den 17. og 18.

oktober i London for at fastlægge nogle fremgangsmåder på området. Kommuniket fra London forpligter de fem til at undgå overførsel som sandsynligvis vil kunne:

- forlænge eller forværre en igangværende krig
- forøge regionale spændinger og ustabilitet
- bevirke og underbygge regional militær uligevægt
- gå imod beslutninger om boykot som de har været omfattet af
- samt til at begrænse forsyningen med våben til kun at dække modtagerstatens mindste behov i forbindelse med legitimt forsvar og sikkerhed.

Man fastsatte endvidere en årlig fortegnelse over våben-eksporten.

Uheldigvis omfatter fremgangsmåderne ingen bindende klausul eller bestemmelse eller nogen bestemmelse om kontrol. De massive salg af våben til lande, der mangler uundværligt undervisningsmateriel og medicinsk udstyr, prioriteres på ny som før.

Jeg vil gerne vide, hvad Rådet mener om det hykleri, som de europæiske medlemmer af de fem faste medlemmer og deres mere beskedne europæiske følgesvende er med til at lade herske på området?

Svar (1)

(13. juli 1992)

Som det klart fremgår af den erklæring om ikke-spredning og våbeneksport, der blev vedtaget på højeste niveau af Det Europæiske Råd den 28. og 29. juni 1991, er Fællesskabet og dets medlemsstater foruroliget over ophobningen af konventionelle våben — især i visse dele af verden — der er helt ude af proportioner med de legitime behov for selvforsvar, der fremgår af FN-charte-rets artikel 51.

Ved samme lejlighed udtalte stats- og regeringscheferne, at de mente, at der var behov for en snarlig omfattende international indsats for at fremme tilbageholdenhed og gennemsigtighed i overførslerne af konventionelle våben og teknologi til militærbrug, især til områder med en spændt situation.

Det ærede medlem er uden tvivl bekendt med, at Det Europæiske Råd udtrykte tilfredshed med det igangværende arbejde inden for rammerne af Det Eu-ropæiske Politiske Samarbejde, som allerede havde resul-teret i en sammenligning af de enkelte landes våbeneks-portpolitik og gjort det muligt at opstille en række fælles kriterier, som ligger til grund for denne politik. Kriteri-erne skulle gøre det muligt for EF's medlemsstater at fastlægge en fælles holdning til våbenoverførslerne.

Fællesskabet og dets medlemsstater lægger inden for rammerne af deres interne konsultationer og i de kompetente internationale fora stor vægt på gennemsigtighed i overførsler af konventionelle våben. I den forbindelse glæder de sig over, at De Forenede Nationers 46. generalforsamling med et overvældende flertal vedtog et revideret udkast til resolution, der var forelagt af EF-medlemsstaterne og Japan, om gennemsigtighed i oprustning, og ifølge hvilken der skal udarbejdes et FN-register over konventionelle våben.

EF-medlemsstaterne ser denne resolution som et betydeligt skridt på vejen mod at forbedre opbygningen af tillid og sikkerhed blandt staterne ved at søge at opnå tilbageholdenhed og gennemsigtighed i overførslerne af konventionelle våben. Registret vil i starten omfatte data om internationale våbenoverførsler, men et panel af regeringsekspertter, der er udpeget af generalsekretæren, er ved at udarbejde en beretning om de nærmere betingelser for en snarlig udvidelse af registret, så det også kommer til at omfatte andre kategorier af udstyr og data om militære beholdninger og anskaffelser fra national produktion. Denne beretning vil blive forelagt på 47. generalforsamling med henblik på den videre beslutningstagning.

Fællesskabet og dets medlemsstater hilser med glæde, at de fem faste medlemmer af FN's Sikkerhedsråd har vedtaget retningslinjer for våbenoverførsler, og ser det som et værdifuldt bidrag til de internationale bestræbelser på at fremme tilbageholdenhed i våbenoverførsler, navnlig til områder med en spændt situation.

Fællesskabet og dets medlemsstater vil fortsat opfordre alle stater til at støtte alle disse initiativer, hvis formål er at forebygge ukontrolleret spredning af våben og teknologi til militært brug.

(¹) Dette svar er givet af udenrigsministrene forsamlet med henblik på Det Politiske Samarbejde, hvorunder dette anliggende hører.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1105/92

af Filippas Pierros (PPE)

til Det Europæiske Politiske Samarbejde

(11. maj 1992)

(92/C 202/137)

Om: Uddannelsesproblemer hos det græske mindretal i Istanbul

I dag er der kun elleve græske folkeskoler (med 200 elever) og fire græske gymnasier (med 190 elever) tilbage i Istanbul, og de står over for store problemer specielt på grund af mangel på lærere, men også på grund af mangel på elever.

Den tyrkiske stat har kun udnævnt en græker til rektor på ét af gymnasierne og kun fire folkeskoler har en græsk rektor. På de resterende ti skoler har de tyrkiske myndigheder først afskediget de græske rektorer eller tvunget dem til at trække sig tilbage — en taktik, der også har været anvendt over for temmelig mange græske lærere — og bagefter overdraget ledelsen af skolerne til de tyrkiske skoleinspektører.

Det er i denne forbindelse værd at bemærke, at denne uacceptable tilstand, der vidner om de metoder, tyrkerne bruger over for det græske mindretal, står i modsætning til tilstanden i de mere end 150 muslimske skoler i den græske del af Thrakien, som alle har muslimske rektorer.

Det virker endvidere som en provokation, når tyrkerne nægter at udnævne de græske lærere, som skolenævnene har foreslået — eller hvis de gør det, da kun nogle af de foreslåede lærere og med stor forsinkelse.

Endelig er det kun meget få, slidte og forældede græske skolebøger, der bliver godkendt af det tyrkiske undervisningsministerium. Hvad agter Det Europæiske Politiske Samarbejde konkret at foretage sig for at overtale tyrkerne til at ophøre med denne praksis og, i overensstemmelse med Lausanne-traktaten, at forbedre uddannelsesforholdene for det græske mindretal i Istanbul?

Svar

(13. juli 1992)

Fællesskabet og dets medlemsstater er bekendt med forlydender om, at det græske mindretal i Istanbul, som er blevet væsentligt reduceret, er konfronteret med uddannelsesmæssige problemer. De tyrkiske myndigheder er helt klar over den vægt, som Fællesskabet og dets medlemsstater lægger på retsstatsprincippet og på, at Tyrkiet nøje opfylder de forpligtelser, landet har indgået med dets tiltrædelse af Lausanne-traktaten og internationale konventioner om menneskerettigheder, herunder mindretals rettigheder, som omhandlet i Paris-charteret, dokumentet fra CSCE-mødet i København, dokumentet fra mødet i Genève om nationale mindretal og dokumentet fra CSCE-mødet i Moskva. I den erklæring om menneskerettigheder, som blev vedtaget på Det Europæiske Råds møde i Luxembourg i 1991, slås det kategorisk fast, at »respekt for, fremme og beskyttelse af menneskerettighederne er en afgørende faktor i de internationale forbindelser samt i forbindelserne mellem Fællesskabet og dets medlemsstater og tredjelande«. Fællesskabet vil fortsat overvåge situationen nøje på baggrund af den tyrkiske regerings løfte om at ville forbedre menneskerettighedssituationen i landet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1123/92**af Victor Manuel Arbeloa Muru (S)****til Rådet for De Europæiske Fællesskaber***(11. maj 1992)**(92/C 202/138)**Om: International konvention om racisme*

Vil Rådet på nogen måde forsøge at sikre, at alle medlemsstaterne tilslutter sig den internationale konvention fra 1965 om afskaffelse af alle former for racediskrimination?

Svar*(8. juli 1992)*

I resolution af 29. maj 1990 om bekæmpelse af racisme og fremmedhad ⁽¹⁾ henstillede Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet, til medlemsstaterne at vedtage de retlige eller institutionelle foranstaltninger, som de finder passende, for at modvirke handlinger, der udspringer af racisme og fremmedhad, idet de navnlig lægger vægt på, at de medlemsstater, der endnu ikke har gjort det, ratificerer de internationale instrumenter, som bidrager til at bekæmpe enhver form for racediskrimination.

⁽¹⁾ EFT nr. C 157 af 27. 6. 1990, se navnlig punkt 2 og 3.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1156/92**af lord O'Hagan (ED)****til Rådet for De Europæiske Fællesskaber***(15. maj 1992)**(92/C 202/139)**Om: Ændringer i forslag til retsakter*

Rådet ved, at Europa-Parlamentet ofte behandler og stiller ændringsforslag til kommissionsforslag, som Rådet allerede selv har ændret.

1. Sker det bevidst?
2. Er det lovligt?
3. Er Rådet sikker på, at Europa-Parlamentet altid holdes fuldt orienteret om ændringer i forslag til retsakter, som Coreper allerede har aftalt?
4. Hvilke forslag har Rådet under overvejelse til sikring af, at Europa-Parlamentet holdes fuldt orienteret om

ændringer i forslag til retsakter, der er foretaget og vedtaget i Rådets arbejdsgrupper, Coreper osv.?

Svar*(7. juli 1992)*

Den obligatoriske høring af Europa-Parlamentet indebærer, at Rådet får forelagt udtalelsen fra Europa-Parlamentet, inden det endelig godkender den retsakt eller den fælles holdning, det drejer sig om.

Det ærede parlamentsmedlems opmærksomhed henledes imidlertid på den omstændighed, at lovgivningsprocessen ville blive forstyrret og forsinket i betydelig grad, hvis Rådets instanser skulle have pligt til at afvente Europa-Parlamentets udtalelser, inden de selv påbegynder deres behandling af Kommissionens forslag.

Denne behandling kan føre til, at der fastlægges foreløbige holdninger med forbehold af udtalelsen fra Europa-Parlamentet, idet sådanne foreløbige holdninger skal behandles på ny og eventuelt ændres under hensyn til udtalelsen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1159/92**af Dimitrios Nianias (RDE)****til Det Europæiske Politiske Samarbejde***(15. maj 1992)**(92/C 202/140)*

Om: Den tyrkiske regerings manglende respekt for det græske mindretals menneskerettigheder

Mens det muslimske mindretal i Grækenland besidder fulde rettigheder og tilmed er repræsenteret af to muslimske medlemmer i det græske parlament (som benytter enhver lejlighed til at kaste sig over den græske stat og regering både i og uden for Grækenlands grænser — og frit kan gøre dette), så begrænses friheden for det græske mindretal i Tyrkiet; og mens der ved Lausanne-traktatens undertegnelse i 1923 var 110 000 grækere i Tyrkiet, er der nu under 3 000 tilbage. Dette er resultatet af den tyrkiske regerings stadige åbenlyse overtrædelser af menneskerettighederne, voldsudøvelse og forfølgelse af grækerne i Istanbul, på Imvros og på Tenedos, hvilket fremgår af den internationale menneskerettighedsorganisation »Helsinki Watch«'s nylige rapport.

I betragtning af at Fællesskabet gentagne gange har givet udtryk for sin omsorg for menneskerettighederne over for de tyrkiske myndigheder, bedes EPS oplyse, om det

agter at gøre brug af sin indflydelse for at få den tyrkiske regering til at leve op til sine forpligtelser i henhold til folkeretten og de traktater, den selv har undertegnet?

Svar
(13. juli 1992)

Fællesskabet og dets medlemsstater er bekendt med Helsinki Watch-rapporten for nylig om situationen for de græske mindretalssamfund i Istanbul og på øerne Imbros og Tenedos. Spørgsmålet har allerede været drøftet inden for EPS mange gange. De tyrkiske myndigheder er udmærket klare over, hvor stor betydning, Fællesskabet og dets medlemsstater tillægger retsstatsprincippet og en streng overholdelse af de forpligtelser, som Tyrkiet har

indgået ved sin tiltrædelse af Lausanne-traktaten, navnlig artikel 14, og internationale konventioner om menneskerettigheder, herunder mindretals rettigheder, som der er bestemmelser om i Paris-charteret, dokumentet fra CSCE's møde i København, dokumentet fra mødet i Genève om nationale mindretal og dokumentet fra CSCE's møde i Moskva. I den erklæring om menneskerettigheder, som det Europæiske Råd i Luxembourg vedtog i 1991, hedder det udtrykkeligt, at »respekt for, fremme og beskyttelse af menneskerettighederne er en afgørende faktor i de internationale forbindelser og en af hjørnestenene i det europæiske samarbejde samt i forbindelserne mellem Fællesskabet og dets medlemsstater og tredjelande«. Fællesskabet vil fortsætte med at overvåge situationen nøje på baggrund af den tyrkiske regerings tilsagn om at forbedre menneskerettighedssituationen i landet.

